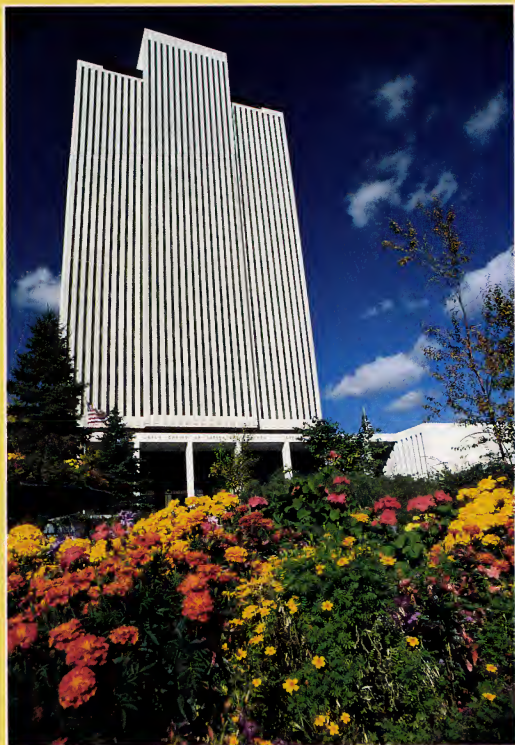

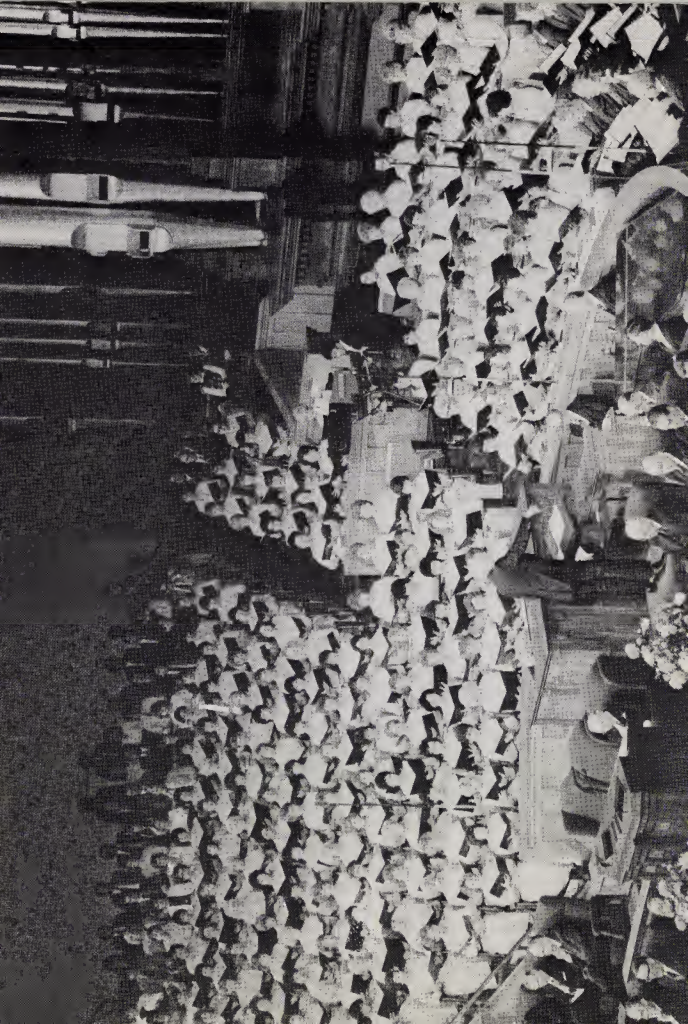
1984

DE STER

Verslag van de 153ste halfjaarlijkse conferentie
van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
op 1 en 2 oktober 1983

April 1984 83ste jaargang Nummer 4

Verslag van de 153ste halfjaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Asay, Carlos E., 24
Ashton, Marvin J., 115
Benson, Ezra Taft, 9, 82
Bradford, William R., 130
Didier, Charles, 43
Dunn James, M., 66
Dunn, Paul H., 47
Faust, James E., 14
Featherstone, Vaughn J., 70
Goasland, Jack H., Jr., 61
Haight, David B., 76
Hales, Robert D., 125
Hanks, Marion D., 38

Hinckley Gordon B., 5
6, 87, 93, 143,
Hunter, Howard W., 121
Komatsu, Adney Y., 51
Maxwell, Neal A., 100
McConkie, Bruce R., 138
Monson, Thomas S., 33
Packer, Boyd K., 27
Perry, L. Tom, 19
Petersen, Mark E., 55
Peterson, H. Burke, 110
Richards, Franklin D., 106
Scott, Richard G., 134

Eerste Presidium
Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

Raad der Twaalf
Ezra Taft Benson
Howard W. Hunter
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
L. Tom Perry
David B. Haight
James E. Faust
Neal A. Maxwell

Adviseurs
M. Russell Ballard
Loren C. Dunn
Rex D. Pinegar
Charles Didier
George F. Lee

Redacteur
M. Russell Ballard

International Magazines

Zakelijk redacteur
Larry A. Hiller

Adjunct-redacteur
David Mitchell

Kinderster
Lois Richardson

Vormgeving
J. Scott Knudsen

Vertaling De Ster
Henri J. A. Tenthof
van Noorden
Kerkelijk Vertaalbureau
Parkstraat 38
NL-3581 PL Utrecht

Nieuwsredacteur
George Ph. M. Kraanen
Sporlaan 15
NL-3721 PA Bilthoven

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bfr. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00

© 1984 by the Corporation of the President of The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints. All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

INHOUDSOPGAVE

Zaterdagmorgenvergadering, 1 oktober 1983

- 5 Steunverlening aan functionarissen van de kerk, *President Gordon B. Hinckley*
- 6 „Indien gij niet één zijt,” *President Gordon B. Hinckley*
- 9 Jezus Christus: onze Heiland en Verlosser, *President Ezra Taft Benson*
- 14 De hoeksteen van ons geloof, *Ouderling James E. Faust*
- 19 Onze Vader die in de hemelen zijt, *Ouderling L. Tom Perry*
- 24 Gesprekken tussen vader en kind, *Ouderling Carlos E. Asay*
- 27 Het mysterie van het leven, *Ouderling Boyd K. Packer*

Zaterdagmiddagvergadering, 1 oktober 1983

- 33 Etiketten, *Ouderling Thomas S. Monson*
- 38 Vrije wil en liefde, *Ouderling Marion D. Hanks*
- 43 Vriend of vijand, *Ouderling Charles Didier*
- 47 „Eer uw vader en uw moeder”, *Ouderling Paul H. Dunn*
- 51 Het huis des Heren, *Ouderling Adney Y. Komatsu*
- 55 De engel Moroni kwam, *Ouderling Mark E. Petersen*

Priesterschapsvergadering, 1 oktober 1983

- 61 Onze verantwoordelijkheid om het evangelie in de gehele wereld uit te dragen, *Ouderling Jack H. Goasling jr.*
- 66 De zegeningen van het zendingswerk, *James M. Dunn*
- 70 Als door een stem uit de hemel geroepen, *Ouderling Vaughn J. Featherstone*
- 76 Wees een sterrenwerper, *Ouderling David B. Haight*
- 82 Welke soort mensen behoren wij te zijn? *President Ezra Taft Benson*
- 87 Wees niet misleid, *President Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenvergadering, 2 oktober 1983

- 93 God geve ons het geloof, *President Gordon B. Hinckley*
- 100 Joseph, de ziener, *Ouderling Neal A. Maxwell*
- 106 Wees een vredestitcher, *Ouderling Franklin D. Richards*
- 110 Het gif van een onverzoenlijke geest verwijderen, *Bisschop H. Burke Peterson*
- 115 „Het woord is toewijding”, *Ouderling Marvin J. Ashton*

Zondagmiddagvergadering, 2 oktober 1983

- 121 De bezorgdheid van ouders voor hun kinderen, *Ouderling Howard W. Hunter*
- 125 Uw droefheid zal tot blijdschap worden, *Ouderling Robert D. Hales*
- 130 Hoe weet u dat? *Ouderling William R. Bradford*
- 134 De kracht om te veranderen, *Ouderling Richard G. Scott*
- 138 Wat vindt u van het Boek van Mormon? *Ouderling Bruce R. McConkie*
- 143 Laat ons voorwaarts gaan! *President Gordon B. Hinckley*

Verslag van de 153ste halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

*Toespraken en verloop van de vergaderingen op 1 en 2 oktober 1983
in de tabernakel op Tempel Square, Salt Lake City (Utah)*

„U, heiligen der laatste dagen over de gehele wereld en u, mensen overal, die van goede wille zijn: wij groeten u in de naam des Heren,” zei president Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, in zijn openingswoorden bij aanvang van de algemene conferentie in oktober.

„Wij verklaren tegenover alle mensen dat wij geloven in God de Eeuwige Vader en in Zijn Zoon, Jezus Christus, en in de Heilige Geest. Dit is het eerste artikel van ons geloof en het fundament van al ons werk,” zo zei hij.

President Hinckley vervolgde: „Wij zijn bijzonder verheugd . . . om deze bijzondere man in ons midden te hebben . . . iemand die wij eren en steunen als profeet van God, onze profeet, ziener en openbaarder, onze vriend en leider, president Spencer W. Kimball.”

President Kimball en president Marion

G. Romney, eerste raadgever in het Eerste Presidium, waren beiden in de eerste zitting op zaterdag 1 oktober, aanwezig; beiden woonden ook een zitting op zondag bij. President Kimball noch president Romney spraken echter als gevolg van hun gezondheidstoestand.

President Hinckley en president Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf, leidden de vijf zittingen van de algemene conferentie — de zittingen op zaterdagmorgen en -middag, de priesterschapszitting op zaterdagavond en de zittingen op zondagmorgen en -middag.

De voornaamste gebeurtenissen op de conferentie waren: (1) de raad en maningen van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf met betrekking tot het huisonderwijs en het heractiveren;

(2) de steunverlening aan ouderling Richard G. Scott van het Eerste Quorum der Zeventig als een nieuw lid van het presidi-

um van dit quorum, als gevolg van de roeping van ouderling Franklin D. Richards, de gewezen oudste president van het Eerste Quorum der Zeventig, tot president van de tempel te Washington D.C.;

(3) de steunverlening aan zuster Ann Stoddard Reese als tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging als opvolgster van zuster Shirley W. Thomas, de vorige tweede raadgeefster; zij werd ontheven omdat zij nu met haar man, die president is van het zendingsgebied Australië Melbourne, in Australië verblijft.

Alle conferentiezittingen werden per satelliet naar meer dan 600 ringcentrums in de gehele Verenigde Staten uitgezonden. De uitzendingen van deze zittingen, uitgezonderd de priesterschapszitting, werden ook via de satelliet door ongeveer 2000 kabeltelevisienetten overgenomen. Tevens werden de zittingen over een

gesloten telefooncircuit uitgezonden naar 1153 vergaderplaatsen in vele delen van de wereld, waaronder Australië, de Filippijnen, Korea, de Dominicaanse Republiek, Puerto Rico en Canada. Eén of meer van de zittingen werden ook naar een speciaal daartoe samengesteld net van commerciële televisie- en radiostations in de Verenigde Staten uitgezonden; 44 van deze televisiestations en 42 radiostations zonden een deel van de conferentie als een kosteloze dienstverlening uit. In de Spaanse, Portugese, Italiaanse, Japanse, Franse, Zweedse, Deense, Nederlandse, Finse, Duitse en Noorse taal zijn videobanden van de conferentie beschikbaar die naar de kerkelijke units in die gebieden van de wereld worden gezonden, waar de conferentie niet op enig andere manier kan worden gezien of gehoord. □

De redactie

Verdere deelname: In de bijeenkomst van de zaterdagochtend werden de gebeden uitgesproken door ouderling Royden G. Derrick en bisschop J. Richard Clarke; in de bijeenkomst van zaterdagmiddag door ouderling Yoshihiko Kikuchi en bisschop Victor L. Brown; in de bijeenkomst voor de priesterschap door ouderling G. Homer Durham en ouderling Angel Abrea; in de bijeenkomst van de zondagochtend door ouderling J. Thomas Fayans en ouderling Robert E. Wells; en in de bijeenkomst van de zondagmiddag door ouderling Theodore M. Burton en ouderling Rex C. Reeve sr.

De foto's in dit nummer zijn van Public Communications Photo Services: Eldon K. Linschoten, hoofdfotograaf; Jed A. Clark, Michael McConkie en Martin Mayo.

Steunverlening aan functionarissen van de kerk

---

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Met het oog op het feit dat hij onlangs is geroepen als president van de tempel in Washington D.C., wordt ouderling Franklin D. Richards hierbij eervol ontheven als president van het Eerste Quorum der Zeventig. Hij heeft de positie van senior-president van dat quorum bekleed vanaf het moment dat het georganiseerd werd.

Met het oog op de roeping van zuster Shirley W. Thomas om haar man bij te

staan in zijn taak als president van het Zendingsgebied Melbourne Australië, wordt zij hierbij eervol ontheven als tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging.

Allen die, evenals wij, hun dank en waardering aan ouderling Richards en aan zuster Thomas kenbaar willen maken voor de voortreffelijke diensten die zij de kerk bewezen hebben, worden verzocht

dit kenbaar te maken door het opsteken van de rechterhand. Dank u.

Voorgesteld wordt dat ouderling Richard G. Scott geroepen wordt als een van de presidenten van het Eerste Quorum der Zeventig, om de open plaats op te vullen die door de onthefing van ouderling Franklin D. Richards is ontstaan.

Wie hier voor zijn, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand.

Wie tegen zijn, make dit kenbaar door hetzelfde teken.

Voorgesteld wordt zuster Ann Stoddard Rees in opvolging van zuster Shirley W. Thomas aan te stellen als tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging.

Wie hier voor zijn, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand.

Wie tegen zijn, make dit kenbaar door hetzelfde teken.

Dit zijn de enige wijzigingen die zich onder de algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk sinds de laatste algemene conferentie hebben voorgedaan. Bijgevolg wordt voorgesteld steun te verlenen aan alle algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk zoals zij thans in functie zijn.

Wie hier voor zijn, make dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand.

Wie tegen zijn, make dit kenbaar door hetzelfde teken. Dank u. □

„Indien gij niet één zijt”

---

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

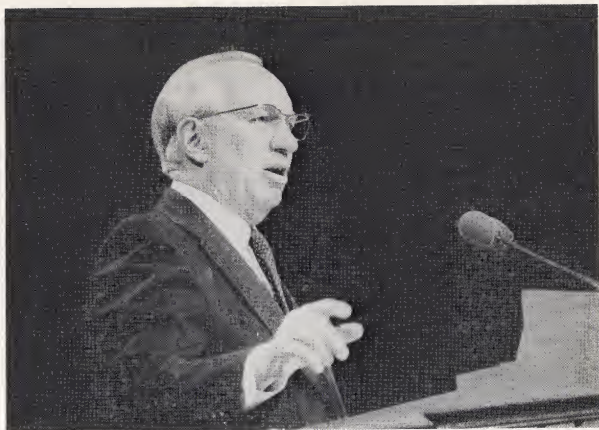

U, heiligen der laatste dagen over de gehele wereld en alle mensen overal die van goede wille zijn: nu wij van heinde en verre bijeen zijn gekomen voor deze grote conferentie van De Kerk van Jezus

Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, groeten wij u in de naam des Heren.

Wij verklaren tegenover alle mensen dat wij geloven in God de Eeuwige Vader en in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, die de meeste vergaderingen leidde.

Heilige Geest. Dit is het eerste artikel van ons geloof en het fundament van al ons werk.

Wij zijn bijzonder verheugd — ja verheugd en vereerd — om in ons midden te hebben deze bijzondere man, die wij steunen als profeet van God, onze profeet, ziener en openbaarder, onze vriend en leider, president Spencer W. Kimball.

Wij betreuren het dat zijn gezondheid hem niet toelaat ons toe te spreken. Wij hebben hem in het verleden vaak vanaf deze plaats horen spreken en de herinnering aan zijn krachtige getuigenissen blijft ons steeds aanmoedigen en versterken. Wie kan peilen hoeveel invloed deze man op anderen heeft? Ik vermoed dat als wij hem door één enkel woord moesten ken-

schetsen, wij het woord *liefde* zouden kiezen.

Ik lees u voor uit mijn aantekeningen wat hij op 23 oktober 1980 zei tegen een groot gezelschap Chinese broeders en zusters die in Taipeh op Taiwan vergaderd waren. Hij zei:

„Op de één of andere manier heeft de Heer mij vanaf het moment van mijn geboorte een geest van liefde gegeven. Ik hield van mijn collega's in het zendingsveld. Ik hield van degenen tegen wie ik als jongen basketball speelde. Ik hield van alle mensen op aarde. Ik houd ook van u.”

Ik ben er zeker van dat dat ook de strekking van zijn boodschap zou zijn als hij vanochtend tot ons had kunnen spreken. Deze geweldige uitstraling van liefde is

de kern van zijn opmerkelijk leiderschap geweest. Zijn leven is een les voor ieder van ons; een les in de wonderbaarlijke macht van de liefde.

Hoewel zijn lichaam vermoeid en zwak is, wordt de kracht van dat leiderschap door de hele kerk heen gevoeld. Het is een agens dat ons als volgelingen van de Heer Jezus Christus verbindt. De bindende invloed ervan is in alle hogere raden van de kerk merkbaar.

„Wanneer wij één zijn kan geen enkele macht onder de hemel de vooruitgang van dit geweldige koninkrijk verhinderen.”

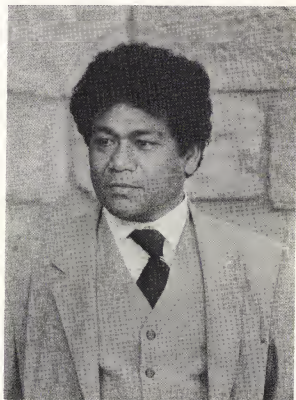
Wij zijn dankbaar dat ook president Romney, eerste raadgever in het Eerste Presidium, bij ons is. Hij heeft eveneens te kampen met gezondheidsproblemen. Als ook hij tot ons had kunnen spreken, weet ik zeker dat hij zou getuigen van deze grote drijfkracht in het leven en het karakter van onze president. Ik getuig ervan. Ik weet zeker dat ieder van de Twaalf en van de Zeventig en van de presiderende bisschop dat eveneens zou kunnen doen.

Ik dank de leden van deze raden en quorums die gezamenlijk de algemene autoriteiten van de kerk vormen. Ik dank hen voor hun liefde en loyaliteit, voor hun geloof en toewijding, voor hun eenheid van doel en handelen onder leiding van onze president.

De Heer heeft gezegd: „Indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet” (LV 38:27).

Deze grote eenheid is het waarmerk van de kerk van Christus. Zij wordt onder onze leden over de gehele wereld gevoeld. Naarmate wij één zijn, zijn wij de zijnen.

En dus bidden wij bij het openen van deze conferentie, waar een gevoel van liefde vanuit zal stralen dat over de gehele wereld merkbaar zal zijn, dat de Heer ons zal zegenen. Wij bidden voor onze profeet, die wij liefhebben en eren. Wij bidden voor elkander, dat wij in eenheid en kracht voort zullen gaan. Als wij dat doen, kan geen macht onder de hemel de vooruitgang van dit geweldige koninkrijk tegenhouden. Ik bid dat wij nooit in gebreke zullen blijven wat betreft ons geloof, onze toewijding, onze liefde voor de Heer en zijn werk, of wat betreft ons verlangen om eensgezind te werken voor de groei van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Jezus Christus: onze Heiland en Verlosser

---

*President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen moeten wij ons onvoorwaardelijk vertrouwen stellen in de Heer Jezus Christus, die wij aannemen als de Zoon van God. Totdat de wereld Hem heeft aanvaard als de Heiland van het mensdom, zijn leringen naleeft en op Hem vertrouwt als de *Weg*, de *Waarheid* en het *Leven* in alle fasen van ons bestaan, zullen wij ons zorgen blijven maken over de toekomst en ons vermogen om opgewassen te zijn tegen de uitdagingen die het sterfelijke bestaan ons biedt.

Het grondbeginsel van onze godsdienst is geloof in de Heer Jezus Christus. Waarom is het raadzaam onze hoop en ons vertrouwen in één enkele figuur te stellen? Waarom is geloof in Hem zo ontbeerlijk voor gemoedsrust in dit leven en voor hoop in de toekomstige wereld?

Onze antwoorden op deze vragen bepalen of wij de toekomst met moed en op-

timisme tegemoet treden, of met vrees en pessimisme.

Mijn boodschap en getuigenis is deze: alleen Jezus Christus heeft het unieke vermogen die hoop en kracht te verschaffen, waardoor wij de wereld kunnen overwinnen en boven onze menselijke tekortkomingen uit kunnen stijgen. Om dat te bereiken moeten wij ons geloof in Hem stellen en naar zijn wetten en leringen leven.

Waarom geloof in Jezus Christus?

Jezus Christus was en is *de Here*, *de Almachtige* (Mosiah 3:5). Hij werd gekozen voor Hij geboren werd. Hij was de almachtige Schepper van de hemelen en van de aarde. Hij is de bron van leven en licht voor alle dingen.

Zijn woord is de wet waardoor alle dingen in het heelal worden bestuurd. Al hetgeen Hij geschapen heeft is onderworpen aan zijn oneindige macht.

Jezus Christus is de *Zoon van God*.

Hij kwam op een tevoren gesteld tijdstip op deze aarde door middel van een koninklijk geboorterecht waardoor zijn goddelijkheid werd bewaard. In zijn aard waren de menselijke eigenschappen van zijn sterfelijke moeder gecombineerd met de goddelijke eigenschappen en machten van zijn Eeuwige Vader.

Zijn unieke erfdeel maakte Hem erfgenaam van de eervolle titel: de eniggeboren Zoon van God in het vlees. Hij erfde machten en intelligentie die geen mens voordien had of sindsdien heeft geërfd. Hij was letterlijk Immanuël, hetgeen „God met ons” betekent. (Zie Matteüs 1:23.)

Hoewel Hij Gods Zoon was die naar de aarde was gestuurd, vergde het goddelijk plan van de Vader dat Jezus moest worden blootgesteld aan alle moeilijkheden en beproevingen van de sterfelijkheid. Aldus onderging Hij „verleidingen . . . honger, dorst en vermoeidheid” (Mosiah 3:7).

Om de *Verlosser* van alle kinderen van de Vader te kunnen zijn, moest Jezus al Gods wetten volmaakt gehoorzamen. Daar Hij zich aan de wil van de Vader onderwierp, ging Hij „van genade tot genade voort, totdat Hij een volheid had ontvangen” van de macht van de Vader. Aldus bezat Hij „alle macht, zowel in de hemel als op de aarde” (LV 93:13, 17).

Eerst als deze waarheid over degene die wij aanbidden als de Zoon van God begrepen is, kunnen wij gemakkelijker begrijpen hoe het mogelijk was dat Hij de zieken genas, de doden opwekte en de elementen zijn wil oplegde. Zelfs duivels, die Hij uitwierp, waren aan Hem onderworpen en erkenden zijn goddelijkheid.

Als de grote *Wetgever*, gaf Hij wetten en geboden voor het welzijn van alle kinderen van onze Hemelse Vader. Zijn wet vervulde zelfs alle verbonden die voor-

dien met het huis van Israël waren gesloten. Hij zei:

„Ziet, Ik ben de Wet en het Licht. Ziet op Mij, en volhardt tot het einde, en gij zult leven; want aan hem, die tot het einde volhardt, zal Ik het eeuwige leven geven.” (3 Nephi 15:9.)

Zijn wet vergde dat alle mensen, ongeacht rang of stand, zich zouden bekeeren en gedoopt zouden worden in zijn naam en de Heilige Geest zouden ontvangen als de heiligmakende macht waardoor zij van hun zonden gereinigd konden worden. Gehoorzaamheid aan deze wetten en verordeningen zal de mens in staat stellen om op de dag des oordeels zonder schuld voor Hem te staan. Wie zich op deze wijze voegt, wordt vergeleken met iemand die zijn huis op een stevig fundament bouwt en zelfs „de poorten der hel zullen hen niet overweldigen” (3 Nephi 11:39).

Terecht loven wij Hem als de *Rots onder zaligheid*. (Zie 2 Nephi 4:30.)

Om enige mate van waardering en dankbaarheid te kunnen koesteren voor hetgeen Hij voor ons tot stand heeft gebracht, moeten wij de volgende essentiële waarheden voor ogen houden:

Jezus kwam op aarde om de wil van de Vader te doen.

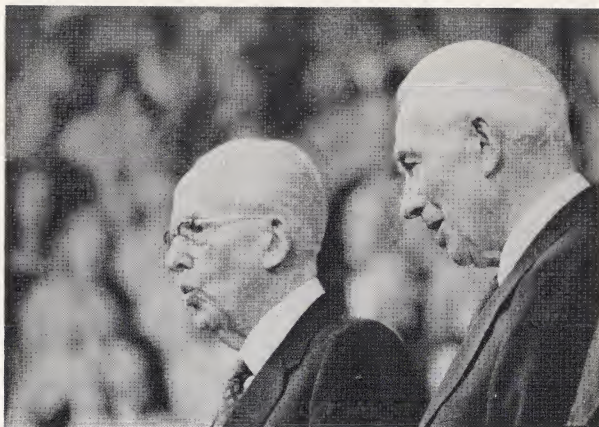
Hij kwam met de voorkennis dat Hij de last van ons aller zonden zou moeten dragen.

Hij wist dat Hij verheven zou worden op het kruis.

Hij werd geboren om de Heiland en Verlosser te zijn van het gehele mensdom.

Hij was *in staat* zijn zending te volbrengen omdat Hij de Zoon van God was en de macht van God bezat.

Hij was *bereid* zijn zending te volbrengen omdat Hij van ons houdt.

President Ezra Taft Benson (links), president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en ouderling Mark E. Petersen, een lid van het quorum.

Geen enkel sterfelijk wezen had de macht of het vermogen om alle andere stervelingen uit hun gevallen staat te verlossen, noch had welk ander mens ook vrijwillig zijn leven kunnen geven en daardoor een algehele opstanding voor alle anderen tot stand kunnen brengen.

Alleen Jezus Christus was in staat en bereid om een dergelijke verlossingswerk te volbrengen.

Wij zullen in de sterfelijkheid misschien nooit begrijpen *hoe* Hij zijn zoenoffer tot stand bracht, maar wij moeten wel begrijpen *waarom* Hij ertoe bereid was.

Alles wat Hij deed werd ingegeven door zijn volkomen onbaatzuchtige en oneindige liefde voor ons. Luister naar zijn eigen woorden:

„Want zie, Ik, God, heb deze dingen

voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren . . .

Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen” (LV 19:16, 18).

Zoals kenmerkend was voor zijn gehele sterfelijke bestaan, onderwierp de Heiland zich aan de wil van de Vader zodat Hij de bittere drinkbeker aannam en ledigde.

In de hof van Getsemane nam Hij het leed van alle mensen op zich, opdat zij, op voorwaarde van bekering, niet zouden hoeven te lijden.

Zonder te klagen en zonder iets terug

te doen, liet Hij de vernederingen en de beledigingen van zijn vijanden over zich heen komen.

Tenslotte verdroeg Hij de zweepslagen en de niets ontziende schande van het kruis. Toen pas gaf Hij zich vrijwillig over aan de dood. Zoals Hij zelf zei:

„Niemand ontnemt het (mijn leven) Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen; dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen.” (Johannes 10:18.)

Hij is de *Opstanding* en het *Leven*. (Zie Johannes 11:25.)

Deze macht om zijn eigen leven weer op te nemen was mogelijk omdat Jezus Christus God was — ja, de Zoon van God. Omdat Hij de macht bezat om de dood te overwinnen, zullen alle mensen opstaan uit de dood. „Want Ik leef en gij zult leven.” (Johannes 14:19.)

O wat een eerbied koesteren wij voor zijn naam — ja, zelfs voor de heilige titels die zijn daden weergeven!

Hij is ons *Grote Voorbeeld*.

Hij was volmaakt gehoorzaam aan onze Hemelse Vader en liet ons zien hoe wij de wereld moeten verzaken en onze prioriteiten in het juiste perspectief moeten houden.

Omdat Hij ons liefhad, liet Hij ons zien hoe wij boven onbetekenende zwakheden uit kunnen stijgen en in onze betrekkingen met onze medemensen genegenheid, liefde en mensenmin ten toon kunnen spreiden.

Hij is het *Brood des Levens*. (Zie Johannes 6:35.)

Door te vasten, te bidden en anderen te dienen, liet Hij zien dat de mens „niet alleen van brood zal . . . leven” (Matteüs 4:4), maar door het woord van God gevoed moet worden.

Hij is „in alle dingen op gelijke wijze (als

wij) . . . verzocht geweest, doch zonder te zondigen” (Hebreeën 4:15), waardoor Hij degenen die verzocht worden te hulp kan komen (zie Hebreeën 2:18).

Hij is de *Vredevorst* — de grote *Trooster*. (Jesaja 9:6.)

Als zodanig heeft Hij de macht het door verdriet of zonde gefolterde hart te troosten. Hij is de bron van een bijzondere gemoedsrust die door geen enkele menselijke bemiddeling kan worden verkregen.

„Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of verzaagd.” (Johannes 14:27.)

Hij is de *Goede Herder*. (Zie Johannes 10:11.)

Hij bezit alle eigenschappen van de goddelijke aard van God. Hij is deugdzzaam, geduldig, vriendelijk, lankmoedig, zachtmoedig en barmhartig. Als wij zwak staan in deze kwaliteiten, of deze ons geheel ontbreken, is Hij bereid te versterken en te compenseren.

Hij is een *Wonderbare Raadsman*. (Zie Jesaja 9:6.)

Er is geen enkele menselijke omstandigheid — zij het lijden, onvermogen, ontoereikendheid, zwakzinnigheid of zonde — die Hij niet kan begrijpen en waardoor zijn liefde niet uit zal gaan naar de persoon in kwestie.

Ook nu smeekt Hij ons:

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven” (Matteüs 11:28).

Hij is onze *Voorspraak*, *Middelaar* en *Rechter*.

Omdat Hij God is, is Hij volmaakt rechtvaardig bij het uitmeten van gerechtigheid en barmhartigheid. Hij kan tegelijk onze zaak bepleiten en oordelen over ons lot.

Geloven in Hem is meer dan slechts erkennen dat Hij leeft. Het is meer dan een overtuiging te kennen geven.

Geloof in Jezus Christus omvat het volmaakt op Hem vertrouwen. Als God bezit Hij onbegrensde macht, intelligentie en liefde. Er is geen enkele menselijk probleem dat Hij niet in staat is op te lossen. Daar Hij beneden alle dingen is neerge-daald (zie LV 122:8), weet Hij hoe Hij ons moet helpen boven onze dagelijkse problemen uit te stijgen.

„Alleen Jezus Christus heeft het unieke vermogen die hoop, dat vertrouwen en die kracht te verschaffen, waardoor wij de wereld kunnen overwinnen en boven onze menselijke tekortkomingen uit kunnen stijgen.”

Geloof in Hem houdt ook in geloven dat hoewel wij niet alle dingen begrijpen, Hij dat wel doet. Bijgevolg moeten wij tot Hem opzien „bij iedere gedachte; twijfelt niet, vreest niet” (LV 6:36).

Geloof in Hem wil zeggen erop vertrouwen dat Hij alle macht heeft over alle mensen en alle volkeren. Er is geen enkel kwaad waar Hij geen eind aan kan maken. Alle dingen zijn in zijn handen. Deze aarde is zijn rechtmatige heerschappij. Toch staat Hij het kwaad toe opdat wij een keuze kunnen maken tussen goed en kwaad.

Zijn evangelie is het volmaakte geneesmiddel voor alle menselijke problemen en maatschappelijke kwalen.

Maar zijn evangelie is slechts doeltreffend naar de mate waarin het in ons leven wordt toegepast. Wij moeten ons dus verheugen in „Christus’ woorden, want Christus’ woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen” (2 Nephi 32:3).

Tenzij wij zijn leringen *naleven*, tonen wij geen geloof in Hem.

Denk u eens in hoe anders deze wereld zou zijn als de gehele mensheid deed wat Hij ons heeft gezegd: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. . .

Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Matteüs 22:37, 39.)

Wat is dan het antwoord op de vraag: „Wat moet er worden gedaan?” aan de moeilijkheden en dilemma’s waar mensen en naties tegenwoordig mee geconfronteerd worden? Hier is zijn eenvoudige recept:

„Geloof in God; geloof, dat Hij bestaat en dat Hij alle dingen heeft geschapen, zowel in de hemel als op de aarde; geloof, dat Hij alle wijsheid en kracht heeft, zowel in de hemel als op de aarde; geloof, dat de mens niet alle dingen begrijpt, die voor de Here begrijpelijk zijn.

. . . Geloof, dat gij u moet bekeren van uw zonden, en ze moet nalaten en u voor God vernederen, en in oprechtheid des harten bidden, dat Hij u moge vergeven; en nu, indien gij al deze dingen geloof, *ziet, dat gij ze volbrengt.*” (Mosiah 4:9-10; cursivering toegevoegd.)

Als leden van de kerk hebben wij „de verplichting de zondeloze Zoon des Mensen tot ons ideaal te maken — het enige volmaakte wezen dat ooit hier op aarde leefde.

„Het meest verheven voorbeeld van edelheid

Goddelijk van aard

Volmaakt in zijn liefde

Onze Verlosser

Onze Heiland

De onberispelijke Zoon van onze Eeuwige Vader

Het Licht, het Leven, de Weg." (David O. McKay, *Improvement Era* van juni 1951, blz. 478.)

Ik heb Hem lief met geheel mijn wezen.

In alle nederigheid getuig ik dat Hij vandaag dezelfde liefdevolle, barmhartige

Heer is als toen Hij de stoffige wegen van Palestina bewandelde. Hij is zijn dienstknechten hier op aarde nabij. Hij is bezorgd om ons en houdt van ons. Daar kunt u verzekerd van zijn.

Hij leeft vandaag als onze Heer, onze Meester, onze Heiland, onze Verlosser en onze God.

God zegene ons allen dat wij in Hem zullen geloven, Hem zullen aanvaarden, Hem zullen aanbidden, volledig op Hem zullen vertrouwen en Hem zullen volgen. Dit is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De hoeksteen van ons geloof

---

*Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Enige tijd geleden hield ik mijn moeders lievelingsboek in mijn handen. Het was een versleten Boek van Mormon. Op nagenoeg iedere bladzijde stonden teksten onderstreept; ondanks haar liefdevolle behandeling, hadden sommige bladzijden ezelsoren en was de kaft hele-

maal dun gesleten. Niemand hoefde haar te vertellen dat een mens dichter bij God kan komen door het Boek van Mormon te lezen, meer dan door welk ander boek ook. Zij had dat vanzelf geweten. Zij had het gelezen en bestudeerd, erover gebeden en eruit onderwezen. Als jongeman

hield ik haar boek in mijn handen terwijl ik mij inspande om door haar ogen de grote waarheden van het Boek van Mormon te zien, waarheden waar zij zo graag van getuigde en waar zij zozeer van hield.

Als jongeman in de Wijk Cottonwood was ik altijd ten zeerste onder de indruk wanneer ik James H. Moyle in de avondmaalsvergadering hoorde vertellen dat hij zowel Martin Harris als David Whitmer, twee van de getuigen van het Boek van Mormon, hun getuigenis over dat boek had horen bevestigen. Samen met Oliver Cowdery hadden zij in verband met de oorspronkelijke publikatie van het Boek van Mormon getuigd „dat een engel Gods uit de hemel nederdaalde en de platen voor onze ogen neerlegde, zodat wij de platen zagen en ook de graveerselen er op; en wij . . . getuigen, dat (deze dingen) waar zijn” („Het getuigenis van drie getuigen” uit het Boek van Mormon).

Toen James H. Moyle David Whitmer bezocht, was deze een oude man; hij was geen lid meer van de kerk en woonde in een blokhut in Richmond (Missouri). Over dit bezoek aan David Whitmer, verklaarde James H. Moyle op 22 maart 1908 in ditzelfde gebouw:

„Ik begaf mij naar zijn eenvoudige woning . . . en zei tegen hem . . . dat ik als jongeman die zijn eerste zelfstandige schreden in het leven zette, van hem wilde horen . . . wat hij wist over het Boek van Mormon en het getuigenis dienaangaande dat hij wereldkundig had gemaakt. Hij vertelde mij in al de ernst van zijn gevorderde leeftijd, dat het getuigenis dat hij de wereld gegeven had, en dat in het Boek van Mormon was opgenomen, waar was, ja, elk woord ervan, dat hij er nooit vanaf was geweken en dat niets op aarde hem kon scheiden van de heilige boodschap die hem was overhandigd. Ik vroeg mij

nog steeds af of hij mogelijkwijs misleid was geweest . . . dus haalde ik hem ertoe over mij in bijzonderheden te vertellen wat er plaats had gevonden, hem onderwijl zoveel mogelijk onderwerpend aan een kruisverhoor. Hij vertelde uitvoerig over de plek in het bos, over het grote houtblok dat hem scheidde van de engel, dat hij de platen waar het Boek van Mormon van vertaald was, had gezien, dat hij ze in zijn handen had gehad en dat hij de stem van God had horen verklaren dat de platen juist waren vertaald. Ik vroeg hem of er enige mogelijkheid was dat hij bedrogen was geweest en dat het allemaal een vergissing was, maar dat wees hij met een stellig ‚Nee’ van de hand.” (Citaat uit *James Henry Moyle* van Gordon B. Hinckley, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1951, blz. 366-367.)

Het Boek van Mormon stond mij zijn diepzinnige boodschap echter niet af als een onverdiende erfenis. Ik betwijfel of men zonder grote vastberadenheid enig begrip van dit geweldige boek kan verkrijgen. Wij moeten niet alleen vragen of het waar is, maar dat ook doen in de naam van Jezus Christus. Moroni zei: „(Vraag) God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus . . . of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekendmaken.” (Moroni 10:4.)

Joseph Smith, die de gouden platen waar het Boek van Mormon vandaan kwam, vertaalde, had het volgende te zeggen: „Ik vertelde de broeders dat het Boek van Mormon het nauwkeurigste van alle boeken op aarde is en de hoeksteen vormt van ons geloof, en dat niemand dichter bij God zou komen zonder zich

aan de voorschriften van dat boek te houden." (*History of the Church*, deel 4, blz. 461.)

Het woordenboek zegt dat een hoeksteen de bindsteen is die dient tot afsluiting van een vrijstaand metselwerk. Een tweede definitie luidt: „steunpilaar, de persoon of zaak waar alles op rust.”

Het Boek van Mormon is een hoeksteen omdat het eeuwige beginse-len geeft en met elkaar verbindt, waar-door de fundamentele leer tot zaligma-king wordt aangevuld. Het is de mooiste edelsteen in het diadeem van onze heili-ge Schriften.

Ook om andere redenen is het Boek van Mormon een hoeksteen. In de belofte van Moroni, waar zojuist naar werd ver-wezen, namelijk dat God de waarheid van het Boek van Mormon bekend zal maken aan iedere oprechte onderzoeker die in Christus gelooft (zie Moroni 10:4), hebben wij een onmisbare schakel in een zelfslui-tende keten.

Een getuigenis van het Boek van Mor-mon overtuigt ons ervan dat „Jezus de Christus is, de Eeuwige God” (titelblad van het Boek van Mormon), hetgeen ook de goddelijke roeping van Joseph Smith bevestigt en het feit dat hij inderdaad de Vader en de Zoon heeft gezien. Met deze kennis stevig verankerd, kan men logi-scherwijs ook een bevestiging ontvangen dat de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde werkelijk tegenhangers zijn van de Bijbel en het Boek van Mor-mon.

Al deze zaken bevestigen op hun beurt de herstelling van het evangelie van Je-zus Christus en de goddelijke zending van De Kerk van Jezus Christus van de Heili-ge der Laatste Dagen, die geleid wordt door een levende profeet die voortduren-de openbaring geniet. Uit deze funda-

mentele waarheden kan een begrip van andere verlossende beginselen van de volheid van het evangelie voortvloeien.

Daarnaast is het Boek van Mormon een onmisbare hoeksteen voor ons per-soonlijke geloof. President Ezra Taft Ben-son heeft eens gezegd: „Ik heb in de kerk het verschil in onderscheidingsvermogen, inzicht, overtuiging en geest ge-merkt tussen hen die het Boek van Mor-mon kennen en liefhebben en hen die dat niet doen. Dat boek is een geweldige schifter.” (*New Era* van mei 1975, blz. 19.) Een begrip van het Boek van Mormon kan er werkelijk toe bijdragen dat ie-mands geloof in Jezus Christus stevig wordt verankerd.

Het is belangrijk te weten wat het Boek van Mormon *niet* is. Het is niet in hoofd-zaak een geschiedboek, hoewel veel van wat erin staat geschiedenis is. Het titel-blad zegt dat het een verslag is, genomen uit kronieken van volkeren die voor en na Christus op het westelijk halfrond leef-den. Het werd „geschreven op gebod en door de geest der profetie en openbaring . . . en tevens tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, Die Zich aan alle natieën openbaart”.

George Q. Cannon wees erop dat „het Boek van Mormon geen aardrijkskunde-boek is. Het werd niet geschreven om ons aardrijkskundige waarheden te leren. Wat ons wordt verteld over de ligging van verschillende landen of steden . . . is ge-woonlijk slechts een bijkomstige opmer-king die in verband staat met leerstellige of geschiedkundige onderdelen van het werk.” (*Juvenile Instructor* van januari 1890, blz. 18.)

Wat is het Boek van Mormon dan wel? Het is een bewijsstuk dat het verslag van de geboorte, het leven en de kruisiging

van Jezus Christus en van zijn werk als de Messias en Verlosser krachtig bevestigt. Nephi schrijft over het Boek van Mormon: „Al gij einden der aarde, luistert naar deze woorden en geloof in Christus; en indien gij deze woorden niet gelooft, geloof dan toch in Christus. En indien gij in Christus zult geloven, zult gij ook deze woorden geloven, want ze zijn de woorden van Christus” (2 Nephi 33:10).

„Het Boek van Mormon is een bewijsstuk dat het verslag van de geboorte, het leven en de kruisiging van Jezus en van zijn werk als de Messias en Verlosser krachtig bevestigd.”

Nephi en zijn broer Jakob vormen samen met Jesaja drie machtige pre-Messiaanse stemmen die de eerste komst van Jezus Christus verkondigden. Jesaja wordt uitgebreid aangehaald door Nephi omdat hij de belangrijkste oud-testamentische profeet was die profeteerde over de komst van de Messias.

Het Boek van Mormon bevestigt de waarheidsgetrouwheid van de Bijbel. (Zie 1 Nephi 13:40.) Het is een bewijs aan de wereld „dat de heilige Schriften waar zijn” (LV 20:11). Het voorzegt de vestiging van de volheid van het evangelie van vrede en zaligmaking. Het werd geschreven om ons beginselen en richtlijnen voor onze eeuwige reis te verschaffen.

Eén van de essentiële boodschappen van het Boek van Mormon — en trouwens van het Oude Testament en van de gehele menselijke geschiedenis — is dat

het mensdom niet in staat is om op eigen kracht volmaaktheid te bereiken. Er is nog een andere boodschap die duidelijk uit zijn bladzijden tot ons komt. Het is de vaak impopulaire en schijnbaar strenge opdracht: „Bekeer u of kom om.” Wanneer de mensen uit het Boek van Mormon deze profetische boodschap ter harte namen, ging het hen goed. Wanneer zij haar in de wind sloegen, kwamen zij om.

In zijn brief aan de Galaten zei Paulus: „De wet is dus een tuchtmeester voor ons geweest tot Christus” (Galaten 3:24). De kronieken die door de profeten uit het Boek van Mormon werden bijgehouden — en gedeelten van hetgeen nu de Bijbel is, die van het oostelijk halfrond afkomstig zijn — dienden, volgens Abinadi „om hen aan God en hun plichten jegens Hem te doen denken” (Mosiah 13:30). Aldus is ook het Boek van Mormon een tuchtmeester om ons tot Christus te brengen. (Zie Mosiah 13:27-32.)

Het criterium voor het begrijpen van dit heilige boek is bij uitstek geestelijk. Voor hen die zich meer op wereldlijke kennis dan op geestelijk begrip concentreren, zullen de bladzijden van dit boek zich moeilijk laten ontsluiten.

Het is voor mij ondenkbaar dat Joseph Smith dit ingewikkelde en diepzinnige boek had kunnen schrijven zonder goddelijke hulp. Er is geen enkele manier waarop Joseph Smith, een jongeman met weinig opleiding die leefde aan de grens van de beschaving, de grote waarheden die erin staan kon hebben verzonnen, de geweldige geestelijke kracht ervan had kunnen opwekken, of het getuigenis van Christus dat erin is vervat, had kunnen vervalsen. Het boek zelf getuigt van het feit dat het het heilige woord Gods is.

Onlangs is een nieuw bewijs voor de goddelijkheid van het Boek van Mormon

gevonden, in de vorm van een brief van Josephs moeder, Lucy Mack Smith, gedateerd 23 januari 1829. Deze brief is gericht aan haar schoonzuster, Mary Pierce en vormt een bijkomende bevestiging van het Boek van Mormon. Hij werd een jaar voordat het Boek van Mormon werd gepubliceerd, geschreven en bevat een nauwkeurige uiteenzetting van een aantal gebeurtenissen uit die tijd, van de inhoud van het boek en van andere historische feiten.

Met behulp van de moderne computer is een trefwoordenregister bij de King-Jamesvertaling van de Bijbel gevoegd, met leerstellige verwijzingen naar de andere Schriften. Uit deze verwijzingen kunnen wij ontelbare bewijzen putten dat Joseph Smith het Boek van Mormon inderdaad met Gods hulp heeft vertaald. Op zo goed als elk van zijn 467 bladzijden zijn talrijke verwijzingen te vinden die leerstellig verband houden met de King-James bijbel, terwijl veel uitspraken die fragmentarisch aandoen in de Bijbel in het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden uitvoeriger voorkomen.

Toespelingen op leerstellingen die ook in het Oude en het Nieuwe Testament worden onderwezen zijn door het hele Boek van Mormon zo talrijk en overweldigend, dat men alleen al door middel van de logica kan concluderen dat een menselijk verstand ze niet allemaal had kunnen bedenken. Maar nog belangrijker dan de logica is de bevestiging door middel van de Heilige Geest dat het Boek van Mormon waar is.

Alle Schriften zijn één in hun getuigen van Jezus Christus. Jakob, een profeet uit het Boek van Mormon, herinnert ons eraan „dat geen van de profeten heeft geschreven noch geprofeteerd, zonder omtrent deze Christus te spreken” (Jakob

7:11). Sprekende over de Schriften, zei de psalmist: „Uw woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad.” (Psalm 119:105.)

Het Boek van Mormon moedigt alleen rechtvaardigheid aan. Waarom bestaan er dan negatieve gevoelens jegens het boek? Ongetwijfeld zal dit ten dele zijn omdat het boek zijn oorsprong vond in de gouden platen die Joseph Smith van een engel ontving. Zij werden gezien en gehanteerd door gekozen getuigen, maar niet voor het publiek tentoongesteld. Een andere oorzaak is misschien dat het in hoofdzaak het werk beweert te zijn van profeten die lang geleden op het Amerikaanse vasteland hebben geleefd.

De grote waarde van het Boek van Mormon werd door de Heiland zelf uiteengezet. In 3 Nephi zei Hij: „Dit is Mijn leer, en het is de leer, die de Vader Mij heeft gegeven” (3 Nephi 11:32).

Verder verklaarde de Verlosser in het Boek van Mormon: „Ziet, Ik heb u Mijn evangelie gegeven” (3 Nephi 27:13). Als bijzondere getuige verklaar ik dat Jezus de Christus is en dat de profetieën van Nephi en van Jesaja omtrent zijn komst inderdaad vervuld zijn. Evenals Nephi spreken wij van Christus, verheugen wij ons in Christus en profeteren wij van Christus. (Zie 2 Nephi 25:26.)

Ik getuig dat de Heiland opnieuw zal komen en dat sommigen bij zijn wederkomst zullen zeggen: „Wat zijn deze wonden in Uw handen en in Uw voeten?” En Hij zal de wonden in zijn handen, polsen en voeten laten zien en zij zullen vragen wanneer en waar Hij deze wonden ontving. En Hij zal antwoorden: „Ik ben Jezus, Die werd gekruisigd. Ik ben de Zoon van God.” (LV 45:51-52.)

Ik getuig door de vaste overtuiging die ontspringt aan het getuigenis van de

Geest, dat het mogelijk is geopenbaarde zaken stilliger te weten dan door ze daadwerkelijk te zien. Wij kunnen een meer volstreckte kennis hebben dan alleen door wat onze ogen kunnen zien of onze oren kunnen horen. God zelf heeft zijn goedkeuring aan het Boek van Mormon gehecht toen Hij zei: „Het is waar, zo zeker als uw Heer en uw God leeft.” (LV 17:6.)

Ik kan nu duidelijker zien door de ogen van mijn eigen begrip, wat mijn moeder

kon zien in haar dierbare, versleten Boek van Mormon. Ik bid dat wij zo zullen leven dat wij een getuigenis mogen krijgen van de grote waarheden van het Boek van Mormon en dat wij ernaar zullen leven. Ik getuig dat de hoeksteen van ons geloof stevig op zijn plaats zit, het gewicht van de waarheid dragend terwijl het zich door de gehele wereld heen beweegt. Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze Vader die in de hemelen zijt

---

*Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Eén van de bijzondere gelegenheden die wij als algemene autoriteiten hebben, is het bezoeken van de ringen van Zion. Zo'n dertig tot veertig maal per jaar logeren we bij steeds andere ringpresidenten thuis. Wij hebben het voorrecht te gast te mogen zijn in de fijnste gezinnen die er in de hele wereld te vinden zijn.

Sta mij toe u te vertellen over één van

mijn jongste ervaringen. Ik had een bepaalde ringconferentie toegewezen gekregen om een ringpresident te onthef-fen, die vele jaren die functie had bekleed. Het was een moeilijke ring om te besturen. De ring was wat ontvolkt geraakt. Hij lag niet ver van het centrum van een van onze grote steden. Er hadden zich de nodige industrieën gevestigd, met

het gevolg dat veel leden naar de voorsteden waren verhuisd. Wegens zijn functie was de ringpresident niet weggetrokken, maar gebleven om zijn kudde te hoeden. Hij was door de toestand niet gaan wanhopen en door zijn energie en geestdrift begon de ring weer te groeien.

„Het is duidelijk onze plicht en ons voorrecht als ouders om onze kinderen te leren bidden en geregeld gezinsgebed geeft ons het patroon daarvoor.”

In de loop van dat weekend kwamen zijn kinderen per auto of vliegtuig om hun vader te huldigen voor de vele jaren die hij zo trouw gediend had. Ik merkte dat er een bijzondere geest heerste in deze familie. Er was een zeer hechte band. Wat genoten zij van hun samenzijn!

Toen ik mijn toespraak hield in de slotvergadering, zat daar aan mijn linkerhand zijn hele familie. De tranen vloedden rijkelijk terwijl zij hun vader bij deze geweldige gelegenheid eerden.

Ik was uitgenodigd om na de vergadering bij hen thuis de maaltijd te gebruiken alvorens naar de luchthaven te gaan en naar huis te vliegen. Toen de familie in de eetkamer bij elkaar kwam, verzocht de vader ons neer te knielen voor een gezinsgebed. En daar op mijn knieën, ontdekte ik het geheim van hun kracht. Deze familie begreep hun verhouding tot God. Zij begrepen hun verhouding tot hun aardse vader en moeder en tot hun broers en zusters. De band die in deze familie bestond, maakte het eenvoudig

voor hen om ook buiten de familiekring hun liefde te schenken aan vrienden en burens.

Het te gast zijn in zoveel verschillende gezinnen in de afgelopen jaren, heeft mij er zeker van overtuigd dat wanneer een gezin samen bidt, een bijzondere geest duidelijk merkbaar is.

Onze profeten hebben ons herhaaldelijk gewaarschuwd om gezinsgebed tot een geregeld onderdeel van onze dagelijkse geloofsbeleving te maken. President John Taylor vroeg de heiligen:

„Bidt u samen in uw gezin?”

En als u dat doet, is het dan een gebeuren dat te vergelijken is met het volautomatische sturen van een machine, of buigt u zich in alle ootmoed en met een oprecht verlangen neer om Gods zegen af te smeken voor uzelf en uw gezin? Want zo hoort het te gaan met het aankweken van een geest van toewijding en vertrouwen op God, waarbij wij ons aan Hem wijden en zijn zegeningen afsmeaken.” (*Journal of Discourses*, deel 21, blz. 118.)

President Heber J. Grant zei over dit-zelfde onderwerp:

„Ik maak mij nauwelijks zorgen voor de jongen of het meisje, de jongeman of de jonge vrouw, die God nauwgezet tweemaal daags smeekt om de leiding van zijn Geest. Ik weet zeker dat wanneer de verleiding daar is, zij de kracht zullen hebben die te weerstaan door de inspiratie die hun zal worden gegeven.” (*Gospel Standards*, Salt Lake City: *The Improvement Era* van 1941, blz. 26.)

Het is duidelijk onze plicht en ons voorrecht als ouders om onze kinderen te leren bidden en geregeld gezinsgebed geeft ons het patroon daarvoor.

Bidden is een hemelse omgang met God. Deze geestelijke gemeenschap

brengt onvergelykelijke zegeningen met zich mee. Ik geloof dat gezinnen die samen bidden een begrip hebben van de betekenis van de woorden van de Heiland en de troost die Hij zijn volgelingen trachtte te schenken toen Hij tegen het eind van zijn aardse bediening zijn inspirerend gebed uitsprak:

„Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen bewaart voor de boze.

Zij zijn niet uit de wereld, gelijk Ik niet uit de wereld ben.

Heilig hen in uw waarheid; uw woord is de waarheid.

Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb ook Ik hen gezonden in de wereld . . .

En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven,

opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.” (Johannes 17:15-18, 20-21.)

President Heber J. Grant hield ons eens het volgende voor:

„Het moment dat een man ophoudt God te smeken om zijn Geest en leiding, is wanneer hij begint te vervreemden van Hem en zijn werken. Wanneer mensen niet meer bidden om Gods geest, stellen zij hun vertrouwen in hun eigen menselijke verstand en verliezen zij geleidelijk de Geest van God, net zoals goede vrienden, wanneer zij elkaar niet meer schrijven of spreken, van elkander vervreemden.” (*Improvement Era* van augustus 1944, blz. 481.)

Bidden geeft ons de macht om onze Eeuwige Vader te naderen. Hoe belangrijk is het dan niet dat wij onze kinderen leren bidden.

Mag ik u aanmoedigen om tijdens uw

gezinsavonden met elkaar te spreken over het onderwerp gebed? Mag ik u wijzen op minstens drie belangrijke punten die u bij uw onderwijs over gebed naar voren dient te brengen?

Ten eerste, de manier waarop wij onze Vader in de hemel in gebed aanspreken. Ik luister naar veel biddende mensen en vaak vraag ik mij af tot wie zij spreken. De aanhef is zo ingewikkeld, dat ik het moeilijk vind het wezen te begrijpen waaraan het gebed is gericht. Ik moet daarbij denken aan de gelegenheid waarbij het eerste congres trachtte te bepalen hoe het de president van ons land moest noemen. Als titel werd voorgesteld „zijne hoogheid, president van de Verenigde Staten en beschermheer van der zelve rechten”. Washington verzocht echter hem „mijnheer de president” te noemen. (Willis M. en Ruth West, *The American People*. Boston: Allyn and Bacon, 1948.)

Toen de Heer zijn discipelen leerde bidden, zei Hij:

„En wanneer gij bidt, zult gij niet zijn als de huichelaars, want zij staan gaarne in de synagogen en op de hoeken der pleinen te bidden, om zich aan de mensen te vertonen. Voorwaar, Ik zeg u, zij hebben hun loon reeds . . .

Bid gij dan aldus: „Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd” (Matteüs 6:5, 9).

Ook in de andere gebeden die ons door de Heiland zijn gegeven wordt de term *Vader* gebruikt: „O God, de Eeuwige Vader” is de aanhef die de Heer ons zei te gebruiken bij het zegenen van het avondmaal. (Zie *Leer en Verbonden* 20:77.)

Door het woord *Vader* begrijpen wij onze verhouding tot Hem. Hij is onze Eeuwige Vader en wij zijn zijn kinderen. Leer uw kinderen hoe zij de Heer in gebed moeten aanspreken.

Ten tweede, maak uw dankbaarheid bekend aan de Heer. Een paar weken geleden werd mij gevraagd een zegen te geven aan een jongeman die met moeilijkheden in zijn jonge leven te kampen had. Toen ik mij na afloop klaarmaakte om te vertrekken, zij zijn moeder tegen hem: „Jongen, bedank broeder Perry voor hij weggaat.” In plaats van zich tot mij te wenden, boog hij zijn hoofd, vouwde zijn armen en dankte hij zijn Vader in de hemel. Wat zijn kinderen toch opmerksaam!

Iedere avond en ochtend, wanneer ik samen met mijn vrouw in gebed neerkniel, ben ik één en al dankbaarheid voor de zegen en het voorrecht van haar gezelschap. Ik ben dankbaar voor de zegeningen die ik geniet door bij mijn kinderen te kunnen zijn en hun groei en vooruitgang gade te kunnen slaan.

Bij het in gebed geknield zijn, ben ik mij bewust van een overstelpend gevoel van dankbaarheid jegens de Heer voor de vele zegeningen die Hij zijn kinderen schenkt.

Wat zijn wij gezegend dat wij mogen begrijpen wie Hij is. Wat zijn wij als volk gezegend met de gave van het evangelie. Ik sta verbaasd over hetgeen Hij voor ons gebruik en ons welzijn heeft geschapen en over het voorrecht dit aardse leven te mogen genieten. In dit jaargetijde van de oogst is er bijzondere dank in mijn hart wanneer ik wat aardappelen ga rooien en daar een veelvoud vind van hetgeen ik er enkele maanden daarvoor heb gepoot, of wanneer ik een korenaar pluk en zie hoe die twee of drie in de aarde geplaatste korrels nu honderdervoudig opleveren. Wanneer ik op reis ben en de pracht van zijn scheppingen aanschouw — de bergen, de vruchtbare vlakten, de klaterende beekjes of de machtige oceaan — wat

ben ik Hem dan dankbaar voor de zegeningen die Hij mij schenkt. Laten wij, wanneer wij neerknielen voor ons gezinsgebed, onze kinderen leren de Heer te danken voor zijn vele zegeningen.

Ten derde, onze smeekbeden aan de Heer. De profeet Joseph Smith deed eens de volgende uitspraak:

„Wij willen de broeders zeggen, streef ernaar God te leren kennen in uw binnenkamers, roep Hem aan op de akkers. Volg de aanwijzingen in het Boek van Mormon op en bid over en voor uw gezin, uw vee, uw kudden, uw gewassen en alles wat u bezit; vraag Gods zegen op al uw inspanningen en alles waar u zich mee bezig houdt.” (*History of the Church*, deel 5, blz. 31.)

President Brigham Young gaf ons eens de volgende raad:

„Stel dat een gezin samen wil bidden, wat is dan de gepaste gang van zaken? Dat het hoofd van het gezin zijn vrouw . . . en zijn kinderen bij elkaar roept . . . en wanneer hij hardop bidt, behoren alle aanwezigen die oud genoeg zijn om te begripen, bij zichzelf de woorden te herhalen. En waarom? Opdat zij één zullen zijn.

Als de mensen in geloof vragen, zullen zij ontvangen, en laat allen in gedachten precies datgene vragen wat hun woordvoerder vraagt. Laat allen de zorgen van hun werkzaamheden achter zich laten; laat de keukens voor zichzelf zorgen en laat de schuren en de kudden voor zichzelf zorgen, en mochten zij terwijl u bidt vernietigd worden, wees dan in staat gedrevelijk te zeggen: ‚Ga, ze zijn van de Heer; Hij heeft ze mij gegeven en ik zal Hem aanbidden; ik zal mijn gezin bijeenvergaren en de naam van mijn God aanroepen.’

Door al uw beslommingen achter u te laten en u zuiver toe te leggen op het

aanbidden wanneer het daar tijd voor is, zult u weldra verenigd en in staat zijn elk goddeloos element te onderwerpen. Ziet u niet, dat wanneer u op deze wijze verbonden bent, er een machtig snoer van geloof ontstaat?" (*Journal of Discourses*, deel 3, blz. 53.)

Laten wij onze kinderen leren bidden om moed, om kansen, om troost, om gemoedsrust, om begrip en niet om stoffelijke gaven. Laat ons hun leren bidden: „Uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde." (Matteüs 6:10.)

President Kimball heeft ons voorgoedhouden: „Er moet *altijd* tijd voor gebed zijn. Er moeten *altijd* van die ogenblikken van gezegende eenzaamheid zijn, waarop men zich dicht bij zijn Hemelse Vader voelt, vrij van wereldse zaken en zorgen.

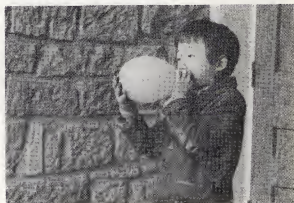
Als wij in ons gezinsgebed gezamenlijk neerknielen, leren onze kinderen, die zij aan zij met ons zijn neergekniel, daarmee gewoonten aan, die hun levenslang bij zullen blijven. Als wij er de tijd niet voor nemen om te bidden, zeggen we daarmee feitelijk tegen onze kinderen: ‚Och, 't is toch eigenlijk niet zo belangrijk. We zullen ons er maar niet druk over maken. Als het eens zo uitkomt, zullen wij ons gezinsgebed wel houden, maar als de bus eraan komt en je moet naar school of naar je werk — nu, zo belangrijk is dat bidden ook niet, we doen het dan wel wanneer het ons schikt.' Als het niet bewust in ons tijdschema wordt opgenomen, schikt het ons waarschijnlijk nooit. Wat is het daarentegen heerlijk als men thuis dergelijke gewoonten en gebruiken heeft ingesteld zodat ouders, als zij later hun kinderen als die zelf getrouwd zijn thuis opzoeken, ook weer geheel vanzelfsprekend samen met hen neerknielen om op de gebruikelijke manier hun gezinsgebed te houden!" (*Het wonder der vergeving*, blz. 265.)

Ik ben mijn kinderen dankbaar dat zij mijn kleinkinderen de zegeningen van het bidden leren. Ik meen dat het allereerste woord dat ik Terry, Eshter, Audrey en Thomas heb horen zeggen *Amen* is geweest, dat met veel animo steeds werd herhaald. Hierna volgde *Vader in de hemel*. Het begin van het aardse onderwijs van hun ouders is geweest hun te leren wie zij zijn en hoe zij met hun Eeuwige Vader kunnen communiceren. Ik weet zeker dat hetzelfde zal gelden voor Benjamin, Michael en Justin zodra ook zij de leeftijd hebben om te leren hoe zij hun Vader in de hemel in gebed moeten benaderen.

Ik kan mij geen lering indenken die belangrijker voor onze kinderen is dan die van de macht van het gebed. Wij dienen hun dit door ons voorbeeld te leren en dagelijks met onze kinderen voor de Heer te verschijnen en hun de vrede en de zekerheid te geven die voortvloeien uit de wetenschap dat zij kinderen zijn van hun Vader in de hemel.

Mogen wij ons er vandaag toe verbinden zo te leven dat wij met een zuiver geweten tot de Heer kunnen gaan om Hem om zijn goddelijke leiding en hulp te vragen en Hem te danken voor de zegeningen die Hij ons geschonken heeft.

Dat de macht van het gebed een zegen moge zijn voor ons gezin, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Gesprekken tussen vader en kind

Ouderling Carlos E. Asay
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Een paar jaar geleden wendde ik mij tot één van mijn dochters en zei: „Meisje, het wordt tijd dat we weer eens samen praten.” Haar reactie was niet bepaald geestdriftig en ik merkte dat ik haar wel heel erg verveelde. In plaats van een formeel gesprek met haar te beginnen, nodigde ik haar uit voor een ritje in de auto en nam haar mee naar de Ijssalon, de Dairy Queen, waar wij ons allebei te goed deden aan een milkshake. Tijdens de heen- en terugrit stelde ik vragen waarop zij spontaan antwoordde. Ze had geeneens in de gaten dat we bezig waren met een vraaggesprek — althans, dat dacht ik. Een paar weken later kondigde ik weer aan dat ik haar wilde spreken. Meteen vroeg ze: „Nat of droog?”

Ik vraag me af of ons uitvoeren van goede praktijken — zelfs het voeren van vraaggesprekken met onze kinderen — weleens op een te droge, saaie manier gebeurt. Is het mogelijk dat wij, bij ons verlangen te voldoen aan hetgeen de kerk van ons verwacht, in botsing komen

met de bedoeling ervan? Kunnen we zo geobsedeerd raken door de vorm dat wij het menselijk aspect vergeten? Als dat zo is, doen wij er misschien goed aan onszelf de vraag te stellen of wij „van binnen vol zijn van doodsbeenderen”. (Matteüs 23:27.)

Wanneer ik aan droge verrichtingen denk, gaan mijn gedachten uit naar de joden van weleer, die de lagere wet veranderden. Zij voegden er zoveel rituelen, ceremonieën en symbolen aan toe, dat uiteindelijk de wet zelf meer aanbeden werd dan de Heer. De wet werd zelfs dermate verwrongen, dat zij de mensen niet meer naar de Messias die komen zou, wees, maar van Hem af.

Naar mijn mening wordt de aanvaardbare verrichting „nat” en levendig gemaakt door het levende water dat van Christus afkomstig is. Het is een verrichting gebaseerd op geïnspireerde leringen zoals:

„(U moet) geen ander doel voor ogen . . . hebben dan God te verheerlijken en u

door geen enkele andere drijfveer . . . laten leiden, dan de opbouw van Zijn koninkrijk" (Joseph Smith — Geschiedenis 46).

„Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn." (Matteüs 23:11.)

„Want de letter doodt, maar de Geest maakt levend." (2 Korintiërs 3:6.)

„Laat, als gij aalmoezen geeft, uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet" (Matteüs 6:3).

Levende verrichtingen zijn vrij van machinaal optreden, stijfheid en zelfzuchtige neigingen. Zij komen tot stand door heiligen die spreken en handelen volgens de oprechte gevoelens van hun hart en volgens de Geest van de Heer die in hen is. (Zie 2 Nephi 4:12.)

Alma's gesprek met Helaman is een klassieke „natte" en verfrissende verichting. Het is een korte uitwisseling van 45 seconden tussen vader en zoon. Volgens de kroniek naderde Alma het einde van zijn bediening en wist hij dat hij iemand moest aanwijzen om zijn taak als profeet en kroniekschrijver over te nemen. Zijn keus viel op Helaman. Bijgevolg ging Alma naar zijn zoon toe en stelde hem de vraag: „Geloof jij de woorden, die ik tot u heb gesproken aangaande die kronieken, die zijn bijgehouden?"

Zonder enige aarzeling antwoordde Helaman: „Ja, ik geloof ze." Hij had kunnen zeggen: „Ja, ik geloof in de Schriften; en Ja, ik geloof alles wat u mij heeft geleerd."

Alma's tweede vraag was eenvoudig: „Geloof jij in Jezus Christus, Die zal komen?" Wederom zonder talmen antwoordde Helaman: „Ja, ik geloof alle woorden, die gij hebt gesproken."

Wat een hulde aan de vader! Hij had gesproken van Christus, zich verheugd in Christus, Christus gepredikt en zijn zoon

geleerd uit welke Bron hij vergeving voor zijn zonden mocht verwachten. (Zie 2 Nephi 25:26.)

Tot op dit punt van het vraaggesprek waren de vragen bedoeld om het geloof van de zoon te peilen. Nu moest worden bepaald of dit geloof meer was dan nutteloze lippendienst. Alma's kritieke vraag luidde: „Wilt gij mijn geboden onderhouden?"

Ik weet niet zeker wat er in Helaman omging toen hij zich opmaakte om deze laatste vraag te beantwoorden. Hij wist hoe noodzakelijk het was zijn ouders te eren en het gezag van het priesterschap te eerbiedigen. Hij had dit door zijn daden reeds bewezen. Ik denk graag dat Helaman's antwoord eerder werd ingegeven door het oprechte verlangen om gehoorzaam te zijn dan door vrees voor het gezag. Zijn woorden weerspiegelen een grote liefde voor God en voor zijn vader: „Ja, ik zal uw geboden met geheel mijn hart onderhouden."

Het is een geweldig iets wanneer een vader zijn geboden volmaakt kan laten stroken met Gods verwachtingen. Het blijkt dat Alma hierin was geslaagd, want Helaman was met geheel zijn hart bereid te gehoorzamen.

Dit korte, leerzame en inspirerende vraaggesprek moet Alma ten eerste hebben verheugd. Hij had niet alleen van hart tot hart en van ziel tot ziel met zijn zoon gesproken, maar de jongen had zich ook uitgesproken over zijn geloof en zijn toewijding toegezegd. Als hoogtepunt van dit gesprek werd Alma door de Geest geïnspireerd tot de volgende profetie en belofte: „Gezegend zijt gij; en de Here zal u voorspoed geven in dit land." (Zie Alma 45:2-8.)

Ik vraag me af of de vraaggesprekken die wij met onze kinderen hebben even in-

spirerend en opbouwend zijn als dit gesprek tussen Alma en Helaman. Ik vind het veelbetekenend dat de vader naar de zoon toe ging; de zoon werd niet voor inspectie of om rapport uit te brengen, ontboden. Ik vind het verfrissend dat het gesprek onomwonden was en zonder verbale schermutselingen; het was niet moeizaam of gekunsteld. Ik vind het een voorbeeldige gang van zaken dat er een toezegging werd verkregen zonder te wringen of druk uit te oefenen. En het ontroert mij dat de vader tot slot een tedere zegen over zijn zoon uitsprak.

Is dit niet een optreden, ofwel een communicatiepatroon, dat wij behoren na te volgen? Ik doel op de beginselen ervan en niet noodzakelijkerwijs de vorm.

Toen ik op een avond laat thuiskwam na voor de kerk op pad te zijn geweest, maakte mijn vrouw haar bezorgdheid bekend over één van onze jongens. Zij vreesde dat hij toch niet voor honderd procent achter zijn toekomstige zending stond. Haar zorgen eisten gelijk mijn aandacht op en ik vroeg haar waar de jongen was. Toen ik hoorde dat hij zich op zijn kamer klaarmaakte voor de nacht, ging ik meteen naar hem toe en ging op de rand van zijn bed zitten. Ik vroeg of ik hem even kon spreken. „Natuurlijk,” antwoordde hij.

Het was al laat. Hij was moe en ik ook. Ik zag dus wel dat het niet het juiste moment was voor een lang gesprek. In navolging van de zeer rechtstreekse Alma-Helamanbenadering, ging het dus min of meer als volgt:

„Ben je nog steeds van plan op zending te gaan, jongen?”

„Jazeker,” antwoordde hij. „Het is altijd mijn voornemen geweest en ik ben niet van idee veranderd.”

„Weet je op welke voorwaarden een

jongeman op zending kan gaan? Weet je wat *waardigheid* betekent?”

„Ja, pap,” zei hij. „Ik begrijp aan welke vereisten en normen van waardigheid moet worden voldaan.”

„Dank je wel,” zei ik. „Nu nog een laatste vraag: Ben je rein en waardig om te dienen? Als je vandaag je zendingsoproep kreeg, zou je die dan aan kunnen nemen?”

---

*Richtlijnen ter verbetering van
vraaggesprekken tussen vader en
kind als een manier om onze
kinderen actief te maken, te
onderwijzen en te zegenen.*

Er was een ogenblik stilte terwijl hij nadacht; toen antwoordde hij: „Het is niet gemakkelijk. Verleiding is een feit en overal om je heen. Maar nu dat u het vraagt, ja, ik ben rein en ik ben waardig om op zending te gaan.”

Het was een heerlijke, mooie, spontane en heiligende ervaring.

Ik bedankte mijn zoon, kuste hem, verzekerde hem van mijn liefde en wenste hem een goede nachtrust toe. Ik liep terug naar onze slaapkamer en vertelde mijn vrouw dat alles in orde was en dat zij rustig kon gaan slapen.

Ik ben mij bewust van de grote wijsheid die schuilt in de praktijken waartoe wij de ouders in de kerk aanmoedigen. Er gaat grote kracht van de gezinsavond uit; van het gezinsgebed, zoals ouderling Perry naar voren heeft gebracht; van een vaderlijke zegen en van een vraaggesprek tussen vader en kind. Al deze zaken zijn

belangrijk en hebben een eigen plaats in het geheel. Wij moeten er echter voor waken dat deze praktijken en het melding maken ervan niet het doel op zich worden. Zij zijn slechts middelen om mensen bij het evangelie te betrekken, middelen om hen te onderwijzen, middelen om hen te zegenen. Al deze zaken behoren te worden aangewend met het doel zielen te behouden en zalig te maken.

Ik dank God voor mijn vrouw en mijn kinderen; zij maken het leven zo zinvol. Ik dank God voor de herstelde kerk en voor levende profeten, die mij hebben voorzien van geïnspireerde programma's

voor het welzijn van degenen die om mij heen zijn. En ik ben dankbaar voor het evangelie dat afkomstig is van de bron van levend water, Jezus Christus. Het is echter mijn nederig gebed dat ik middelen niet zal verwarren met doeleinden of mij zo zal concentreren op de verrichtingen, dat dit ten koste gaat van de geest die aan alle geboden ten grondslag ligt. Dat onze vraaggesprekken, onze gebeden, onze communicatie met onze kinderen een heiligende werking zullen hebben en vrij zullen zijn van „doodsbeenderen”, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het mysterie van het leven

---

*Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik wil u vertellen van een voorval dat vele jaren geleden plaatsvond. Twee van onze zonen, in die tijd nog kleine jongens, hadden bij een worstelpartij net die grens bereikt tussen lachen en huilen, dus werkte ik mijn voet voorzichtig tussen

hen in, pakte de oudste onder zijn armen, zette hem neer en zei: „Zeg, apen, het wordt tijd dat jullie wat rustiger worden.”

Tot mijn verbazing vouwde hij zijn armpjes over elkaar, keek naar mij op met betraande ogen waar zijn gekwetste ge-

voelens uitstraalden en zei: „Ik *ben* geen aapje, papa, ik ben een *mensje!*”

De jaren hebben de grote liefde die ik voor mijn zoontjes koesterde niet veranderd. Zij leerden mij toen een grote les. Door de jaren heen zijn die woorden nog vaak bij mij opgekomen. „Ik *ben* geen aapje, papa, ik ben een *mensje!*” Ja, mijn kleine jongen leerde mij inderdaad een grote les.

De kringloop van het leven heeft zich snel voltrokken en deze zonen hebben nu zelf kleine jongens die hun vader lessen leren. Zij zien hun kinderen nu opgroeien zoals wij hen zagen opgroeien en zij verkrijgen als vaders een kennis die hun als zonen niet kon worden bijgebracht. Misschien weten zij nu hoeveel hun vader van hen houdt. Hopelijk weten zij ook waarom een gebed begint met „Onze Vader die in de hemelen zijt.”

Maar al te snel zullen hun kinderen volwassen zijn met een eigen stel kleine „mensjes”, waarmee de eindeloze kringloop van het leven wordt herhaald.

Ergens aan de westkust staat een standbeeld van Ernesto Gazerri dat die kringloop van het leven uitbeeldt in marmer. De groep bestaat uit kleuters en grotere kinderen, tieners en verliefde jonge mensen, mensen in de kracht van hun leven en wat ouderen, die allen naar een pasgeborene kijken. Twee figuren achterin wenden zich echter van de groep af. Een echtpaar op leeftijd, steunend op elkaar, verwijdert zich mankend van de familiekring.

Mensen betreden het leven met hun geboorte op aarde en verdwijnen mettertijd door de sluier van de dood heen. De meesten van hen komen er nooit achter waarom wij hier zijn.

Het is overduidelijk wat de beelden-groep vertegenwoordigt, maar de beeld-

houwer heeft het de naam gegeven *Het mysterie van het leven*.

Bij tijd en wijle, zoals bij een geboorte, staan wij in ontzag even stil bij hetgeen de natuur ons te zeggen heeft. Wij zien scheppingspatronen die zo feilloos geregeld en zo prachtig zijn, dat onze diepste gevoelens van eerbied en nederigheid erdoor worden opgewekt. Maar op het moment dat wij de zin van het leven zouden kunnen ontdekken, worden wij teruggedrukt door de wilde, onbeheerste dingen die de mensheid zichzelf aandoet.

Er zijn zoveel onbeantwoorde vragen. Waarom gaat het zo oneerlijk toe in het leven?

Sommigen zijn zo onmetelijk rijk.

Sommigen zo afschuwelijk arm.

Sommigen zo mooi, terwijl anderen jammerlijk gehandicapt zijn.

Sommigen zijn begaafd, anderen zwakzinnig.

Waarom de onrechtvaardigheid, de veel te vroege dood? Waarom de verwaarlozing, het verdriet, de pijn?

Waarom echtscheiding, bloedschande, perversie, mishandeling en wreedheid?

Als er inderdaad orde en zin in het leven bestaan, blijken deze nauwelijks uit hetgeen mensen elkander en zichzelf aandoen.

Daarnaast zien wij echter liefde en toewijding, offervaardigheid, geloof en ootmoed; wij zien de mensheid op verheven wijze uitdrukking geven aan heldenmoed.

Wanneer het mysterie van het leven uiteindelijk wordt onthuld, wat zullen wij dan zien?

Ik ken een man die theologie studeerde met de bedoeling predikant te worden. Net voor het zo ver was, veranderde hij echter van gedachte, vanwege de vele onbeantwoorde vragen. Hij beschouwde

zichzelf als een vrome, hoewel enigszins ontgoochelde, christen. Hij koos een ander beroep, trouwde en was bezig met het grootbrengen van een gezin toen hij ontdekt werd door onze zendelingen.

Hij maakte een zeer oppervlakkige studie van de leerstellingen van de kerk en vond ze alleszins redelijk. De hoofdpunten van de christelijke leer waren zichtbaar. Maar wat hem het meest interesseerde waren de programma's en activiteiten waar zijn gezin baat bij had.

Het was pas na zijn doop dat hij tot de ontdekking van zijn leven kwam. Tot zijn verrassing stootte hij op vaste grond door de kerkelijke leer die ten grondslag ligt aan de programma's van de kerk. Hij had geen notie van de diepte, breedte en hoogte van onze theologie. Toen hij eenmaal zijn belangstelling voor de programma's uitbreidde tot het bestuderen van het evangelie van Jezus Christus, vond hij antwoorden die tot zijn volledige tevredenheid aansloten op de grote vragen die 't hem destijds onmogelijk hadden gemaakt het ambt van predikant te aanvaarden.

Eén leerstelling was volkomen nieuw voor hem. Hoewel hij een kenner was van de bijbel, was hij deze daar niet in tegengekomen, totdat hij de andere openbaringen had gelezen. Toen werd de bijbel hem duidelijk en werden zijn ogen geopend.

Deze leerstelling is zo logisch, zo redelijk en verklaart zoveel zaken, dat het een wonder is dat het door de christelijke wereld werd verworpen. Het is zo'n onontbeerlijk onderdeel van de gelijkstelling van het leven dat het, bij weglating ervan, geen sluitend geheel vormt en een mysterie blijft.

De leerstelling is eenvoudig deze: het leven begon niet bij onze geboorte. Wij leefden reeds in geestelijke gedaante al-

vorens op aarde te komen. Wij zijn geestelijke kinderen van God.

Deze leerstelling van het voorsterfelijke leven was de vroege christenen bekend en werd haast vijfhonderd jaar lang onderwezen alvorens als ketterij te worden verworpen door een geestelijkheid die in de donkere eeuwen van de afval geheel vervallen was.

Door dat zij deze leerstelling, de leerstelling van het voorsterfelijke bestaan, alsmede de leerstelling van de verlossing van de doden, hadden verworpen, konden zij het mysterie van het leven nooit oplossen. Zij werden als iemand die tracht een snoer parels te rijgen aan een draad die te kort is. Het zal hen nooit lukken ze allemaal aaneen te rijgen.

Waarom wordt het een vreemde gedachte gevonden dat wij als geesten leefden voordat wij op aarde kwamen? De christelijke leer verkondigt de opstanding, hetgeen inhoudt dat wij na de dood zullen leven. Als wij na de dood leven, waarom zouden wij dan niet voor onze geboorte hebben geleefd?

Doorgaans aanvaardt de christelijke wereld dat onze toestand in de opstanding zal worden bepaald door ons gedrag in dit leven.

Waarom kunnen ze niet geloven dat sommige omstandigheden in dit leven zijn bepaald door ons gedrag voor wij in de sterfelijkheid kwamen?

De Schriften onderwijzen deze leerstelling van het voorsterfelijke leven. Om redenen die Hem bekend zijn, verschafft de Heer wel antwoorden op een aantal vragen, maar worden stukjes ervan hier en daar in de Schriften gevonden. We moeten ze zoeken; we moeten ze verdienen. Zo worden heilige zaken verborgen voor de onoprechten.

Van de vele verzen die deze leer open-

baren, zal ik u twee aanhalingen voorlezen uit het getuigenis van Johannes in afdeling 93 van de Leer en Verbonden. De eerste, waarin hij over Christus spreekt, zegt duidelijk: „Hij (was) in den beginne . . . voordat de wereld was” (Leer en Verbonden 93:7).

En de tweede, die op ons slaat, zegt even duidelijk: „Gij waart eveneens in den beginne bij de Vader” (Leer en Verbonden 93:23).

„Het leven is niet begonnen bij onze geboorte op aarde. Wij leefden reeds in geestelijke gedaante voor die tijd. Wij zijn de geestelijke kinderen van God.”

Er zijn essentiële feiten over ons voorsterfelijk bestaan geopenbaard. Hoewel zij onvolledig zijn, lossen zij toch het mysterie van het leven op.

Wanneer wij de leerstelling van het voorsterfelijk leven begrijpen, weten wij dat wij kinderen van God zijn en dat wij in onze geestelijke gedaante bij Hem woonde alvorens hier op aarde te komen.

Wij weten dat dit leven een proeftijd is, dat het noch bij onze geboorte begon, noch met de dood zal eindigen.

Dan begint het leven betekenis te krijgen en blijkt het zin en een bedoeling te hebben, zelfs te midden van al het chaotische onheil dat de mensheid zichzelf aandoet.

Stel u eens voor dat u een voetbal-

wedstrijd bijwoont. De teams schijnen aan elkaar gewaagd te zijn. Het ene elftal is getraind om zich aan de regels te houden. Het andere om precies het tegengestelde te doen: zij leggen zich erop toe vals te spelen en iedere regel van sportief gedrag te overtreden.

Hoewel de wedstrijd in gelijkspel eindigt, wordt er bepaald dat er door moet worden gespeeld totdat het ene of het andere team overtuigend heeft gewonnen.

Het veld is in minder dan geen tijd één modderpoel.

De spelers van beide elftallen worden in de modder gedrukt. Het valsspelen van de tegenpartij wordt steeds grover.

Er worden spelers het veld afgedragen. Sommigen hebben ernstig letsel opgelopen; anderen, wordt er gezegd, zijn er zelfs nog erger aan toe. Het houdt op een spel te zijn en wordt een regelrechte veldslag.

Je bent onderdehand zeer ontgaan. „Waarom gaan ze hier mee door? Geen van beide teams kan winnen. Iemand moet er een eind aan maken.”

Stel u voor dat u de organisator van de wedstrijd te pakken krijgt en eist dat hij aan deze waanzinnige vertoning een eind maakt. U wijst hem op de zinloosheid ervan en vraagt of hij helemaal geen consideratie heeft voor de spelers.

Hij antwoordt kalm dat hij niet van zins is de wedstrijd stop te zetten. U vergist zich. De wedstrijd is juist heel zinvol. U heeft het niet begrepen.

Hij vertelt dat dit geen wedstrijd is voor de toeschouwers — hij is voor de deelnemers. Het is dan ook te hunnen behoeve dat hij ze door laat spelen. De uitdagingen die zij het hoofd moeten bieden kunnen hun grote voordelen opleveren.

Hij wijst op de spelers die, gekleed en wel en vol enthousiasme, wachten om

aan de wedstrijd deel te nemen. „Pas wanneer ieder van hen aan de beurt is geweest,” zegt hij, „wanneer ieder deel heeft genomen aan de wedstrijd waarop hij zich zo lang heeft voorbereid en waarvoor hij zo hard heeft getraind, ja, dan en pas dan zal ik er een eind aan maken.”

Tot op dat moment geeft het wellicht niet welk elftal aan de winnende hand schijnt te zijn. De huidige score is eigenlijk niet belangrijk. Er zijn wedstrijden binnen wedstrijden, weet u. Hoe 't het team ook vergaat, elke speler krijgt zijn beurt.

De spelers van het elftal dat zich aan de regels houdt zullen niet ten eeuwigen dage benadeeld worden door het feit dat hun team schijnbaar steeds het onderspit moet delven.

Op het veld van onze eeuwige bestemming zal geen enkel team en geen enkele speler voor eeuwig nadeel ondervinden van het feit dat zij zich aan de regels houden. Zij kunnen in 't nauw worden gedreven of misbruikt, of zelfs voor enige tijd worden verslagen. Maar individuele spelers van het team kunnen, ongeacht wat er op het scorebord verschijnt, reeds een overwinning hebben behaald.

Iedere speler zal naar zijn eigen vermogens op de proef worden gesteld; hoe hij daarop reageert is hetgeen waarnaar hij wordt beoordeeld.

Wanneer de wedstrijd tenslotte voorbij is, zullen zij de zin ervan inzien en misschien zelfs hun dankbaarheid uiten voor het feit dat zij tijdens de donkerste perioden van de wedstrijd waren ingezet.

Naar mijn mening ziet de Heer de gang van zaken in de wereld niet zo somber in als wij. Hij kan er op elk gewenst moment een punt achter zetten. Maar dat zal Hij niet doen! Niet voordat elke speler de kans heeft gehad de toets te doorstaan waarop wij werden voorbereid voordat de

wereld bestond, voordat wij hier op aarde geboren werden.

Dezelfde toets in moeilijke tijden kan op verschillende mensen een geheel verschillende uitwerking hebben. Drie verzen uit het Boek van Mormon, dat een getuige van Jezus Christus is, leren ons: „en aldus hadden zij vele jaren lang oorlogen, bloedbaden, hongersnood en ellende gehad.

En er hadden moorden, twisten, verdeeldheden en allerlei goddeloosheden onder het volk van Nephi plaatsgevonden; niettemin waren zij om der rechtvaardigen wille gespaard, ja, wegens de gebeden der rechtvaardigen.

Maar ziet, wegens de zeer langdurige oorlog tussen de Nephieten en de Lamanieten waren velen *verhard*; en velen werden *zachtmoedig* wegens hun beproevingen, zodat zij zich voor God vernederden, ja, in de diepste ootmoed.” (Alma 62:39-41; cursivering toegevoegd.)

U kent vast wel mensen die veel tegenslagen hebben meegemaakt en erdoor verzacht, versterkt en gelouterd zijn, terwijl anderen tengevolge van dezelfde beproevingen verbitterde, ongelukkige mensen zijn geworden.

Er is geen enkele manier waarop het leven zich laat rijmen zonder een kennis van de leerstelling van het voorsterfelijk bestaan.

Het idee dat onze geboorte op aarde het begin is, is belachelijk. Wie dat gelooft kan het leven niet verklaren.

Het idee dat het leven eindigt bij de dood is even dwaas. Wie dat gelooft heeft geen enkel houvast om het leven het hoofd te bieden.

Pas wanneer wij de leerstelling van het voorsterfelijk bestaan begrijpen, gaat ons een licht op en wordt het bestaan zinvol. Dan weten wij dat jongetjes noch

meisjes aapjes zijn, noch hun ouders, noch hun grootouders en zo terug tot aan het begin van de mensheid.

Wij zijn Gods kinderen, die naar zijn beeld werden geschapen.

Onze verhouding tot God, die van een kind tot zijn vader, is duidelijk.

Waarom deze aarde geschapen werd is duidelijk.

Waarom wij hier beproefd worden is duidelijk.

Waarom er een verlosser moet zijn is duidelijk.

Wanneer wij dat evangeliebeginsel begrijpen, zien wij een Hemelse Vader en een Zoon; wij zien een verzoening en een verlossing.

Wij begrijpen de noodzaak voor de verordeningen en de verbonden.

Wij begrijpen de noodzaak voor de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden. Wij begrijpen waarom wij dat verbond vernieuwen door deel te nemen aan het avondmaal.

Ik heb de leerstelling van het voorsterfelijk bestaan slechts summier besproken. Meer kunnen wij in deze korte conferentietoespraken niet doen. Hadden we maar een hele dag, of zelfs maar een heel uur om erover te spreken.

Ik verzeker u dat er een leer ten grondslag ligt aan de programma's en activiteiten van de kerk, met een diepte, een breedte en hoogte, die een antwoord biedt voor de vragen van het leven.

Wie het evangelie van Jezus Christus kent, heeft reden om zich te verheugen. De woorden *vreugde* en *verheugen* komen ook herhaaldelijk in de Schriften voor. De heiligen der laatste dagen zijn een blijmoedig volk. Wanneer men de leer kent, wordt het ouderschap een heilige verplichting en het verwekken van leven een goddelijk voorrecht. Abortus zou ondenkbaar zijn. Niemand zou zelfmoord overwegen. En alle menselijke zwakheden en problemen zouden in het niet verdwijnen.

Wij hebben reden om ons te verheugen en dat doen wij dan ook, ja, wij vieren zelfs feest.

„De heerlijkheid Gods is intelligentie, of met andere woorden, licht en waarheid.” (Leer en Verbonden 93:36.)

Moge God ons zegenen dat wij en allen die zijn boodschap zullen horen, de aanwezigheid van het Licht kunnen vieren! Van Hem getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Etiketten

---

*Ouderling Thomas S. Monson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

De National Gallery op Trafalgar Square in Londen, Engeland, is één van de waarlijk grote kunstmusea van de wereld. Het museum is trots op zijn Rembrandt kamer en zijn Constable hoek en dringt er bij iedereen op aan om toch vooral langs Turners meesterwerken te lopen. Er komen bezoekers uit alle delen van de wereld. Opgebouwd en geïnspireerd gaan zij weer weg.

Toen ik onlangs de National Gallery weer bezocht zag ik tot mijn verbazing dat men op een zeer opvallende plaats prachtige portretten en landschappen had opgehangen waar de naam van de kunstenaar niet op stond. Toen viel mijn oog op een aanplakbiljet waarop de volgende uitleg stond:

„Deze tentoonstelling bevat een groot aantal schilderijen die in een openbaar maar nog al verwaarloosd gedeelte van dit museum hangen: de benedenverdie-

ping. De bedoeling van deze tentoonstelling is om bezoekers aan te moedigen naar de schilderijen te kijken zonder zich al te veel zorgen te maken over de vraag wie ze geschilderd heeft. In verschillende gevallen weten wij dat ook niet precies.

De informatie op de etiketten op de schilderijen kan dikwijls half onbewust onze beoordeling beïnvloeden; het etiketteren is hier met opzet minder opvallend gedaan in de hoop dat de bezoekers de etiketten pas zullen lezen nadat zij de schilderijen hebben bekeken en zelf elk werk hebben beoordeeld.”

Evenals de etiketten op schilderijen is de uiterlijke verschijning van sommige mensen dikwijls misleidend. De Meester zei eens tegen een groep mensen: „Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij gelijkt op gewitte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol zijn van doodsbeen-

deren en allerlei onreinheid. Zo ook gij, van buiten schijnt gij de mensen wel rechtvaardig, doch van binnen zijt gij vol huichelarij en wetsverachting." (Matteüs 23:27-28.)

Dan zijn er degenen die uiterlijk armoe- dig, zonder talenten en gedoemd tot mid- delmatigheid lijken. Een klassiek etiket dat onder een foto van de jonge Abraham Lincoln voor zijn nederige geboorte- plaats, een eenvoudige blokhut, geplakt was vermeldde: „Slecht behuisd, slecht gekleed, slecht gevoed." Wat er in werke- lijkheid op het etiket had moeten staan hoewel het niet verwacht, uitgesproken of gedrukt werd was: „Bestemd voor on- sterfelijke heerlijkheid."

*Zoals een dichter het eens uitdrukte:
Niemand weet wat een jongen waard
is,
Wij zullen moeten afwachten om het te
zien,
Maar iedere man op een edele plaats
is vroeger een jongen geweest.*

In een andere tijd en een verafgelegen plaats, moet de jonge Samuël geleden hebben op welke andere knaap van zijn leeftijd ook toen hij onder de hoede van Eli de Heer diende. Toen Samuël zich had neergelegd om te slapen en de stem van de Heer hoorde dacht hij dat de oude Eli hem geroepen had en hij antwoordde: „Hier ben ik." (1 Samuël 3:4.) Toen Eli naar het verhaal van de jongen had ge- luisterd en hem verteld had dat de Heer hem geroepen had, volgde Samuël Eli's raad op en toen de Heer opnieuw riep zei hij: „Spreek, want uw knecht hoort." (1 Samuël 3:10.) In het verslag staat dan verder: „Samuël nu groeide op, en de Here was met hem . . .

In geheel Israël van Dan tot Berseba

kwam tot de erkenning, dat aan Samuël door de Heer het ambt van profeet was toevertrouwd." (1 Samuël 3:19-20.)

De jaren gingen voorbij, zoals zij dat op meedogenloze wijze doen, en de profete- ïën werden vervuld toen er in een nede- rige kribbe een pasgeboren kindje werd gelegd. Geen etiket had deze gebeurtenis kunnen beschrijven. Met de geboorte van het kindje in Betlehem ontstond een grote begiftiging, een macht sterker dan wa- pens, een rijkdom die langer zou blijven bestaan dan de munten van Caesar. Dit kind, geboren onder zulke primitieve om- standigheden zou „de Koning der konin- gen en de Here der heren" worden (1 Ti- moteüs 6:15), de beloofde Messias, Je- zus Christus, de Zoon van God.

Als jongen werd Jezus eens gevonden in de tempel „waar Hij zat te midden der leraren, terwijl Hij naar hen hoorde en hun vragen stelde.

Allen nu, die Hem hoorden, waren ver- baasd over zijn verstand en zijn antwoor- den." En toen Jozef en zijn moeder Hem zagen, „stonden zij versteld" (zie Lucas 2:46-48). Voor de schriftgeleerden in de tempel zal het uiterlijke etiket van de jon- gen misschien helder verstand hebben aangegeven maar zeker niet: „Zoon van God en toekomstige Verlosser van de ge- hele mensheid."

De Messiaanse woorden van de pro- feet Jesaja hebben een bijzondere bete- kenis: „Hij had gestalte noch luister, dat wij hem zouden hebben aangezien, noch gedaante, dat wij hem zouden hebben be- geerd." (Jesaja 53:2.) Zo was de voor- spelde verschijning van de Heer.

Volgens het verslag van Matteüs was het schijnbaar noodzakelijk dat het god- deloze stel zondaren dat het op het leven van de Heer gemunt had, met de verra- derlijke Judas moest samenspannen op-

Ouderling Richard G. Scott (links), nieuwgekozen lid van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, met quorumlid ouderling Franklin D. Richards (rechts), en ouderling James A. Cullimore (midden) emeritus autoriteit.

dat hij in de apostolische groep de Jezus die zij zochten zou kunnen aanwijzen. Deze huiveringwekkende verzen uit de Schriften vullen de lezer met afschuw: „En die Hem overleverde had hun een teken gegeven, zeggende: Die ik zal kussen, die is het; grijpt Hem.

En terstond trad hij op Jezus toe en zeide: Wees gegroet, Rabbi, en hij kuste Hem.

Maar Jezus zeide tot hem: Vriend, waartoe zijt gij hier? Toen traden zij toe, sloegen de handen aan Jezus en grepen Hem.” (Matteüs 26:48-50.)

Het etiket van een kus van een verrader had de Meester geïdentificeerd. Judas droeg nu zijn etiket van onontkoombare schande en weerzin.

Soms worden steden of naties etiketten opgeplakt. Dit overkwam een koude en erg oude stad in het oosten van Canada. De zendingen noemen haar het „steenachtig Kingston”. In zes jaar was er maar één bekeerling geweest hoewel er voortdurende zendingen naar toe gezonden werden. Maar niemand doopte er in Kingston. Vraag het maar aan welke zending ook die daar gewerkt heeft. De tijd die zij in Kingston doorbrachten werd op de kalender afgetekend als in een gevangenis. Overplaatsing naar een andere stad was waar zij in hun gedachten en in hun dromen naar verlangden.

Terwijl ik over deze droeve situatie bad en nadacht, want mijn verantwoordelijkheid als zendingspresident vereiste dat ik

over dergelijke dingen dacht en bad, vestigde mijn vrouw mijn aandacht op een uittreksel uit het boek „A Child's Story of the Prophet Brigham Young”, door Deta Petersen Neeley. Zij las mij voor dat Brigham Young Kingston, Ontario, binnenkwam op een koude dag terwijl het sneeuwde. Hij werkte er ongeveer dertig dagen en doopte vijfenvertig mensen. Dit was het antwoord. Als de zending Brigham Young deze oogst kon binnenhalen, dan konden de hedendaagse zendingen dat ook.

Zonder uitleg te geven trok ik de zendingen uit Kingston terug om de cyclus van mislukking te onderbreken. Toen werd met zorg het woord verspreid dat er spoedig een nieuwe stad opengesteld zou worden voor zendingswerk, een stad waar Brigham Young had gepredikt en in dertig dagen vijfenvertig mensen had gedoopt. De zendingen verdiepten zich in gissingen waar die stad wel kon liggen. In hun wekelijkse brieven smeekten zij naar dat aardse paradijs overgeplaatst te mogen worden. De tijd verstreek. Toen werden er vier met zorg gekozen zendingen — twee nieuwe, twee ervaren — naar die stad gezonden. De leden van de kleine gemeente beloofden hen te ondersteunen. De zendingen beloofden dat zij zich helemaal voor hun taak in zouden zetten. De Heer zegende ze beide.

Binnen drie maanden was Kingston de produktiefste stad van de Canadese zending. De grijze kalkstene huizen stonden er nog steeds, de stad zag er niet anders uit, de bevolking was dezelfde. Alleen de houding van de zendingen en van de leden was veranderd. Het etiket van de twijfels was veranderd in een etiket van het geloof.

De gemeentepresident van de gemeente Kingston droeg zelf ook een

identificatie-etiket. Gustav Wacker was een emigrant. Hij sprak Engels met een sterk accent. Hij heeft nooit een auto bezeten of bestuurd. Hij had een kapperszaakje. Een hoogtepunt voor hem was het haar van een zending te mogen knippen. Nooit zou hij er iets voor vragen; integendeel, hij had de gewoonte om zijn hand in zijn zak te steken en alle foaien die hij die dag gekregen had aan de zendingen te geven. Als het regende, wat het dikwijls doet in Kingston, had president Wacker de gewoonte een taxi te roepen en de zendingen in de taxi naar huis te laten brengen, hoewel hij zelf aan het eind van de dag zijn winkel sloot en naar huis liep in de stromende regen.

Ik maakte kennis met Gustav Wacker nadat het mij opgevallen was dat de tiend die hij betaalde veel hoger was dan wat van zijn vermoedelijke inkomen verwacht kon worden. Mijn pogingen hem uit te leggen dat de Heer niet meer dan tien procent van zijn inkomen als tiend verlangde werden aandachtig aangehoord maar hij was niet overtuigd. Hij antwoordde gewoon dat hij het fijn vond de Heer zoveel te betalen als hij kon. Het was zeker bijna de helft van zijn inkomen. Zijn lieve vrouw dacht er ook zo over. Hun unieke manier van tiend betalen hielden zij zolang zij geld bleven verdienen, vol.

Het huis van Gustav en Margarete Wacker was een hemel op aarde. Zij waren niet gezegend met kinderen maar zij waren moeder en vader voor de vele bezoekers van de kerk. Een gedistingeerd en geleerd leider uit Ottawa vertelde mij eens: „Ik ga graag op bezoek bij president Wacker. Ik kom er altijd verkwikt van geest vandaan en vastbesloten om altijd dicht bij de Heer te blijven leven.”

Heeft onze Hemelse Vader zulk trouw geloof beloond? De gemeente groeide.

Het ledental werd te groot voor de gehuurde zaal en zij verhuisden naar hun eigen mooi, moderne kerkgebouw. President en zuster Wackers gebed werd verhoord en zij konden op zending gaan in hun geboorteland Duitsland en vervulden later een zending in de tempel te Washington D.C. Nu, drie maanden geleden was zijn zending in de sterfelijkheid voltooid. Gustav Wacker ging vredig heen met de armen van zijn eeuwige gezellin om zich heen. Er is maar één etiket dat past op zo'n gehoorzame en trouwe dienstknecht: „wie Mij eren, zal Ik eren” (1 Samuël 2:30).

„De mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan”

Een etiket dat dikwijls gezien en met tegenzin gedragen wordt is „Gehandicapt”.

Jaren geleden vertelde president Spencer W. Kimball aan president Gordon B. Hinckley, ouderling Bruce R. McConkie en mij iets dat hij beleefd had toen er een patriarch geroepen moest worden in de ring Shreveport Louisiana. President Kimball beschreef hoe hij interviewde, zocht en bad om de wil des Heren te leren kennen betreffende deze keus. Om de één of andere reden was geen van de voorgestelde kandidaten de man die op dat ogenblik die roeping kon krijgen.

De dag liep ten einde. De avondvergaderingen begonnen. Plotseling wendde president Kimball zich tot de ringpresident

en vroeg hem wie een bepaalde man was die hij bijna achterin de kapel zag zitten. De ringpresident zei dat het James Womack was, waarop president Kimball zei: „Hij is de man die de Heer gekozen heeft om uw ringpatriarch te worden. Wilt u ervoor zorgen dat hij na de vergadering naar de kamer van de hoge raad komt zodat ik met hem kan spreken?”

Ringpresident Charles Cagle keek vreemd op want James Womack was nou niet iemand die het etiket van een gewone man droeg. Hij had verschrikkelijke verwondingen opgelopen in de tweede wereldoorlog. Hij had beide handen verloren en een arm, het grootste gedeelte van zijn gezichtsvermogen en een deel van zijn gehoor. Niemand had hem willen toelaten toen hij rechten had willen gaan studeren maar tenslotte eindigde hij toch als derde van zijn klas op de plaatselijke universiteit. James Womack had gewoon geweigerd om zich als gehandicapt te laten etiketteren.

Die avond toen president Kimball broeder Womack ontmoette en hem mededeelde dat de Heer hem aangewezen had als patriarch, heerste er langdurige stilte in de kamer. Toen zei broeder Womack: „Broeder Kimball, als ik het goed heb, is het de bedoeling dat de patriarch zijn handen op het hoofd van de persoon legt die hij zegent. Zoals u kunt zien heb ik geen handen om op het hoofd van wie dan ook te plaatsen.”

Broeder Kimball vroeg broeder Womack op zijn vriendelijke en rustige manier om achter de stoel te gaan staan waar broeder Kimball op zat. Toen zei hij: „Wel, broeder Womack buig nu voorover en kijk eens of de stompen van uw armen de kruin van mijn hoofd kunnen bereiken.” Tot broeder Womacks vreugde lukte het hem, hij kon broeder Kimball aanra-

ken en hij riep uit: „Ja ik kan u bereiken, ik kan u bereiken.”

„Natuurlijk kunt u dat,” antwoordde broeder Kimball. „En als u mij bereiken kunt, kunt u iedereen bereiken die u een zegen wilt geven. Ik ben de kortste man die ooit voor u zal gaan zitten.”

President Kimball vertelde ons dat toen de naam van James Womack voorgesteld werd aan de ringconferentie, de handen van de leden naar boven schoten en hij werd enthousiast ondersteund door de leden.

Het woord van de Heer aan de profeet Samuël toen David aangewezen werd om de toekomstige koning van Israël te wor-

den was een passend etiket voor die gelegenheid. Ieder getrouw lid heeft er toen zeker aan gedacht: „de mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan” (1 Samuël 16:7).

Als een gouden draad geweven door het tapijtwerk van het leven is de boodschap van een nederig hart. Dit gold voor de jonge Samuël, het was Jezus' ervaring, het was het getuigenis van Gustav Wacker, het kenmerkte de roeping van James Womack. Moge het altijd het etiket zijn dat ons kenmerkt: „Heer, hier ben ik.”

In de naam van Jezus Christus. Amen.
□

Vrije wil en liefde

---

*Ouderling Marion D. Hanks
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Ik zou vanmorgen willen spreken over de waarde van onze vrije wil en over de liefde die deze vrije wil voor ons bewaarde en die ons behoort te motiveren en te leiden als wij deze vrije wil gebruiken.

Vele jaren geleden opperde iemand eens een idee dat mij eerst voorkwam als een oefening voor de verbeelding, of misschien iets waar een verhaal om geweven kon worden. Maar zo nu en dan heb ik

er toch weleens aan gedacht terwijl ik de wereld rondreisde, en dikwijls gescheiden was van mijn gezin en andere mensen die mij dierbaar zijn.

Stel u voor dat iedereen in de wereld op hetzelfde ogenblik het bericht zou krijgen dat het ondenkbare zou plaatsvinden: de beschaving zoals wij die kennen staat op het punt om tot een eind te komen.

Wat zou er gebeuren?

Wel, in de eerste plaats zouden de straten een maalstroom van opgewonde mensen worden die een telefooncel probeerden te bereiken om met iemand te praten. Iedere lijn zou bezet zijn en iedere telefooncel belegerd door mensen die willen proberen iemand te bereiken om te zeggen: „Ik houd van je.” Er zouden ook andere boodschappen zijn. „Het spijt mij,” zou er een van zijn, of „Wat ben ik dom geweest.”

De situatie in de wereld om ons heen is zo dat het ondenkbare zou kunnen gebeuren. Maar ik denk nu niet aan zo'n geweldige ramp, maar aan ons dagelijks leven en onze dagelijkse relaties. Zij die liefhebben behoren hun liefde te tonen terwijl er nog een kans is om dat te doen. Als wij wachten op later, op een tijd dat alle onvolmaaktheden rechtgetrokken zijn en alle frustraties voorbij zijn, zijn wij niet verstandig. Wrevel of trots of zelfzucht of ongeduld kunnen de oorzaak zijn dat wij missen waar het leven bestemd voor is, wat het kan zijn en wat het is voor degenen die liefhebben en dienen. Liefhebben en geven uit te stellen tot er een tijd komt van volmaakte vrijheid van smart of ongemak is een grote fout. Die tijd komt niet, niet in deze wereld.

Maar wij behoren er ernstig naar te streven om onze eigen houding en ons eigen gedrag te corrigeren en te verbeteren. God heeft het zo bepaald. Hij heeft

ons lief en gelooft in ons en heeft alles gedaan en zal alles doen wat Hij kan om ons te helpen, maar Hij zal onze vrije wil niet aantasten. „Wij hebben lief,” zeggen de Schriften, „omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.” (1 Johannes 4:19.) Hij heeft ons niet lief omdat wij Hem liefhebben; Hij heeft ons onvoorwaardelijk lief. Maar zijn liefde houdt niet in dat Hij ons ons voorrecht ontnemt of onderdrukt om te kiezen of verantwoordelijk te zijn voor wat wij kiezen en de gevolgen ervan te ondergaan. Er staat geschreven dat Hij weent om de slechte keuzen van enkele van zijn eigennuttige en ongehoorzame kinderen:

„Zie dezen, uw broederen; zij zijn het werk van Mijn eigen handen, en hun kennis gaf Ik hun ten dage, dat Ik hen schiep; en in den hof van Eden gaf Ik den mens zijn vrijen wil” (Mozes 7:32).

„En het geschiedde, dat de God des hemels neerzag op de overigen des volks, en Hij weende” (Mozes 7:28).

Wij hadden die vrije wil met God voordat de wereld bestond. In de hemelse raadsvergadering waarover de Schriften ons leren, werd een ander plan dan Gods plan voorgesteld: Lucifer kreeg toestemming om zijn programma aan te bieden. Het is van het grootste belang voor ons in ons leiderschap en onze verhoudingen tot elkaar dat wij er aan denken dat God zo liefhad dat Hij ons niet wilde beschermen tegen de gevaren van de vrijheid, van het recht en de verantwoordelijkheid om te kiezen. Zo diep was zijn liefde en zo kostbaar was dat beginsel dat Hij die zich bewust was van de gevolgen, van ons verlangde dat wij zouden kiezen. Lucifer had geen liefde in zijn hart, geen echt begrip van vrijheid of respect ervoor. Hij had geen vertrouwen in het beginsel of in ons. Hij pleitte voor gedwongen verlossing,

Ouderling Angel Abrea (rechts), van het Eerste Quorum der Zeventig, en enige conferentiebezoekers.

voor opgelegde overleving, voor een reisje naar de aarde en terug zonder vrije wil. Niemand zou verloren gaan, drong hij aan. Maar hij scheen niet te begrijpen dat niemand door zijn plan wijzer, of sterker of barmhartiger of nederiger of dankbaarder of creatiever zou zijn.

Wij begrepen voordat wij het voorbestaan verlieten dat vrijheid iets hachelijks en moeilijks is. Wij wisten dat liefhebben ons bloot zou stellen aan hartzeer en pijn en teleurstelling. Maar wij hadden geleerd dat de alternatieven van liefde en vrijheid van keuze niet de voorwaarden kunnen scheppen voor de mogelijke groei en creativiteit die ons uiteindelijk kunnen leiden tot een rentmeesterschap zoals die van onze Vader. De onzelfzuchtige liefde van de Eerstgeborene van onze Vader in de geest hielp ons dit te begrijpen, toen Hij, zich bewust van wat het

Hem pernoolijk zou kosten maar ook wat de eeuwige betekenis voor ons allen zou zijn, zich vrijwillig aanbood voor zijn verlossende taak.

Wij kozen toen, en als gevolg daarvan zijn wij op deze aarde en moeten nog steeds kiezen.

Onlangs luisterde ik naar een aantrekkelijke jonge vrouw van een jaar of twintig, terwijl zij sprak op een ringconferentie, haar allereerste toespraak. Zij had nooit een eigen familie gehad. Zij had in vele tijdelijke tehuizen gewoond, vele fouten gemaakt, veel hartzeer en wanhoop ervaren. Toen vond een ouder echtpaar van de kerk haar, hield van haar en onderwees haar. Haar voorbereide toespraak was geestig en interessant, maar toen zij hem neerlegde en zij in tranen haar getuigenis gaf, werd het pas echt goed:

„Niemand heeft mij ooit geholpen te

begrijpen dat ik iets waard was," zei ze, „dat ik op welke manier ook speciaal was. En toen vertelden de zendelingen mij over Jezus Christus en zijn liefde en de God die Hem gezonden heeft. Zij leerden mij dat Jezus voor mij gestorven is - voor mij. Ik ben waardevol! Ik ben waardevol! Hij is voor mij gestorven.”

De les van Gods grote liefde en wijsheid lijkt vele mensen die hier op aarde zijn te ontgaan vanwege hun keus, maar wij begrijpen het niet. Onze verantwoordelijkheid is ze te helpen. Maar wij moeten zelf bidden en er ernstig naar streven dat wij de betekenis ervan niet verduisteren. Als wij niet werkelijk liefhebben en werkelijk in de vrije wil geloven zijn wij misschien geneigd anderen onze wil op te leggen, zogenaamd voor hun eigen bestwil. Als wij genoeg liefhebben zullen wij dat niet doen, zelfs als wij het risico lopen om te falen. Instructie en regels en training en discipline zijn natuurlijk nodig. Naar het voorbeeld van de goddelijke liefde en het geduld van onze Vader zouden wij bereid dienen te zijn steeds te blijven onderwijzen, te overtuigen, aan te moedigen en te helpen.

Maar als het om het geweten en het geloof gaat, zullen wij nooit proberen onze wil op te leggen en anderen hun vrije wil te ontnemen als wij werkelijk liefhebben. Dat is tenslotte satans wijze van handelen. Hij mag in deze wereld nog steeds zijn eigen opstandige benadering voortzetten. Sinds zijn ontmoeting met het eerste gezin hier op aarde heeft hij zonder ophouden oorlog gevoerd met Gods kinderen.

Een tafereel dat ons tot nadenken moet brengen wordt beschreven in het boek Mozes:

„Satan . . . had een grote keten in zijn hand en dezelve hulde den gansen aard-

bodem in duisternis; en hij zag op en lachte, en zijn engelen verheugden zich.”

Maar er staat ook geschreven:

„En Henoch zag engelen uit den hemel nederdalen en getuigenis geven van den Vader en van de Zoon; en de Heilige Geest viel op velen” (Mozes 7:26-27).

De strijd om de zielen der mensen gaat door. Wij gaan door met kiezen.

„God heeft ons lief en gelooft in ons en Hij heeft alles gedaan en zal alles doen wat Hij kan om ons te helpen, maar Hij zal onze vrije wil niet aantasten.”

De liefhebbende Vader die ten koste van zoveel onze vrije wil heeft bewaard in en buiten deze wereld, heeft alles gedaan om ons te helpen die vrije wil goed te gebruiken, maar Hij heeft wel duidelijk gemaakt waar de verantwoordelijkheid nu ligt:

„Zie, ik houd u heden het leven en het goede voor, maar ook de dood en het kwade: doordat ik u heden gebied de Here, uw God, lief te hebben door in zijn wegen te wandelen en zijn geboden, inzettingen en verordeningen te onderhouden, opdat gij leeft en talrijk wordt . . .

Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigen; het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht” (Deuteronomium 30:15-16, 19).

Er staat geschreven „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat

een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe" (Johannes 3:16). Die heilige Zoon stierf voor ons en gaf ons het prachtige voorbeeld van zijn leven; en niets in dat leven raakt mijn hart sterker dan de manier waarop Hij verkoos onder ons te leven:

„Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen . . .

Want over de engelen ontfermt Hij zich niet, maar Hij ontfermt zich over het nageslacht van Abraham.

Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw hogepriester zou worden bij God, om de zonden van het volk te verzoenen.

Want doordat Hij zelf in verzoeken geleden heeft, kan Hij hun, die verzocht worden, te hulp komen." (Hebreeën 2:14, 16-18.)

Door die liefde hebben wij nu „geen hogepriester, die niet kan medevoelen met onze zwakheden, maar een, die alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen" (Hebreeën 4:15).

Hij kent het gevoel van onze zwakheden; Hij begrijpt onze verzoeken. Hij kwam niet als een engel maar in vlees en bloed omdat Hij een barmhartige en getrouwe voorspraak voor ons bij de Vader zou kunnen zijn.

Zouden wij onze eigen houding tegenover anderen verbeteren als wij werkelijk met hun zwakheden kunnen meevoelen en er werkelijk naar streefden om een getrouwe en barmhartige hogepriester, leraar in de zustershulpvereniging, of vriend, of echtgenote of echtgenoot te zijn?

De diepte en de oprechtheid van Gods liefde en Christus' liefde gaan ons ver-

stand te boven maar wij zijn hier om te leren en wij moeten het proberen.

Alleen Christus is zonder zonde geweest in deze wereld, en daarom moet berouw altijd gepaard gaan met geloof als eerste beginselen. Gods plan en Christus' heilige gave bereidden de weg voor ons om ons te verbeteren, om te groeien, te veranderen, wijsheid, barmhartigheid en vergevingsgezindheid te leren. Uit het wijze gebruik van onze vrije wil ontstaat ledere andere goede eigenschap en ledere zegen.

Het is mijn diepe overtuiging dat welke daad of programma of regel ook die gepland of uitgevoerd wordt zonder liefde als hart, liefde als de geest ervan, of die de vrije wil van de kinderen van onze Hemelse Vader beperkt, het koninkrijk Gods niet waard is noch zijn leiders noch zijn volk.

Herhaaldelijk heeft Hij onze vrije wil beschermd en ons zodoende geholpen door middel van tegenstellingen, en geconfronteerd met alternatieven om aanspraak te kunnen maken op de grote zegen van eeuwig creatief dienstbetoon. Maar wij moeten kiezen — en verantwoordelijk voor onze keuze zijn.

Dit alles werd mij op zeer persoonlijke wijze nog duidelijker toen ik een jaar geleden in Manila in de Filippijnen was en ik midden in de nacht door mijn vrouw werd opgebeld. Zij vertelde mij dat onze enige zoon een ernstig ongeluk had gehad. Hij verkeerde in levensgevaar en als hij in leven bleef bestond de mogelijkheid dat hij verlamd zou blijven. Hij zou naar huis gevlogen worden om geopereerd te worden.

Tegen de tijd dat hij thuis verwacht werd, belde ik op. Even was het stil, toen hoorde ik de stem van mijn vrouw, rustig en ernstig: „Je vier schoonzons staan

om je zoon heen en zalven hem," zei ze. „Paul heeft hem gezalfd en John staat op punt om hem te zegenen. Hij maakte zich zorgen omdat jij hier niet bent. Het is de eerste keer dat hij door iemand anders dan zijn vader gezalfd wordt, maar hij voelt zich nu beter." Ik voegde mijn gebed bij het hunne op mijn knieën in die eenzame hotelkamer een halve wereld van hen vandaan, een kamer die plotseling warm geworden was.

Of het al of niet in ons leven zal gebeuren dat de telefoonlijnen druk bezet zijn, wij behoren te denken aan de liefde die wij voelen en deze tonen aan degenen die het dichtst bij ons staan, aan degenen om ons heen en aan alle anderen, en aan onze Heiland en zijn Vader.

Wij hebben alle redenen om te zingen: „'k Sta spraakloos dat Christus zo'n liefde mij schenken kan." In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vriend of vijand

---

*Ouderling Charles Didier
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Sedert het begin van de menselijke geschiedenis heeft de mens zijn wereld in twee kampen verdeeld: vrienden en vijanden; hij deed dat met het doel zijn trots en eerezucht te bevredigen en het andere kamp met macht en dwang te overheersen.

De uitdrukking „vriend of vijand" is uit de militaire wereld afkomstig en militaire kopstukken hebben verschillende syste-

men ontwikkeld om snel de één van de ander te kunnen onderscheiden. Ook in de vroegste bijbelse verhalen vinden we dit proces van snel onderscheiden al beschreven. Na een veldslag trachtten de Efraïmieten over de doorwaadbare plaatsen van de Jordaan te ontkomen. Ongelukkigerwijs waren die ontsnappingsroutes al door hun vijanden, de Gileadieten, bezet; zij moesten op de één of andere

manier zien uit te maken wie nu vriend en wie vijand was. Zij vroegen de vluchtelingen: „Zijt gij een Efraimiet? En antwoordde hij: Neen, dan zeiden zij tot hem: Zeg eens sibboleth. Zeide hij dan sibboleth, en kon hij het dus niet op de juiste wijze uitspreken, dan grepen zij hem en sloegen hem dood . . .” (Richteren 12:5-6.)

Die foutieve uitspraak betekende dus hun dood. Tweeënveertigduizend kwamen er die dag om. Het systeem werkte blijkbaar uitstekend en gaf geen enkele aanleiding tot misverstand.

Er zijn niet veel antwoorden mogelijk op de vraag: „Vriend of vijand?” Het is eenvoudig de één of de ander. Men zou natuurlijk, uit angst het leven te verliezen, kunnen voorgeven een vriend te zijn, maar het eind van het liedje is bijna altijd hetzelfde. Wij gaan nu zien dat er een zekere overeenkomst bestaat tussen dit menselijk selectiesysteem, en het systeem dat gebruikt wordt om de mogelijke goddelijke mens te vinden.

Sedert het begin van de menselijke geschiedenis kunnen we zien dat één van de menselijke afwijkingen altijd is geweest en nog altijd is, een kunstmatige scheidsmuur te scheppen vanwege ras, godsdienstige, culturele of politieke verschillen of geschilpunten en deze misdaden tegen de mensheid dan in de naam des Heren te rechtvaardigen.

In de zeer gecompliceerde wereld in onze tijd doen we er wel goed aan eens stil te staan bij de boodschap van Christus zelf om die voortdurende gevechten en een uiteindelijke slachting te voorkomen; Hij zei: „Hebt uw vijanden lief, zegent hen, die u vervloeken, doet wel aan hen, die u haten, en bidt voor hen, die u geweld aandoen en u vervolgen.” (3 Nephi 12:44.)

De essentiële vraag die wij echter voor

onszelf zullen moeten beantwoorden is of onze verhouding tot de godheid er een is van een vriend of een vijand. Wanneer deze relatie goed wordt begrepen kan zij, vanwege haar uiteindelijke gevolgen in de eeuwigheid, het eeuwige leven te weeg brengen; wanneer zij niet wordt begrepen, wordt misbruikt, verkeerd wordt opgevat of verkeerd wordt voorgedragen kan zij tot zowel de lichamelijke als de geestelijke dood leiden.

Jakobus heeft ons een waarschuwing gegeven:

„Waaruit komt bij u strijden en vechten voort? Is het niet hieruit: uit uw hartstochten, die in uw leden zich ten strijde toerusten?

„Gij begeert, doch gij hebt niet; gij zijt moorddadig en naijverig en gij kunt er niets mede verkrijgen; gij vecht en gij strijdt. Gij hebt niets, omdat gij niet bidt.

„(Of,) gij bidt wel, maar gij ontvangt niet, doordat gij verkeerd bidt, om het in uw hartstochten door te brengen.

„Overspeligen, weet gij niet dat de vriendschap met de wereld vijandschap tegen God is? Wie dus een vriend der wereld wil zijn, wordt metterdaad een vijand van God.” (Jakobus 4:1-4.)

Wat is een vijand van God? De Schriften geven ons daar een exact antwoord op:

„Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat geweest sedert de val van Adam en zal dat voor eeuwig en immer zijn.” (Mosiah 3:19.)

Na deze zeer krachtige woorden gehoord te hebben zou men zich kunnen afvragen of de mens ooit deze drang van het vlees kan loslaten, en van dit geloof, dat de aarde met zijn voedsel, onderdak, gemakken, genot, spelen en zelfs goden zijn eerste en laatste bron is, kan loskomen. Kan hij werkelijk door geloof, en

wanneer hij er achter komt hoe hij deze vriendschap moet aankweken en ontwikkelen, ontdekken dat onze Hemelse Vader de eeuwige bron is?

„Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God.” (Efeziërs 2:8.)

Wat is dan een ware vriend van God?

President David O. McKay gaf een beschrijving van dat proces: „Hij die werkelijk als Christus is, is een waarachtig groot mens.

„Wat u werkelijk bent, wat uw handelingen zullen zijn wordt hoofdzakelijk bepaald door hoe u werkelijk in uw hart over Christus denkt.” (In *Conference Report* van april 1951, blz. 93.)

Door Jezus Christus als ons ideaal te kiezen kweken we in onszelf een verlangen aan om aan Hem gelijk te zijn, om gemeenschap met Hem te hebben.” (In *Conference Report* van april 1951, blz. 98.)

Een vriend van God te worden is mogelijk gemaakt door onze Middelaar, de Vrededorst, Jezus Christus, de Zoon van God. Laten we nu eens naar nog wat meer leringen van de profeet Benjamin gaan kijken:

„Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat geweest sedert de val van Adam en zal dat voor eeuwig en immer zijn, *tenzij* hij zich aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeeft, en de natuurlijke mens afsterft en een heilige wordt door de verzoening van Christus, de Here, en wordt gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht hem op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.” (Mosiah 3:19; cursivering toegevoegd.)

Eén van de werkelijke doeleinden van

het leven is een vriend van de Middelaar, onze Heiland en Verlosser te worden, en om niet alleen zijn zending te begrijpen maar deze ook te steunen, om dan daarmee geschikt te worden bevonden om zijn vriend, zijn discipel genoemd te worden en om in de tegenwoordigheid van zijn Vader te komen.

„Ik geef u deze woorden, opdat gij moogt verstaan en weten hoe te aanbidden, en Wie gij aanbidt, opdat gij in Mijn naam tot de Vader moogt komen, en te bestemder tijd van Zijn volheid ontvangen.” (Leer en Verbonden 93:19.)

Profeten en apostelen getuigen van het belang om Christus tot vriend te hebben. Vorig jaar werd ik zeer geroerd door het getuigenis van president Kimball dat hij aan het eind van zijn toespraak in de algemene conferentie gaf: „Ik weet dat Jezus Christus de Zoon is van de levende God en dat Hij werd gekruisigd voor de zonden van de wereld. Hij is mijn vriend, mijn Heiland, mijn Heer en mijn God. Ik bid met geheel mijn hart dat de heiligen zijn geboden zullen onderhouden, zijn Geest bij zich zullen hebben, en een eeuwig erfdeel bij Hem in de celestiale heerlijkheid zullen verwerven.” (*De Ster* van april 1983, blz. 9.)

Om te kunnen zeggen dat Hij „onze vriend” is, dienen wij geschikt bevonden te worden om zijn vrienden te zijn, hetzelfde doel te hebben en pleitbezorgers en sterke verdedigers van zijn zaak te zijn.

Uit de vriendschap van David en Jonatan, die op het verbond om de Heer getrouw te zijn was gebaseerd, kunnen wij een belangrijke les putten. Ik zou u graag enkele stukjes over de hechtheid van die vriendschap willen voorlezen.

„... De ziel van Jonatan (werd) verkocht aan die van David; en Jonatan had hem lief als zichzelf.” (1 Samuël 18:1.)

„Toen sprak Jonatan tot zijn vader Saul goed van David . . .” (1 Samuël 19:4.)

„Daarna zeide Jonatan tot David: Ga in vrede; daar wij immers beiden in de naam des Heren elkander gezworen hebben; de Here zal tussen mij en u staan en tussen mijn en uw nakomelingen voor altijd.” (1 Samuël 20:42.)

Wat voor vrienden kiezen wij individueel, en in het bijzonder als tiener; wie aanvaarden wij, in wie stellen wij ons vertrouwen en wie zoeken wij op? Zijn wij sterk genoeg om een vriendschap met de wereld en haar vertegenwoordigers te weigeren? Zijn we sterk genoeg om een vriendschap met Christus te aanvaarden? Wil een vriend zijn zeggen dat we maar inschikkelijk moeten zijn en lagere normen dienen te aanvaarden, of betekent het dat we de normen van Christus handhaven en deze verdedigen? Zien wij een wederzijdse vriendschap als een middel om de grondslag van ons getuigenis van Christus te behouden en verder te ontwikkelen? „Verheugt u in Christus' woorden, want Christus' woorden zullen u alles zeggen, wat gij moet doen.” (2 Nephi 32:3.) De voorwaarden zijn duidelijk gesteld; een voorbeeld is ons gegeven. Waarom dan niet zijn discipel worden door zijn getuige te zijn? Waarom zou u er verstandelijk toch steeds zo'n probleem van maken? Neem u voor zijn vriend te zijn!

Thuis vinden we dezelfde taak, om onze kinderen te leren een eeuwige band van vriendschap en liefde op te bouwen. „Maar Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.” (Leer en Verbonden 93:40.) Behandelen wij onze zonen en dochters als kinderen van God? Onderwijzen wij hen door een goed voorbeeld te geven? Bidden wij met hen? Gaan wij met hen naar de kerk? Houden wij geregeld gezinsavonden met hen? Onze geestelijke vooruitgang en onze geschiktheid om vrienden van Christus en zijn Vader te worden hangen geheel af van de getrouwheid waarmee wij het evangelie in ons gezin leven en de ijver waarmee wij de beginselen daarvan aan onze kinderen leren.

„En gij zult niet toestaan, dat uw kinderen hongerig of naakt gaan; evenmin zult gij toestaan, dat zij de wetten van God overtreden, met elkaar vechten en twisten en de duivel dienen . . . die een vijand van alle gerechtigheid is.” (Mosiah 4:14.)

Onze uitdaging is om het juiste te kiezen, te laten zien dat wij vrienden van onze Hemelse Vader zijn. Het doopverbond dat wij hebben gesloten is een contract om een vriend van God te worden.

Abraham werd „een vriend van God genoemd” (Jakobus 2:23). De profeten en apostelen door alle bedelingen heen zijn vrienden van God geweest. Als u dat niet eerder hebt gedaan is het nu de tijd om een vriend van God te worden. Wij bezitten de kennis uit de Schriften en de getuigenissen van de profeten. Ik weet dat mijn Verloseer leeft. Ik noem Hem graag mijn vriend. Ik wil graag zijn vriend genoemd worden. Mogen wij allen geschikt bevonden worden om zijn discipelen, zijn vrienden te zijn. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Eer uw vader en uw moeder“

Ouderling Paul H. Dunn
van het Eerste Quorum der Zeventig

Het is drie uur 's middags in Salt Lake City. Kunt u zich een beetje voorstellen hoe er nu in vele gezinnen ruzie gemaakt wordt over naar welke zender geluisterd of gekeken gaat worden? Daar ik zelf nogal in sport geïnteresseerd ben, kwam er terwijl ik hier zo zat een wijze raad van mijn vader in mij op, iets wat hij mij eens heeft gezegd. Ik denk dat het hier van toepassing is.

„Paul,” zei hij, „bedenk wel, één dag voor de kerk, zes dagen voor je pleziertjes. Kans om éénmaal de hemel in te gaan: één op zes.”

Hij heeft ook eens het volgende opgemerkt: „Ik ga altijd graag even naar binnen wanneer ik langs ons kerkje kom, zodat, wanneer ik daar éénmaal binnengedragen zal worden, de Heer niet zal zeggen: ‚Wie is dat?’ ”

Op een dag, toen wij de verjaardag van één van mijn kleindochters vierden, had ik haar op schoot, zoals grootvaders dat wel meer doen, en wij hadden een

gesprekje over leeftijd, wijsheid en ervaring. Plotseling keek zij naar mij op en zei: „Opa, bent u geboren voordat het water was uitgevonden?” Wel, dat is een idee waar je wel even stil van wordt.

Nu we het zo over leeftijden hebben, iemand anders heeft eens gezegd: „Weet jij waaraan je kunt merken dat je een beetje ouder wordt?” Ik zei nee. Toen zei hij: „Je merkt dat je oud wordt —

Als je onder het tandenpoetsen wat buiten adem raakt.

Als je op de leeftijd komt dat je alle antwoorden weet, maar niemand de bijpassende vragen stelt.

Als je erover gaat denken Kemtone in plaats van Max Factor te nemen.

Als je moeite begint te krijgen om je schommelstoel in beweging te brengen.

Als je blij bent dat de spiegel beslagen is wanneer je onder de douche vandaan komt.

Als je 's morgens bij het opstaan merkt dat je één schoen aan hebt en één had uit-

getrokken en niet meer weet of je nu naar bed gaat of opstaat."

Wel, misschien zijn de verschijnselen bij u een beetje anders, maar toch is het zo dat, ondanks onze verwoede pogingen dit tegen te gaan, de meesten van ons toch echt steeds een dagje ouder worden. Het hangt van ons zelf af hoe wij onze meer volwassen jaren doorbrengen.

Voor hen die in hun gouden jaren zijn, moet het oud worden wel iets heel naars zijn wanneer dit betekent dat zij niet meer groeien, dat hun dromen vervlogen zijn, hun gevoelens tot zwijgen zijn gekomen. En deze verschijnselen hebben per slot van rekening niets met de tijd te maken, maar alles met het hart. Douglas McArthur heeft eens opgemerkt: „Leef enthousiast! Niemand wordt oud door zijn idealen los te laten. De jaren doen de huid rimpelen, maar het laten varen van enthousiasme rimpelt de ziel. Men is zo jong als zijn geloof, zo oud als zijn twijfels, zo jong als zijn zelfvertrouwen, zo oud als zijn vrees, zo jong als zijn hoop en zo oud als zijn wanhoop."

De geschiedenis loopt over van mensen die steeds beter werden naarmate zij ouder werden. Michelangelo begon pas op zijn negenenzestigste jaar aan zijn monumentale fresco op de muur van de Sixtijnse kapel. Toen hij op zijn negentigste jaar stierf was hij nog steeds met zijn gedichten, schilderijen en beeldhouwwerken bezig.

Goethe, het Duitse literaire genie, had zijn klassieke *Faust* pas af toen hij éénentachtig werd. Hij was er veertig jaar tevoren aan begonnen, maar toen hij het uiteindelijk weer opnam had hij, door zijn rijpere levensjaren, aanzienlijk aan inzicht en origineel voorstellingsvermogen gewonnen.

Herbert Hoover begon zijn werk van

het coördineren van alle voedselvoorziening uit de wereld aan achtendertig landen toen hij tweeënzeventig was. Hij was de vertegenwoordiger van de Verenigde Staten in België toen hij vierentachtig was.

Thomas Edison deed boven de tachtig jaar nog steeds uitvindingen. Benjamin Franklin bezette nog een sleutelpositie in de politieke wereld en was een wijs diplomaat voor Amerika, vol met belangwekkende inzichten, toen hij al over de vijfenzeventig was.

---

*„Mogen wij voor de bejaarden
doen wat wij graag voor onszelf
gedaan zouden zien.”*

Mijn eigen moeder, nu over de vijfenachtig, schildert en tuiniert nog steeds. Haar schilderijen zijn zeer in trek. Mozes was over de tachtig toen hij de Israëlieten aanvoerde. Denk eens aan de grote geestelijke bijdragen van onze recente profeten en aan die van president Kimball heden ten dage.

Winston Churchill was vijfenzestig toen hij het Britse volk zijn bloed, werk, zweet en tranen gedurende de tweede wereldoorlog beloofde. Albert Schweitzer was al ver in de tachtig toen hij door equatoriaal Afrika zwierf, de zieken verzorgde, aan zijn manuscripten werkte en op de piano Bach speelde.

Nu wilt u misschien zeggen: „O, maar die mensen waren en zijn buitengewoon, zij hebben gaven die ver boven de middelmaat liggen." Maar ik zeg u dat het meest buitengewone talent dat elk van hen had,

enthousiasme was, een gave om elke dag opnieuw met belangstelling en als een uitdaging tegemoet te zien, en dat zij weigerden hun ziel te laten verdorren en hun leven te laten verstikken. Ralph Waldo Emerson drukte het eens als volgt uit: „Wij letten niet op iemands leeftijd, totdat hij niets anders meer heeft waar wij op behoeven te letten.” (John Bartlett, *Familiar Quotations*, 14th ed., Boston: Little, Brown and Company, 1968, blz. 609.)

U die het voorrecht heeft gehad om al meer bejaarde ouders en grootouders bij u te hebben gehad, denkt u eens aan de talloze manieren waarop oudere mensen een zegen in ons leven zijn. Denk eens aan de volgende aanmaningen van de Heer. Eerst uit Spreuken:

„Der jongelingen sieraad is hun kracht, en der ouden glorie is de grijsheid.” (Spreuken 20:29.)

Dan uit Job:

„In de stokouden is de wijsheid en in de langheid der dagen het verstand. Bij hem is wijsheid en macht, Hij heeft raad en verstand.” (Statenvertaling, Job 12:12-13.)

In de Psalmen wordt deze, van bezorgdheid sprekende, uitspraak gevonden:

„Verwerp mij niet ten tijde des ouderdoms, begeef mij niet, nu mijn kracht vergaat.” (Psalm 71:9.)

In mijn huidige positie word ik menigmaal door bejaarden om raad gevraagd hoe zij hun familie er toe kunnen brengen om hun wat meer tijd en aandacht te geven. Ik herinner me nog eens over zo'n geval gelezen te hebben en daar wil ik nu iets over vertellen. Ik vond het verhaal in een oud tijdschrift. Er stond niet bij wie het had geschreven; van de hand van een toeschouwer, die het duidelijk zwaar te moede was, stond er alleen maar dit:

„Vlak naast mij woont een heel fijne oude man. Hij is nog enorm bij de tijd en actief. Die bewuste morgen stond hij vroeger dan gewoonlijk op, baadde en schoor zich en trok zijn beste kleren aan. Zij komen vast vandaag, zo dacht hij.

Hij wandelde die morgen niet naar de benzinepomp zoals hij gewoonlijk deed om daar een praatje met zijn oude vrienden uit de buurt te maken, omdat hij thuis klaar wilde zitten wanneer zou zouden komen.

Hij zat op zijn veranda, vanwaar hij een goed uitzicht op de weg had, zodat hij ze zeker aan kon zien komen. Zij zouden vandaag toch immers zeker komen.

Hij sloeg zijn middagdutje over want hij wilde op zijn wanneer zij aankwamen.

Hij had zes kinderen. Twee van zijn dochters en hun getrouwde kinderen woonden nog geen zeven kilometer van hem vandaan. Zij waren al zo lang niet meer bij hem geweest. Maar dit was een heel bijzondere dag. Zij zouden vandaag toch vast wel komen.

Na het avondeten wilde hij de verjaardagstaart niet aan laten snijden en vroeg om het ijs in het vriesvak te laten. Hij wilde wachten en zodra zij waren aangekomen, met hen het nagerecht gebruiken.

Om ongeveer negen uur ging hij naar zijn kamer en maakte hij zich op om naar bed te gaan. Voordat hij het licht uitdraaide waren zijn laatste woorden: „Be loof me mij wakker te maken zodra ze er zijn.”

Het was namelijk zijn verjaardag ziet u, en hij was 91 geworden.”

Ik vind het in onze hedendaagse wereld van vroege wijsheid en vooruitgang een beetje zorgwekkend dat de oude uitdrukking, „ouderdom gaat voor schoonheid,” omgedraaid schijnt te zijn. Nooit tevoren is er zoveel nadruk op jeugd en

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, en president Ezra Taft Benson, president van het Quorum der Twaalf, begroeten elkaar voorafgaand aan een vergadering.

schoonheid gelegd. Waar jeugd en schoonheid enerzijds zulke felbegeerde attributen zijn, kunnen ouderdom en ervaring anderzijds enorme voordelen geven.

En hoewel de techniek van onze eeuw van de computer onovertroffen is in het verlengen en verrijken van het leven van onze oudere ingezetenen, ben ik er niet zo zeker van dat deze ook verbetering in de persoonlijke, de menselijke verhoudingen heeft gebracht. Uit de teksten die ik zojuist heb aangehaald kunnen drie belangrijke conclusies worden getrokken:

Ten eerste: er zijn zeker voordelen aan ouderdom verbonden.

Ten tweede: wij kunnen van de wijsheid en ervaring die de ouderdom te bieden heeft, veel leren; en

Ten derde: oudere mensen zijn productief en bruikbaar, en behoren zeker niet zomaar ergens opzij te worden geschoven.

Voor hen die zich misschien afvragen of wij ons iets van deze conclusies moeten aantrekken zij 's Heren antwoord op Kains vraag: „Ben ik mijns broeders hoeder?” (zie Genesis 4:9) genoeg: een klinkend ja! Hij heeft gezegd: „Gij zult uw naaste liefhebben gelijk uzelf.” (Matteüs 19:19.)

Ik neem aan dat dan de laatste vraag zou moeten zijn: „Hoe doen we dat dan?” Waarom doen u en ik met onze oudere vrienden en familieleden niet het volgende:

1. Vraag hun raad.
2. Zoek hen geregeld op.
3. Betrek hen bij onze activiteiten.
4. Geef hun de gelegenheid ons iets van hun ervaringen te vertellen.
5. Let erop dat zij voldoende verzorgd zijn.
6. Zorg voor hen wanneer zij ziek zijn.
7. Laat hen als mens in hun waarde en behandel hen niet als liefdadigheidsgevallen.

Laten wij er ons voordeel mee doen dat wij ouders, grootvaders, grootmoeders, overgrootouders, vrienden en burens om ons heen hebben. Moge ons hart, op onze eigen speciale manier, naar hen uitgaan — niet met medelijden, maar met liefde. Broeders en zusters, denk nog eens goed over dit gebod van de Heer na: *Eer uw vader en uw moeder opdat uw dagen — en de onze — verlengd worden.* (Zie Exodus 20:12; cursivering toegevoegd.)

Mogen wij tenslotte voor de bejaarden doen wat wij graag voor onszelf gedaan zouden zien. Bedenk wel, onze tijd komt ook. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het huis des Heren

---

*Ouderling Adney Y. Komatsu
van het Eerste Quorum der Zeventig*

In de afgelopen maanden hebben we gezien hoe verscheidene tempels in de kerk werden voltooid en ingewijd — één in Atlanta (Georgia); één in Apia (Samoa); één in Nuku'alofa (Tonga) en één in Santiago (Chili). Andere tempels worden gepland en zijn in aanbouw, terwijl er natuurlijk in vele nu, in verschillende delen van de wereld, wordt gewerkt.

Ik ben dankbaar voor mijn bijzondere roeping als president van de tempel te Tokio. Het is zulk een vreugde en voorrecht om met de heiligen te spreken die dit heilige gebouw bezoeken om deel aan de zegeningen daarvan te hebben.

Waarom bouwt en onderhoudt de kerk tempels?

Dit is een vraag die vijf jaar geleden werd gesteld door de aannemer van de tempel te Tokio toen hij met de bouw daarvan begon. Hij merkte op dat de boeddhisten en belijders van de Shinto-godsdienst in Japan vele schrijnen en tempels bouwen, maar dit was voor het

eerst dat hij hoorde dat een christelijke kerk een tempel bouwde. De christelijke godsdiensten zijn bekend om de vele mooie kerken en kathedralen die zij bouwen, maar hij had nog nooit eerder van een christelijke tempel gehoord. Van de vele kerken die beweren christelijk te zijn, is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige die tempels bouwt.

De aannemer werd verteld dat de tempel een gewijd gebouw zou worden, een heilig huis waarin het prachtige werk tot zaligmaking van levenden en doden verricht zou worden, waar voor de doden gedoopt zou worden en waarin verordeningen zouden worden verricht die tot doel hebben dat man en vrouw, kinderen en ouders, levenden zowel als overledenen en hele families voor tijd en alle eeuwigheid aan elkaar verzegeld worden.

De opdracht aan de profeet Joseph Smith was duidelijk toen hij op 2 augustus 1833, slechts drie jaar na de organisatie

van de kerk, de volgende openbaring ontving, waarin opdracht tot de bouw van een tempel werd gegeven;

„Voorwaar zeg Ik tot u, dat het Mijn wil is, dat er voor Mij in het land Zion een huis moet worden gebouwd, naar het plan, dat Ik u heb gegeven.

„Ja, laat het spoedig van de tienden van Mijn volk worden gebouwd.

„Ziet, dit is de tiende en het offer, dat Ik, de Here, van hen verlang, opdat er voor Mij een huis moge worden gebouwd voor het welzijn van Zion -

„Als een plaats van dankzegging voor alle heiligen, en tot een plaats van onderrecht van allen, die zijn geroepen tot het werk der bediening in al hun verschillende roeping en ambten;

„Opdat zij mogen worden vervolmaakt in het begrijpen van hun bediening — in theorie, in grondbeginsel en in leer — in alle dingen, die betrekking hebben op het koninkrijk van God op aarde, van welk koninkrijk de sleutelen op u zijn bevestigd.

„En voor zoverre Mijn volk een huis voor Mij bouwt in de naam des Heren, en niets onreins er in toelaat, opdat het niet worde verontreinigd, zal Mijn heerlijkheid er op rusten;

„Ja, en Mijn aanwezigheid zal daar zijn, want Ik zal het binnengaan, en alle reinen van harte, die het zullen binnengaan, zullen God zien.

„Doch indien het wordt verontreinigd, zal Ik het niet binnengaan, en zal Mijn heerlijkheid er niet zijn, want Ik wil geen onheilige tempelen binnengaan.” (Leer en Verbonden 97:10-17.)

De kerk telde in die tijd nog maar heel weinig leden, maar zij brachten allen heel grote offers en de tempel te Kirtland werd voltooid en ingewijd. De Heer verscheen in zijn heerlijkheid en nam de tempel aan. Ook Mozes, Elias en Elia verschenen en

overhandigden elk de sleutelen van hun eigen bedeling. (Zie Leer en Verbonden 110.)

Voordat echter het eigenlijke werk in de Kirtland tempel kon beginnen moesten de heiligen de vlucht nemen als gevolg van de aanvallen van het gepeupel. De tempel viel in goddeloze handen en werd, zoals in de openbaring was voorgezegd, als gevolg van deze ontheiliging, door de Heer verworpen. De heiligen trachtten daarna een tempel in Missouri te bouwen, maar ook daar werden zij genoodzaakt omwille van hun leven te vluchten.

Na bijna vijf jaar ontving de profeet Joseph Smith wederom de volgende openbaring:

„Tenzij wij alle tempelverordeningen ontvangen en de geboden onderhouden, kunnen wij noch de volheid van de priesterschapszegeningen noch verhoging ontvangen.”

„Want er wordt op aarde geen plaats gevonden, waarheen Hij kan gaan en wederom datgene herstellen, dat voor u is verloren gegaan, of dat Hij heeft weggenomen, namelijk de volheid van het priesterschap.

„Want er is geen doopvont op aarde, waarin zij, Mijn heiligen, mogen worden gedoopt voor hen, die dood zijn -

„Want deze verordening behoort in Mijn huis te worden bediend, en kan Mij niet aannemelijk zijn, dan alleen in de dagen uwer armoede, waarin gij niet in staat

zijt Mij een huis te bouwen . . .

„En voorwaar zeg Ik u: Laat dit huis ter ere van Mijn naam worden gebouwd, opdat Ik daarin Mijn verordeningen aan Mijn volk moge openbaren;

„Want het behaagt Mij Mijn kerk dingen te openbaren, die van voor de grondlegging der wereld verborgen zijn gehouden, dingen, die tot de bedeling van de volheid der tijden behoren.” (Leer en Verbonden 124:28-30, 40-41.)

In deze openbaring, die in afdeling 124 van de Leer en Verbonden staat opgetekend, wordt gesproken over „de volheid van het priesterschap”. Wat betekent dat en hoe wordt deze verkregen? De profeet Joseph Smith heeft ons geleerd: „Indien iemand een volheid van het priesterschap van God wil ontvangen, moet dat op dezelfde wijze geschieden als Jezus Christus dit ontving — door alle geboden na te komen en alle verordeningen van het huis des Heren te gehoorzamen.” (Uit *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 280.)

President Joseph Fielding Smith leerde verder: „Als u de hoogste graad van zaligheid bereiken wilt, dat wil zeggen verhoging in het koninkrijk Gods, zodat u zijn zonen en dochteren kunt worden, dient u naar de tempel des Heren te gaan en die heilige verordeningen te ontvangen die bij dat huis behoren en die nergens anders te krijgen zijn. *Geen enkele man zal de volheid der eeuwigheid, der verhoging alleen ontvangen; geen vrouw zal deze zegening alléén ontvangen; maar man en vrouw samen zullen . . . na het ontvangen van de verzegeling in de tempel des Heren . . . voortgaan tot verhoging. Zij zullen doorgaan en worden als de Heer.* Dat nu is de bestemming der mensen; dat is wat de Heer voor zijn kinderen wenst.” (*De leer tot zaligmaking*,

deel 2, blz. 47-48.)

Daaruit volgt duidelijk dat, tenzij wij alle tempelverordeningen ontvangen en de geboden onderhouden, wij noch de volheid van de priesterschapszegeningen noch verhoging kunnen ontvangen. Het zijn wonderbare zegeningen die wij door het tempelwerk kunnen verkrijgen.

Ik ben het grootste deel van mijn leven lid van de kerk geweest. Ik werd op mijn zeventiende jaar gedoopt en ik was eenentwintig toen ik het Melchizedekse priesterschap ontving. Als jongeman heb ik vele opdrachten gehad en heb ik vele ervaringen in de kerk opgedaan die er toe bijgedragen hebben dat ik vele inzichten verkreeg, die mij hebben geholpen mijn geloof en getuigenis op te bouwen. Maar ik heb altijd het gevoel gehad dat ik mijn *volledig* kerklidmaatschap pas verkreeg toen ik mijn bruid naar de tempel bracht, en het nieuw en eeuwig verbond en de zegeningen en het begrip van het daar verichte werk ontving.

Ik was het eerste lid van mijn familie dat in de kerk gedoopt werd en daarom rust op mij de verantwoordelijkheid om het tempelwerk plaatsvervangend voor mijn voorouders te doen, die tijdens hun leven nimmer de gelegenheid hebben gehad om van het evangelie te horen. Ik had ook de verantwoordelijkheid om het evangelie aan mijn kinderen te onderwijzen en hen te doordringen van een begrip van het grote belang van tempelwerk. Mijn vrouw en ik hebben vier kinderen, de oudste is getrouwd en heeft zelf twee kinderen, onze kleinkinderen, die ons heel dierbaar zijn. Onze kinderen en onze kleinkinderen zijn allen onder het verbond geboren. De grootste gave die ik mijn kinderen of kleinkinderen in dit leven zou kunnen geven, of het waardevolste erfdeel dat ik hun zou kunnen nalaten,

is een getuigenis van de waarachtigheid van het evangelie en het belang van het genealogisch- en tempelwerk, dat ons allen door alle geslachten heen in liefde en geluk te zamen bindt.

Veel mensen in deze wereld reizen enorme afstanden ten koste van grote persoonlijke offers om naar de tempel te gaan. Ik weet dat onze Hemelse Vader zich zeer bewust is van hun rechtvaardige verlangens en dat Hij hen overvloediglijk voor hun grote inspanningen zegent. Kort geleden kwam er een groep uit Okinawa naar de tempel te Tokio — ongeveer 1300 kilometer per vliegtuig — waaronder zich een jong echtpaar bevond dat daar kwam om in de tempel te worden verzegeld. Het had hen al hun spaarcentjes gekost om er te komen en voor een huwelijksfeest of -reisje was niets meer over. Toen de anderen, die dit echtpaar vergezelden, in de gaten kregen in wat voor deerniswekkende toestand zij zich eigenlijk bevonden, doken zij allemaal nog eens diep in hun portemonnaie

en gaven het paar het kleine beetje dat zij nog over hadden, zodat zij een beetje geld hadden voor een heerlijke huwelijksreis van één dag in Tokio. Het jonge paar ervoer niet alleen de vreugde van de tempelzegeningen maar tevens die van de edelmoedigheid en vriendelijkheid van hun medebroeders en -zusters. Hier waren Paulus' woorden tot de Efeziërs wel zeer van toepassing toen hij zei: „Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.” (Efeziërs 2:19.)

Ik heb een sterk en blijvend getuigenis van het belang van dit werk en van de zegeningen die het in ons leven kan brengen. Ik wil graag uiting geven aan mijn dankbaarheid voor dit getuigenis en het bescheiden deel dat ik daar nu in mag hebben door de genealogie en het tempelwerk aan anderen te onderwijzen. Mogen wij allen de volheid van de zegeningen van het huis des Heren ontvangen, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De engel Moroni kwam!

Ouderling Mark E. Petersen
van het Eerste Quorum der Zeventig

Ongeveer twee weken geleden konden wij even stilstaan bij één van de belangrijkste en gedenkwaardigste gebeurtenissen in de gehele kerkgeschiedenis.

Het was op 21 september in 1823 dat de engel Moroni voor het eerst aan de jonge profeet Joseph Smith bij hem thuis, de boerderij bij Palmyra (New York), verscheen.

Met het in deze tijd gedenken daarvan, geven wij tevens de mensheid ons plechtig getuigenis dat inderdaad en wezenlijk, *Moroni was gekomen!* Dat is een feit, een vaststaande en onverwoestbare waarheid. Moroni kwam!

Deze verheerlijkte persoon bezocht Joseph Smith als een engel van God, een boodschapper uit de hemel, in alle lichamelijke realiteit. Het was geen droom, noch een of ander mystiek gebeuren.

Het was een werkelijk bezoek. Twee lichamelijke wezens spraken met elkaar — Moroni, een opgestaan wezen van vlees en beenderen dat van achter de

eeuwige sluier was verschenen, en de sterfelijke boerenzoon, Joseph Smith, die hij een aantal onvergetelijke bezoeken bracht. (Zie Joseph Smith — Geschiedenis 30-54.)

Velen geloven niet meer in de bediening door engelen. Maar God wel! Hij heeft dit communicatiemiddel van Adams tijd af aan gebruikt. Is er enige reden waarom Hij datzelfde nu in onze tijd niet zou doen?

Zowel in oud- als in nieuwtestamentische tijden werden velen door engelen bezocht, waarbij hun boodschappen van de Heer werden gegeven.

Abraham wandelde en sprak met engelen. Een engel stond Israël ten tijde van de exodus bij. (Zie Exodus 14:19.) Ten tijde van de profeet Jesaja bevocht een engel een invallend leger. (Zie Jesaja 37:36.) Toen Daniël in de leeuwenkuil was, sloot een engel de bek van de leeuwen en werd Daniëls leven gered. (Zie Daniël 6:22.)

De engel Gabriël verkondigde te Nazaret aan de maagd Maria dat zij de moeder van de Heiland zou worden. (Zie Lucas 1:30-33.) Dezelfde engel verkondigde ook de vader van Johannes de Doper de op handen zijnde geboorte van zijn profetische zoon. (Zie Lucas 1:13.)

Het was een engel die Jozef en Maria aanwijzingen gaf toen zij met het goddelijke kind naar Egypte vluchtten, en dezelfde engel zei hun, na de dood van de goddeloze koning Herodes, weer terug te keren. (Zie Matteüs 2:13, 19-20.)

Sprekend over de heiligheid van kleine kinderen zei de Heiland: „Ziet toe, dat gij niet één dezer kleinen veracht. Want Ik zeg u, dat *hun engelen* in de hemelen voortdurend het aangezicht zien van mijn Vader.” (Matteüs 18:10; cursivering toegevoegd.)

Toen Jezus' kruisiging naderde had Hij, als Hij die bittere drinkbeker werkelijk had willen vermijden, zeker twaalf legioenen engelen te hulp kunnen roepen. (Zie Matteüs 26:53.) Bestaan er dus engelen? Zou Jezus dat gezegd hebben als er helemaal geen engelen bestaan?

Bij zijn opstanding rolde een engel de steen voor zijn graf weg. De vrouwen zagen hem daar en hoorden hem spreken. (Zie Matteüs 28:2, 5.)

Toen Stefanus zijn laatste getuigenis tot zijn vervolgers gaf, blonk zijn gelaat als dat van een engel. (Zie Handelingen 6:15.)

Een engel bevrijdde Petrus uit de gevangenis. (Zie Handelingen 5:19.) Paulus sprak over de tongen van mensen en van engelen. (Zie 1 Korintiërs 13:1.)

De Schrift leert ons duidelijk dat het doel van bediening door engelen is „de mensen tot bekering te roepen . . . om door het verkondigen van Christus' woord aan de uitverkoren vaten des He-

ren de weg te bereiden . . . opdat zij van Hem mogen getuigen.” (Moroni 7:31.) En deze woorden zijn zeer zeker op Moroni van toepassing.

De Heer leert ons ook dat wanneer er, door de eeuwen heen, geen engelen meer verschijnen, dit het gevolg is van het ongeloof en de geest van afval onder de mensheid. Maar daar waar wèl geloof is, zal bediening door engelen voortduren zolang de aarde bestaat of „zolang er één mens op aarde zal zijn om te worden gered”. (Moroni 7:36.)

„Het Boek van Mormon werd in deze tijd hersteld door de bediening van een engel en onder leiding van God zelf.”

Omdat 't het verlangen van de Heer is om de mensheid, zelfs tot het einde toe, te redden, openbaarde Hij aan Johannes de Openbaarder dat er in de laatste dagen wederom engelen als boodschappers van de Allerhoogste in het midden des hemels zouden vliegen. Johannes zag dat één van de engelen van de hemel naar de aarde zou vliegen en het eeuwig evangelie naar de aarde zou terugbrengen, omdat dit door de eeuwen heen voor de mensheid verloren was gegaan. (Zie Openbaring 14:6.)

Die engel was Moroni. Hij leefde ongeveer vijftienhonderd jaar geleden in Amerika en was toentertijd een profeet van God. Hij en zijn vader, Mormon, waren geschiedschrijvers van het volk dat vroeger dit land bewoonde. Zij graveerden de ge-

schiedenis van hun land op gouden platen zodat deze de tand des tijds konden weerstaan, omdat deze kroniek in de laatste dagen van zeer groot belang zou zijn.

Opdat de kroniek veilig bewaard zou blijven, borg Moroni haar in een door hem gemaakte stenen kist en begroef deze in de grond. Sommige critici vinden dit maar een hoogst merkwaardige handelwijze, maar het zou nog merkwaardiger zijn geweest als hij dat niet had gedaan. Waarom?

Omdat wat hij deed precies overeen kwam met een onder vele oude beschavingen in de oude wereld bestaande vaste gewoonte om zo hun kostbare documenten te beschermen en te bewaren.

Vele eeuwen lang werden er kronieken op metalen platen gegraveerd. Daar zijn er nu een aantal van teruggevonden. Zulke schatten zijn gevonden van Korea tot Sri Lanka, van het oude Assyrië en Perzië tot India, van Java tot Bangkok, in Italië, in Griekenland en in de Qumrangrotten in Palestina waar ook de Dode Zee rollen zijn gevonden.

Deze oude kronieken waren niet allemaal op goud gegraveerd. Die oude volken graveerden ook wel op platen van zilver, koper, lood en in sommige gevallen zelfs van tin; deze laatste bleken niet al te bestendig te zijn, daar tin meer onderhevig is aan oxydatie dan sommige andere metalen.

Eén van deze ontdekkingen, waar wel het meeste over werd gepubliceerd, is die van de koperen rol die bij de andere Dode Zee rollen in Palestina is gevonden. Ook deze bevat oude, heilige geschriften.

Koning Darius, die Daniël in de leeuwenkuil had geworpen (zie Daniël 6), schreef zijn kronieken ook op gouden en zilveren bladen, borg deze ook in stenen

kisten op en begroef deze ook in de grond, net als Moroni had gedaan. Zijn kronieken zijn nu vertaald en gepubliceerd. Darius schreef in drie verschillende talen om er zeker van te zijn dat iemand ze zou kunnen lezen.

De oude Assyrische koning Sargon II deed hetzelfde, maar hij gebruikte verschillende metalen voor zijn boeken: goud, zilver, koper, en zelfs tin. Hij graveerde ook op albast. Hij wilde heel graag dat die kronieken voor het nageslacht bewaard bleven; wat deed hij dus? Net als Darius en Moroni borg hij ze in hecht geconstrueerde stenen kisten en begroef deze in de grond in de funderingen van zijn paleis. Ook zijn kronieken zijn nu vertaald en gepubliceerd.

Eén boek, bestaande uit negentien dunne gouden platen, dat in 1965 in Korea is gevonden, bevat een deel van de boeddhistische Schriften, gegraveerd in het Chinees. De dunne bladen waar deze zeer waardevolle kroniek uit bestaat, zijn ongeveer vijfendertig centimeter in het vierkant en zodanig scharnierend aan elkaar bevestigd, dat zij als een boek open en dicht kunnen worden geslagen.

De platen die in 1964 in Pyrgi in Italië zijn gevonden, zijn ongeveer negentien centimeter lang en half zo breed; er staan Foenicische tekens op gegraveerd, die een beschrijving geven van de inwijding van een heiligdom voor de godin Astarte. Zij dateren van ongeveer 500 jaar v.Chr., ongeveer dezelfde tijd als die waarin Lehi leefde.

Het is interessant dat sommige van die oude kronieken in speciaal daarvoor geconstrueerde stenen kisten waren opgeborgen, net als die van Moroni. Sommigen waren geheel uit één stuk gehouwen, anderen bestonden uit verschillende aan elkaar gecementeerde delen. Enkele

daarvan waren van obsidiaan gemaakt en hadden aan zowel binnen- als buitenkant prachtige graveringen. Zij werden gebruikt om verschillende kostbare dingen in op te bergen. Het is bekend dat sommige grotere stenen kisten als opslagplaat- sen voor graan werden gebruikt.

In Mexico en Centraal-Amerika zijn talloze stenen kisten ontdekt, grote en kleine, en sommige daarvan hebben ook aan de binnen- en buitenkant prachtige graveringen.

Niemand behoeft meer sceptisch te staan tegenover kronieken van oude volken die op metalen platen zijn gegraveerd, of tegenover de stenen kisten waarin die platen werden opgeborgen.

Natuurlijk zijn er metalen kronieken uit die oude tijden. Natuurlijk waren die van goud, zilver, koper of lood gemaakt! Natuurlijk zijn vele daarvan afkomstig uit de tijd dat Lehi Jeruzalem verliet en natuurlijk was deze gewoonte met hem naar Amerika overgebracht!

Moroni was de laatste in de lijn van die oude Amerikaanse profeten. Hij en zijn vader, Mormon, verzamelden de heilige kronieken van hun eigen volk, een kroniek die duizend jaar besloeg; hierbij was ook de kroniek van een nog vroeger volk, de

Jaredieten, die van de toren van Babel naar dit land waren gekomen. De kronieken van de Jaredieten waren op vierentwintig platen van zuiver goud gegraveerd.

Na de vernietiging van zijn volk in de oorlog, en als enige overlevende van de verwoede gevechten, maakte Moroni een stenen kist, borg daar de door hem en zijn vader gemaakte kroniek in op en begroef dit alles in de grond, zodat de kroniek veilig bewaard zou blijven, net zoals Darius en net zoals Sargon hadden gedaan. En daar zou het blijven totdat de Heer anders zou bepalen.

In deze moderne tijd geeft zelfs het noemen van engelen kritische luisteraars al aanleiding tot hoon en spot; zij zeggen dat de bediening door engelen alleen maar in het verre verleden plaatsvond, als dat tenminste ooit werkelijk was gebeurd.

Zij beweren ook dat er geen openbaring uit de hemel meer komt en dat er geen apostelen en profeten meer op aarde zijn, omdat die alleen in de tijd van Petrus en Paulus thuishoorden. Zij leren dat de Bijbel in elk geval alles wat we nodig hebben bevat, en als gids op de weg tot zaligmaking volkomen voldoende is. Zij vergeten dat de Schriften op zo veel verschillende manieren worden geïnterpreteerd als er verschillende geloofsrichtingen in deze wereld zijn, en dat zijn er honderden.

Wij verklaren dat er heden ten dage wèl openbaring is! Er zijn nu apostelen en profeten op aarde! Zij worden geïnspireerd en spreken het woord van God. Sedert God, na een lange periode van duisternis, zijn goddelijke kerk weer op aarde heeft hersteld, hebben in deze moderne tijd meermalen wonderbaarlijke bezoeken van engelen plaatsgevonden.

Moroni vervulde met zijn verschijnen aan Joseph Smith twee bijbelse profetieën. Johannes de openbaarder zag een engel in het midden des hemels vliegen en het eeuwig evangelie naar de aarde terugbrengen. (Zie Openbaring 14:6-7.)

Johannes zei verder dat deze engel in „de ure van zijn (Gods) oordeel” zou komen (Openbaring 14:7), wat alleen maar op de laatste dagen kon slaan. Deze tijdsbepaling maakte het dus een zuiver hedendaagse aangelegenheid.

Moroni was die engel en hij kwam als vorzegd. Zijn komst, regelrecht van God, opende een nieuwe bedeling van het evangelie van Christus. Zij had geen enkel verband met enige andere godsdienstige beweging. Een nieuw en goddelijk tijdperk was aangebroken, een hedendaagse openbaring was uit de hemel gekomen, het was een nieuwe daad van de Allerhoogste om het evangelie van zijn geliefde Zoon aan de volken van vandaag te openbaren.

Er is maar één evangelie van Christus. Die engel, die daar in het midden des hemels vloog, had het bij zich, en bracht het als een goddelijke herstelling van goddelijke waarheden. En wij zeggen het nog eens — die engel was Moroni.

In welke vorm of op welke manier herstellde Moroni het eeuwige evangelie? Deed hij dat met tastbare middelen?

De oude Amos, de geïnspireerde ziener des Heren, leerde dat God zijn werk door middel van profeten doet. Hij zei zelfs dat God helemaal niets doet zonder eerst zijn plan aan zijn dienstknechten, de profeten, bekend te maken. (Zie Amos 3:7.)

Wat zou God dan moeten doen om het evangelie in deze tijd door een engel naar de aarde terug te laten brengen? Er waren geen profeten op aarde waartoe hij

zich kon wenden. De wereld geloofde zelfs helemaal niet meer in ze. Als de Heer helemaal niets zou doen — zelfs geen engel naar de aarde zou zenden om het evangelie te herstellen — en er geen levende profeet beschikbaar was, hoe zou Hij zijn goddelijk doel dan kunnen bereiken? Hoe zou het voor de laatste dagen aangekondigde bezoek van engelen zijn beoogde effect kunnen hebben als er helemaal geen profeten waren om de boodschap te ontvangen?

God kon maar één ding doen, en dat was voor dit speciale doel een nieuwe profeet roepen, en dat is nu precies wat Hij heeft gedaan toen Hij in 1823 de profeet Joseph Smith jr., die in Palmyra (New York) woonde, riep. Het was deze jongeman tot wie de engel Moroni kwam.

Op wat voor manier overhandigde de engel het evangelie aan Joseph Smith, zodat het wederom algemeen bekend zou worden?

De profeet Jesaja geeft ons uitleg. In het negenentwintigste hoofdstuk van zijn boek spreekt hij over een oude kroniek die in de laatste dagen, in een tijd die aan het herstel van Palestina als een vruchtbaar veld (zie Statenvertaling, vers 17) vooraf zou gaan, uit de grond zou voortkomen. Deze kroniek, zo zei hij, zou in de vorm van een boek komen, en de inhoud daarvan zou over een volk gaan dat plotseling vernietigd was. (Zie vers 5.)

Jesaja voorspelde dat een aantal woorden van dit boek aan een geleerde zou worden getoond en dat die ze zou verwerpen. Vervolgens, zo zei hij, zou het boek aan een ongeletterd man worden gegeven, waarvan wij nu weten dat dat Joseph Smith was. Deze beschrijving past nauwkeurig bij hem, aangezien hij slechts een heel summiere schoolopleiding had gehad. Jesaja zei dat door zijn

toedoen dit boek, door de wonderbare macht van God, onder het oog van de wereld zou worden gebracht en een wonderbaar werk en een wonder zou worden. (Zie Jesaja 29:11-12, 14; Joseph Smith — Geschiedenis 63-65.)

Dit boek is hetzelfde als dat wat in die oude tijden door Mormon en Moroni was neergeschreven en de eenvoudige en prachtige waarheden van het evangelie in zijn volheid bevat; die waarheden die door de oude Amerikaanse profeten werden onderwezen. De naam van het boek was het Boek van Mormon. Dit was het boek dat Moroni, door het werk van de profeet Joseph Smith, aan de wereld schonk. Aldus herstelde deze kroniek, die het eeuwig evangelie bevat, die waarheden die noodzakelijk zijn voor onze zaligheid, die alleen door Christus tot ons kan komen.

Moroni had deze kroniek ongeveer vierhonderd jaar na Christus in de grond begraven, en hij wist precies waar hij het weer terug kon vinden. Hij had het in een stenen kist geborgen en begraven, net als koning Darius en keizer Sargon in hun tijd hadden gedaan.

Omdat hij het zelf op die manier begraven had was het ook Moroni die nu door God was gekozen om het weer tevoorschijn te brengen en het aan de hedendaagse profeet over te dragen, zodat het aan de wereld bekend kon worden gemaakt. Zodoende bracht hij het evangelie naar de aarde terug, doordat de kroniek het evangelie in al zijn eenvoud en zijn volheid bevatte. Daar was de kroniek, het was het woord van God en het kwam door een handeling van God tot ons. Het was een machtig wonder van God.

Moroni vervulde met zijn verschijning aan Joseph Smith dus twee profetieën: het veertiende hoofdstuk van Openbaring

en het negenentwintigste hoofdstuk van Jesaja. Hij kwam naar de aarde als een engel. Hij gaf Joseph Smith de gouden platen die onder leiding van de Almachtige God waren samengesteld. Het is een nieuw getuige van de Heer Jezus Christus; het verklaart, net als de Bijbel, dat Jezus van Nazaret inderdaad Gods Zoon, onze Heiland en Verlosser is. Dit boek staat nu de gehele mensheid ter beschikking. Elk jaar wordt er een miljoen exemplaren, in meer dan twintig talen, uitgegeven.

Daarom getuigen we nu opnieuw dat het Boek van Mormon waarachtig is. Het is het woord van onze Almachtige God, dat in deze tijd door de bediening van een engel en onder leiding van God zelf werd hersteld. Wij getuigen dat Moroni op 21 september 1823 verscheen als een engel om zijn oude kroniek openbaar te maken en dat hij dat deed als dienstknecht van Jezus Christus. Voordat het boek werd gepubliceerd liet hij de gouden platen aan twaalf hedendaagse Amerikanen van goede naam en faam zien, zodat zij konden getuigen dat zij deze gezien of aangeraakt hadden.

Wij getuigen dat Joseph Smith daadwerkelijk een hedendaagse profeet van God was, speciaal voor het zojuist beschreven doel geroepen.

En wij geven het plechtigste getuigenis dat Jezus Christus van Nazaret de Zoon van God, onze Zaligmaker, onze Verlosser en onze Schepper is. Wij getuigen verder dat wij zijn geordende dienstknechten zijn en dat wij, door de macht die Hij herstelde en ons in deze tijd heeft gegeven, tot u spreken. En plechtig getuigen wij dat dit werk waar wij mee bezig zijn, waar en waarachtig is, in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Onze verantwoordelijkheid om het evangelie in de gehele wereld uit te dragen

---

*Ouderling Jack H. Goasland jr.
van het Eerste Quorum der Zeventig*

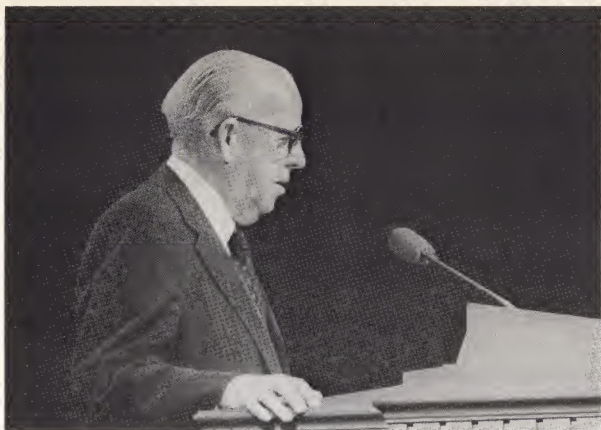

Enige jaren geleden werd er een aantal populaire haardvuuravonden gehouden welke de „Last Lecture” („Laatste voordracht”)-serie werd genoemd. Bekende HLD-wetenschapsmensen waren toen uitgenodigd om een onderwerp uit te kiezen dat zo belangrijk voor hen was, dat zij dat zouden uitkiezen als het de laatste toespraak zou worden die zij ooit mochten houden. De keuze van onderwerpen leverden ons enige zeer interessante gezichtspunten op. De gedachte kwam bij mij op dat onze Heer, na zijn opstanding en voor zijn hemelvaart, ook zo'n „laatste voordracht” voor zijn discipelen had gehouden. Zijn laatste voordracht levert ons een bijzonder belangwekkend gezichtspunt op. Van alle onderwerpen die Hij uit de schatkamer van eeuwige wijs-

heid had kunnen kiezen, nam Hij alleen maar deze eenvoudige woorden: „Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping” (Marcus 16:15). En de discipelen „gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die erop volgden” (Marcus 16:20).

Het is deze avond mijn gebed dat ik deze laatste voordracht van de Heer wat nader kan toelichten, u priesterschapdraggers iets mag leren overeenkomstig de verbonden en u de inspiratie mag kunnen geven om op dezelfde manier als de discipelen van de Heer, met geloof en nimmer aflatende toewijding, te reageren. Ik hoop in het bijzonder dat u jongemannen die het Aäronisch priesterschap dragen, het

Ouderling Franklin D. Richards, die tijdens de conferentie ontheven werd als lid van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig om zich te kunnen wijden aan zijn nieuwe roeping als president van de tempel te Washington D. C.

belang van wat ik ga zeggen zullen begrijpen, want op jullie zal in hoofdzaak de verantwoordelijkheid komen te rusten om het evangelie in de gehele wereld te verkondigen.

Het leven van God — het eeuwige leven en de verhoging die we allen hopen te verwerven — is onafscheidelijk verbonden met de zorg voor en om de zaligheid van de menselijke ziel. Het is Gods „werk en . . . heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen” (Mozes 1:39). God verheerlijkt zichzelf en doet zijn heerschappijen vooruitgang maken en zich uitbreiden door de noodzakelijke voorwaarden voor de zaligmaking van zijn kinderen te

scheppen. (Zie Leer en Verbonden 132:31.)

Paulus heeft gezegd dat God „wil, dat alle mensen behouden worden” (1 Timoteüs 2:4). Voor onze Vader in de hemel is „de waarde van zielen groot” (Leer en Verbonden 18:10), en „de verlossing hunner ziel is (te) kostelijk” (Statenvertaling, Psalm 49:9). Daarom zond God zijn Zoon, de Zaligmaker en Verlosser, om de banden van de dood te slaken en verzoening te brengen voor de zonden van de vleselijke, gevallen mens. Aldus leed de Heer de pijnen van alle mensen, opdat zij tot Hem mochten komen op voorwaarde dat zij zich zouden bekeren. (Zie Leer en Verbonden 18:11-12.)

Onze roeping om de mensheid tot bekering te brengen is een direct gevolg van de oneindige en eeuwige Verzoening. (Zie Leer en Verbonden 18:10-14.) De verzoening wordt in iemands leven pas daadwerkelijk van kracht door het onderwijzen van het evangelie en het bedienen van de verordeningen. Zoals Paulus eens heeft gezegd: „Hoe (zullen zij) geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker?” (Romeinen 10:14.)

Jezus had zelf een duidelijk voorbeeld gegeven hoe wij deze roeping dienen uit te voeren. Hij verklaarde het doel van zijn zending door Jesaja aan te halen in zijn eerste openbare toespraak in een synagoge te Nazaret.

„De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalft heeft, om aan armen het evangelie te brengen; en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid, om te verkondigen het aangename jaar des Heren.” (Lucas 4:18-19.)

Gezien de voorwaarden van ons discipel-zijn, moeten wij dezelfde zending volbrengen, want Hij heeft gezegd: „... de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen” (3 Nephi 27:21). Voor ons werk om onze naasten te behouden, hebben wij alle noodzakelijke macht en gezag ontvangen om hetzelfde te doen als de Heiland heeft gedaan — behalve dan de Verzoening zelf. Ons is in feite geboden „heilanden der mensen” te zijn daar wij anders „als zout, dat smakeloos is geworden” zullen worden. (Leer en Verbonden 103:10.)

De Heer heeft bij de uitvoering van dit heilige werk niets aan het toeval overgelaten. Hij legt deze verantwoordelijkheid door heilige verbonden op de schouders

van alle leden van zijn koninkrijk, en geeft ons tegelijkertijd alle macht en kracht om deze verbonden gestand te doen. Zelfs kleine kinderen en de jeugd hebben deze heilige verplichting en tevens het vermogen om deze uit te voeren.

Ouderling John A. Widtsoe heeft ons geleerd dat wij in ons voorbestaan „niet alleen beloven... heilanden voor onszelf, maar heilanden voor de gehele mensheid te zijn... De uitvoering van het plan werd daardoor niet alleen het werk van de Vader, en van de Heiland, maar ook ons werk.” (*Utah Genealogical and Historical Magazine* van oktober 1934, blz. 189.) Zoals president George Albert Smith eens opmerkte, begrepen wij heel goed dat „wij niet dat grote voorrecht van de kennis van het eeuwige leven, dat onze Hemelse Vader ons geschonken heeft, kunnen ontvangen en het dan zelfzuchtig onder ons houden met het idee dat dit ons alle zegeningen zal verschaffen. Ons leven wordt niet verrijkt door wat wij ontvangen, maar door wat wij geven.” (*Conference Report* van april 1935, blz. 46.) Daarom zijn diegenen „die deze boodschap hebben ontvangen, onder een zekere verplichting,” zei ouderling Widtsoe, „... en wel om alles te doen wat in hun vermogen ligt om deze boodschap onder de aandacht van anderen te brengen, volgens een overeenkomst die eeuwen geleden, voordat deze wereld was geschapen, was gesloten.” (*Priesthood and Church Government*, John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954, blz. 318-319.)

Deze gewijde voorsterfelijke geloften worden in de verordeningen tot zaligmaking vernieuwd en op ons bevestigd. Bij de doop verbinden wij ons bijvoorbeeld om „te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen,

waar (wij ons) ook (mogen) bevinden, zelfs tot in de dood" (Mosiah 18:9). De Heer belooft dat Hij „Zijn Geest overvloediger over u (zal) uitstorten" (Mosiah 18:10). Wanneer wij van het avondmaal gebruiken vernieuwen we dit verbond, daarbij bedenkend dat Christus, toen Hij deze heilige verordening instelde, zei: dat wij in de gehele wereld van Hem moesten getuigen. En de belofte voor getrouwheid is dat wij „altijd Zijn Geest met (ons) mogen hebben" (Leer en Verbonden 20:77).

In heilige plaatsen worden wij „met macht van omhoog . . . begiftigd" om „onder alle natiën (te kunnen) uitgaan" (Leer en Verbonden 38:32-33). Bij de inwijding van de Kirtland tempel bad Joseph Smith dat de dienstknechten van God „van dit huis mogen uitgaan, gewapend met Uw macht, en dat Uw naam op hen zal mogen zijn, en Uw heerlijkheid rondom hen, en Uw engelen hen mogen bewaren;

„En dat zij in waarheid van deze plaats buitengewoon grote en heerlijke tijdingen tot de einden der aarde mogen brengen." (Leer en Verbonden 109:22-23.)

Door de geboden te onderhouden en deze verbonden te vervullen worden wij geheiligd, gereinigd en uit de Geest geboren; worden wij vaten die waardig zijn om de Heilige Geest te ontvangen, alsmede de bijbehorende gaven die voor het welslagen van dit werk onontbeerlijk zijn. Moroni verklaarde: „ . . . vervulling der geboden brengt vergeving van zonden;

„En de vergeving van zonden brengt zachtmoedigheid en nederigheid des harten; en op zachtmoedigheid en nederigheid des harten volgt de komst van de Heilige Geest, welke Trooster met hoop en volmaakte liefde vervult" (Moroni 8:25-26).

Liefde is dus een blijk van onze eigen bekering en uit zich in onze bezorgdheid

om de zaligmaking van anderen. Jakob zei tot de Nephieten: „ . . . het welzijn uwer ziel gaat mij zeer ter harte. Ja, mijn bezorgdheid over u is groot" (2 Nephi 6:3). De zonen van Mosiah „wilden . . . gaarne, dat de zaligheid aan alle schepselen zou worden verkondigd, want zij konden niet gedogen, dat de ziel van enig mens verloren zou gaan" (Mosiah 28:3).

De opdracht van de Heer: „Gaathen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping" (Marcus 16:15), geldt nog steeds.

Deze liefde, of naastenliefde, is ons kostbaarste bezit. Johannes begreep dat „de volmaakte liefde . . . de vrees uit(drijft)" (1 Johannes 4:18), welke vrees en twijfelmoedigheid onze grootste hinderpalen zijn om de ware vreugde van zendingswerk te kunnen ervaren. Het is ook door dat „geloof, door liefde werkende" (Galaten 5:6) op te brengen dat wij geestelijke kracht kunnen verkrijgen omdat God „werkt door kracht, volgens het geloof van de mensenkinderen" (Moroni 10:7).

Zoals Moroni opmerkte, komt deze volmaakte liefde als een direct gevolg van het vergeven krijgen van onze zonden. Het is daarom een eerste vereiste dat wij, terwille van het „van dag tot dag behouden van een vergeving van (onze) zonden" (Mosiah 4:26), aan de stoffelijke zowel als geestelijke behoeften van onze broeders en zusters tegemoet komen.

Wij dienen ons te realiseren dat wij van de Heer een goddelijke opdracht hebben gekregen, en dat wij, door deze te verwaarlozen, onze zaligheid op het spel zetten. President Spencer W. Kimball heeft eens gezegd: „Ik ben er van overtuigd dat, als wij ten aanzien van het zendingswerk onze plichten niet nakomen, God ons verantwoordelijk zal stellen voor die mensen die wij wellicht hadden kunnen behouden, als wij onze plichten wel hadden vervuld.” (*Ensign* van oktober 1977, blz. 5.) Dit is een echo van de tot nadenken stemmende lering van Jakob: „En wij hielden ons ambt hoog voor de Here, aanvaardden de verantwoordelijkheid, en namen de zonden van het volk op ons, als wij hun het woord Gods niet met alle ijver onderwezen, opdat door met alle macht te arbeiden, hun bloed niet op onze klederen mocht komen, daar anders hun bloed op onze klederen zou komen, en wij ten laatsten dage niet vlekkeloos zouden worden bevonden.” (Jakob 1:19.)

Dat is de waarschuwing. Ons eeuwig welzijn staat op het spel, net zoals het eeuwig welzijn van onze broeders en zusters die geen leden zijn. Daar tegenover staan heerlijke beloften voor onze ijver. Wij weten dat:

○ Het brengen van zielen tot de Heer „voor u de grootste waarde zal hebben” (Leer en Verbonden 16:6).

○ Door het evangelie te verkondigen „gij aan uw medemensen het meeste goed (zult) doen, en de heerlijkheid vergroten van Hem, Die uw Here is” (Leer en Verbonden 81:4).

○ Zij die zullen trachten Zion voort te brengen „de gave en de macht van de Heilige Geest (zullen) hebben” (1 Nephi 13:37).

○ Getrouwe dienstknechten „met eer, en heerlijkheid, en onsterfelijkheid en het

eeuwige leven” worden gekroond. (Leer en Verbonden 75:5.)

○ „uw vreugde (groot zal) zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!” (Leer en Verbonden 18:16.)

Broeders, laat mij duidelijk zijn en er geen doekjes omwinden. Het werken aan de zaligmaking van anderen is eenvoudig essentieel voor het verkrijgen van onze eigen zaligheid. U kunt uw roeping niet ten volle verheerlijken overeenkomstig de eed en het verbond van het priesterschap, tenzij u daadwerkelijk deel hebt aan dit werk tot zaligmaking, want het priesterschap is nu eenmaal op u bevestigd om een instrument tot dienstverlening te zijn.

Ouderling Bruce R. McConkie heeft eens gezegd: „Deze zendingsoproep laat ons verder geen enkele keus. Het is niet zomaar een simpele uitnodiging om de evangelieboodschap vrijwillig uit te dragen wanneer ons dat schikt. Het is een gebod. We hebben geen keus als wij graag bij God in de gunst willen blijven.” (*Conference Report* van oktober 1960, blz. 54.)

Jongemannen, begrijpen jullie nu waarom president Spencer W. Kimball heeft gezegd dat „elke jongen een zending behoort te vervullen”? (*Ensign* van oktober 1974, blz. 8.) De keus wordt niet aan jullie gelaten; dit is een plicht. En u, oudere echtparen, begrijpt u dat president Kimball heel duidelijk heeft laten uitkomen dat u die plicht ook heeft? (zie *The Teachings of Spencer W. Kimball*, uitgave Edward L. Kimball, Salt Lake City; Bookcraft 1982, blz. 551.) Hij heeft gezegd: „Het is bijna tijd op om pad te gaan.” (*Go Ye Into All the World*, tekst uit een film van de Brigham Young University Department of Motion Picture Production, Provo; Brigham Young University, 1974, blz.

2.) Dit werk komt net zo veel jezelf ten goede als de kerk en de niet-leden die jullie boodschap ontvangen. Wij zijn heel dankbaar voor het groeiend aantal jongemannen en echtparen die op zending gaan. Wij kunnen u verzekeren dat er niets belangrijkers voor u te doen is dan u op een zending voor te bereiden door met een gebed in uw hart de Schriften te bestuderen, uzelf zedelijk rein te houden en uw stoffelijk en geestelijk leven geheel op het doel van een zending te richten.

Ik heb getracht u iets te leren dat in overeenstemming is met uw verbonden als leden van de kerk en als dragers van het priesterschap. Ik verzoek u dringend om nu in gebed tot de Heer te gaan en Hem om een getuigenis te vragen van het

verbond dat u hebt aangegaan om het evangelie te prediken. Dan zal de Heer, wanneer u alle verbonden „waardoor gij zijt gebonden” nakomt, „de hemelen voor uw welzijn bewegen” (Leer en Verbonden 35:24).

Ik weet dat de verantwoordelijkheid en de mogelijkheid om zendingswerk te doen het meest waardevol is van alle dingen die we kunnen doen. De zegeningen daarvan kunnen we pas goed naar waarde schatten wanneer we die ook inderdaad ervaren hebben.

Ik eindig met de vraag van de profeet Joseph Smith: „Broederen, zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan?” (Leer en Verbonden 128:22.) In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De zegeningen van het zendingswerk

James M. Dunn

Valley View Eleventh Ward, Holiday North Stake

Mijn waarde broeders, dit is een „ontzagwekkende” ervaring, om nog maar eens een in deze tijd bij de zendelingen populaire uitdrukking te gebruiken. Het is mijn gebed dat de kalmerende invloed

van de Geest met mij moge zijn, zodat ik u iets over mijn gedachten zal kunnen zeggen.

Toen ik als jongeman voor het eerst op zending ging had ik praktisch geen enkel

begrip van zendingswerk. Ik had maar een zwak getuigenis van het evangelie, maar ik vertrouwde er wel op dat wat ik ging doen goed was.

Na mijn aankomst in Montevideo, Uruguay, werd ik aan ouderling Wayne G. Scheiss, mijn eerste „senior collega” toegevoegd. Ik bemerkte direct dat hij om mij gaf. Gedurende de korte drie maanden die wij samenwerkten, leerde hij mij alles over de zendelingenlessen waarvoor ik pienter genoeg was om in me op te nemen. Hij leerde me de eerste beginselen van de Spaanse taal. En hij leerde mij het zendingswerk op de juiste manier aan te pakken en mijn hart op goddelijke zaken te richten.

Ouderling Scheiss liet mij onze eerste bekeerling dopen. Toen ik kwam had Mario eigenlijk de meeste zendingslessen al gehad, maar mijn collega vond het toch maar beter dat ik de doop uitvoerde. Ik studeerde flink op het doophebed in het Spaans. Ik schaafde mijn accent bij zodat ik bij deze gewijde gelegenheid tenminste goed verstaan kon worden.

Ik zal dat moment nooit vergeten, toen ik tenslotte daar in dat doopvont in de gemeente Deseret naast Mario stond, met mijn arm rechthoekig omhoog geheven zei: „Habiendo sido comisionado por Jesuchristo . . .” „Van Jezus Christus’ wege gemachtigd zijnde, doop ik u . . .” (Leer en Verbonden 20:73).

Ik had weleens gehoord van mensen die gemachtigd werden een schilderij te maken. Ik had gehoord van mensen die als militair officier in dienst werden genomen. Maar toen het tot mij doordrong dat ik van de Heiland de opdracht en volmacht had ontvangen om in zijn heilige naam, ter vergeving van zonden, te dopen, voelde ik een golf van dankbaarheid en trots en een getuigenis mijn gehele

wezen doortrekken. Ik wist dat ik in dienst was van de allerbelangrijkste Meester. Ik wist dat ik gemachtigd was om deze verordening te voltrekken, en ik wist dat Mario dat doopvont zuiver, rein en aanneemelijk voor onze Hemelse Vader weer uitging. Ik ben mijn collega heel dankbaar voor deze doopervaring. Ik ben heel dankbaar voor de volmachten die ik van de Heer heb ontvangen.

Afgelopen augustus hadden de jonge Aäronisch priesterschapsdragers van onze wijk de opdracht om het avondmaal aan de inwoners van een plaatselijk rusthuis te bedienen. Voor het geval zij wat hulp nodig mochten hebben ging ik met hen mee. Maar die hadden zij natuurlijk niet nodig. Alles liep van een leien dakje. Maar door daar te zijn deed ik een prachtige ervaring op. Na de dienst kwam de gemeentepresident naar me toe en vroeg: „Bent u wellicht familie van Billy E. Dunn?”

Ik zei: „Jazeker, dat is mijn vader.”

Hij zei toen: „Jouw vader was één van mijn dierbaarste zendingscollega’s. Wij zaten samen in het zendingsbestuur. Ik zal nooit vergeten hoe president Murphy ons eens in het oude zendingsfordje er op uit stuurde om een toer over het eiland te maken . . .” En zo ging hij nog een tijdje door met het ophalen van allerlei oude herinneringen over zijn zendingservaringen met mijn vader, vijftig jaar geleden op Hawaii. Door de manier waarop hij sprak, door het licht in zijn ogen en de glimlach op zijn gezicht, leek het wel of hij deze kostelijke ervaringen pas gisteren had opgedaan.

De persoonlijke relaties die wij als zendelingen opbouwen zijn enkele van de prachtigste zegeningen die we door het zendingswerk verkrijgen. De vriendschap en positieve invloed van de ene

zending op de andere kan eeuwigdurend zijn.

Eén van de prachtigste sensaties die een zending kan hebben is deel te hebben aan dat proces waarin het leven van een individu, van een heel gezin, door het evangelie helemaal veranderd wordt; te zien hoe een ongelukkige moeder, een verwarde vader, een losgeslagen jonge vrouw of man het pad vindt en opgaat dat naar werkelijk geluk en tenslotte het eeuwige leven leidt.

Er is geen enkele werkelijke zending geweest die niet op de één of andere manier het leven van velen ten goede heeft beïnvloed, ongeacht het aantal werkelijke bekeerlingen dat hij heeft gehad.

Met betrekking tot zijn persoonlijke belevenissen kan elke zending u vertellen, zoals ik u nu vertel, dat door zijn volharding en het oefenen van zijn geloof, hij op den duur een buitengewone geestelijke sensatie ondergaat: er komt een gevoel over hem van vertrouwen, moed en de kracht om te overwinnen, een weten dat God hem nabij is en dat het met God aan zijn zijde niet mis kan gaan — ongeacht wat voor problemen hij heeft of zelfs wat de gevolgen er van zijn.

Het was mijn ervaring dat ik op zending energieker, enthousiaster, optimistischer was en meer vrouwen had dan bij enig ander ding dan ik ooit in mijn leven heb gedaan. Dit is in het bijzonder zo met de laatste roeping van zendingspresident die ik heb gehad. Ik wist dat God mij gezonden had om zijn werk te doen en ik wist dat zijn werk ook gedaan zou worden. Ik wist ook dat ik beschikte over de prachtigste generatie van jonge mannen en vrouwen in de gehele wereldgeschiedenis om mij daarbij te helpen en elkaar te helpen om gedurende onze gezamenlijke zending de meest buitengewone din-

gen tot stand te brengen. Elke dag opnieuw was het een apart genoegen voor me mijn werk te beginnen en elke dag bracht de kostelijkste ervaringen met zich.

Zendingen onderwijzen niet alleen, zij leren ook veel van anderen. Een heel belangrijk ding dat ik als jonge zending leerde, is dat geestelijk fit zijn, net zoals lichamelijk en mentaal fit zijn, alleen bereikt wordt door er een prijs voor te betalen; een deel van die prijs is zelfverloochening.

Kort nadat ik senior-collega was geworden ontmoette ik in Montevideo Carlos Garcia. Carlos was ongeveer veertien jaar. Wij leerden elkaar kennen bij zijn burelen, de Carabajals, toen wij daar de zendingenlessen brachten. Carlos wilde graag dat wij ook zijn familie deze lessen brachten en hielp ons met een afspraak voor een bezoek aan zijn ouders en zijn jongere broertjes en zusjes. Wij onderwezen de Garcia's en smaakte het genoegen hen lid van de kerk te zien worden. Toen we op een dag het gezin Garcia weer bezochten zagen we een stel rode, uitgeknipte letters, ongeveer 15 cm hoog, die op de muur van de huiskamer geplakt waren. Er stond „Y Yo Tercero”; dat betekent „En ik ben de derde”.

Wij vroegen Carlos wat dit betekende. Hij zei toen: „Wel, ik zie het zo: God komt eerst, mijn familie en de anderen komen als tweede, en ik ben de derde.” Ik ben deze grootse les nooit vergeten.

Tijdens mijn laatste zending, die ik samen met mijn vrouw Penny en onze zes dochters vervulde, leerden wij in het bijzonder onze zendingen liefhebben en waarderen en wel heel speciaal onze zendingen uit Columbia.

Ik weet dat hetzelfde gezegd kan worden over zendingen in de gehele wereld

---

„Toen ik op zending was had ik meer energie, was ik enthousiaster, optimistischer, en had ik meer vertrouwen dan bij enig ander ding dat ik ooit in mijn leven heb gedaan.”

---

die hun zending in hun eigen land vervulden. Zij zijn heel bijzonder. Onze Colombiaanse zendelingen waren niet alleen knap van uiterlijk, charmant en intelligent, zij waren ook zeer toegewijd, kundig en effectief. Eén zeer ongewone Colombiaanse zending doopte, met zijn Noordamerikaanse junior-collega, door hun speciale gaven en talenten, tweeënvijftig mensen in één maand. Een Colombiaanse zuster was verantwoordelijk voor de bekering van veertien mensen voor zij zelf een jaar lid van de kerk was, en officieel op zending werd geroepen. Die jonge mensen kwamen zonder enige ophef van hun zending terug. Velen van hen wisten niet eens waar zij konden gaan wonen. Velen van hen hadden ouders die hen na hun zending de deur wisten. Maar het dienen van God stond bij hen voorop, met het geloof en vertrouwen dat Hij voor hen en hun toekomst zou zorgen. Deze jonge mensen kan gewoon niet genoeg lof toegezwaaid worden. Het enige wat mij ten aanzien van onze Colombiaanse zendelingen speet was dat wij er niet driemaal zoveel van hadden.

Wanneer wij over zending en zendingswerk spreken, komt het weleens voor dat jonge mensen zich in verlegenheid terugtrekken omdat zij zich niet waardig voelen. Denk er alsjeblieft wel aan jongelui,

dat er niemand is die met een beschuldigende vinger naar je wijst. Jullie priester-schapsleiders, jullie adviseur en jullie bischop werpen zichzelf niet als jullie rechter op. Zij willen jullie alleen maar helpen. Als je zelf het gevoel hebt niet waardig te zijn en dit je hindert, praat dan met je quorumadviseur of spreek met je bisschop als dat nodig mocht zijn en overleg met hem hoe je jezelf met de Heer weer in het reine kunt brengen. Welk een grote zegen zal dat dan voor jezelf, voor ons en voor vele honderden anderen zijn.

Op een keer zei een jonge zending, die pas in Bogota voor een zending in ons gebied was aangekomen, in een eerste gesprek tegen mij: „Wel, president Dunn, ik neem aan dat u wel het een en ander over mij hebt gehoord, over de last die ik heb veroorzaakt voordat ik op zending werd geroepen en de moeilijkheden die ik op het opleidingsinstituut voor zendelingen heb gehad.”

Ik zei: „Nee, ouderling, daar heb ik allemaal niets over gehoord en, om je eerlijk de waarheid te zeggen, ik wil er ook helemaal niets van horen, tenzij het een ernstige zedelijke overtreding betreft. Het enige wat voor mij van belang is, en ik geloof dat dat ook het enige is wat de Heer belangrijk vindt, is wat je van nu af aan gaat doen. Ik weet dat je door God bent geroepen om hier een zending te vervullen en dat je een krachtig en effectief pleitbezorger voor de Heiland kunt zijn. Je hebt hier en nu een prachtige gelegenheid om de Heer en anderen te laten zien wie je werkelijk bent en wat je werkelijk kunt doen.” Dit antwoord verraste de zending geloof ik een beetje en maakte meteen feitelijk een eind van ons gesprek.

Deze jongeman werkte energiek en enthousiast in een aantal streken van ons zendingsgebied die gerust behoorlijk

moelijk genoemd kunnen worden. Hij onderwees, hij bekeerde en hij doopte. Hij werd districtsleider en daarna zoneleider. Toen hij ons zendingsgebied weer verliet had ik de grootste eerbied voor het werk dat hij had gedaan en voor de man die hij was geworden.

De grootste zegen die in het leven van een zending kan komen door zijn zendingswerk, naast alle andere voordelen en zegeningen die hij daardoor ontvangt, en die een onvergelykelijke vrede en rust in de ziel kan brengen, is wel het getuigenis dat hij krijgt, misschien niet ineens, maar misschien „hier wat, daar wat” (zie

Jesaja 28:13). Als een teruggekeerd zending wil ik dit getuigenis nu bij u achterlaten. Ik weet dat God leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is, Gods Zoon, de leider van de gehele mensheid en het voorbeeld voor het menselijk geslacht. Hij is de Koning, onze Raadsman en onze Vriend. Hij is het waard om onze zuiverste en diepste verering te ontvangen en onze beste krachten voor in te spannen. Als zendingen is het ons grootste verlangen om Hem met geheel ons hart, macht, verstand en sterkte te dienen. (Zie Leer en Verbonden 4:2.) In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Als door een stem uit de hemel geroepen

---

*Ouderling Vaughn J. Featherstone
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Benjamin Franklin heeft eens gezegd: „Ik denk dat het talent om de jeugd op te voeden een gave van God is; wanneer voor hem die dit talent heeft ontvangen een mogelijkheid wordt geopend om het

te gebruiken, is hij net zo zeker daartoe geroepen alsof hij een stem uit de hemel heeft gehoord.”

En president Harold B. Lee heeft eens verteld: „Iemand vroeg eens aan een be-

kend operazangeres die een groot gezin had, welke van haar kinderen haar het liefste was. Haar antwoord was kenmerkend voor de diepte van haar waarachtig moederschap: 'Mijn dierbaarste kind is hij of zij die ziek is, totdat hij weer beter is of degeen die afwezig is totdat hij weer thuis is.'" *Church News* van 13 juni 1964, blz. 14.)

Deze zelfde grote zorgzaamheid dient de kracht te zijn waardoor elke bisschop of adviseur wordt gedreven.

John Sonnenberg, een geweldige regionale vertegenwoordiger, vertelde eens over de volgende ervaring die hij als jonge tandarts had gehad. Zij hadden zeven, allen nog jonge kinderen en maar één auto. Als zijn vrouw naar de stad wilde moest zij met de bus gaan. Op een dag stond zij met haar zeven kinderen op de bus te wachten. Toen de bus bij de halte was gestopt stapte zuster Sonnenberg met haar kinden in. Zij liet eerst haar eigen kaartje en daarna dat van elk van haar kinderen afstempelen. Verbaasd zei de buschuffeur: „Mevrouw, zijn dat allemaal uw kinderen of is het een uitje?”

Haar antwoord was: „Dit zijn allemaal mijn kinderen en het is geen uitje!”

In deze tijd is het volwassen worden geen uitje voor een jongeman. Daar zijn evenwichtigheid, hoge zedelijke normen, gebed, ouders en zorgzame Aäronisch-priesterschapsadviseurs voor nodig.

Henry Eyring, een korte tijd geleden overleden vooraanstaand wetenschapsman, hield weleens wedstrijden met zijn studenten. Zelfs toen hij ver in de zestig was kon hij nog zonder aanloop zo bovenop zijn schrijftafel springen. Hij daagde geregeld studenten uit tot een wedloop van dertig of veertig yards (ca. 35 meter).

Op een dag, enkele jaren voor zijn overlijden, was hij op het hoofdkantoor

van de kerk. Zijn zwager, president Spencer W. Kimball, kwam zijn kantoor uit en zag Henry Eyring daar met een stok staan. Hij zei: „Henry, waar is die stok voor?”

En Henry Eyring zei: „Stijl, president. Stijl.”

Geen wonder dat hij zo'n grote invloed op het denken van de jonge mensen in de gehele kerk had. Hij had „stijl”.

Afgelopen zomer werden er in het Aäronische priesterschapskamp te Nauvoo speciale workshops ter voorbereiding op een zending gehouden. Bisschoppen leidden de verschillende klassen met hun eigen Aäronisch priesterschapsdragers. Elke jongeman ontving zijn eigen boek ter voorbereiding op een zending. Tweeduizend jongemannen namen aan deze workshops deel.

Eén bisschop meldde dat hij één jongeman had die niet mee wilde doen. Hij lag maar, een paar meter van de groep vandaan, in het gras te luieren. Af en toe lachte hij eens of scheen ergens plezier in te hebben. Maar hij deed totaal niet mee, want hij was helemaal niet van plan een zending te vervullen. Toen zij die avond een getuigenisvergadering rond een kampvuur hadden, stond die jongeman plotseling op en begon te spreken. Hij zei: „Deze morgen heb ik niet aan de workshops meegedaan, maar heb ik alleen maar liggen luisteren, ik heb alleen maar geluisterd. Ik heb liggen nadenken, en ik heb veel nagedacht.” Toen zei hij, diep ontroerd, „Ik heb besloten op zending te gaan.”

Een jaartje geleden werd er in Falfstaff (Arizona) een speciaal diner voor kroonverkenners gehouden. 1150 kroonverkenners namen daaraan deel. John Warrnick, de leider van „Mormon Relationships” (Mormoonse verhoudingen) no-

digde iedereen die bereid was de verplichting tot het vervullen van een zending op zich te nemen, uit te gaan staan. Alle 1150 stonden op.

Korte tijd later ging één van deze jongemannen, een katholiek, naar de bisschop en zei: „Ik ben geen mormoon, maar ik heb beloofd op zending te gaan. Wat moet ik nu doen?”

De bisschop zei toen: „Laten we eens met je ouders gaan praten.” Bij het daaropvolgende bezoek aan de ouders werd overeengekomen dat het gezin de zendinglessen zou krijgen. Het gehele gezin, de kroonverkener daarbij inbegrepen, is nu lid van de kerk.

De JMJV van een wijk ging een dagje uit zwemmen. De bisschop was er ook bij, geheel in net pak gekleed. Vele jongelui hadden al wat rondgezwommen. Maar iedereen was op de kant toen een waardige, oudere hogepriester het openingsgebed uitsprak. Tijdens het gebed was er wat gespartel in het bad. Een raadgever uit de bisschop vertelde het volgende: „Ik geloof dat ik altijd wat praktisch aangelegd ben geweest; daarom opende ik één oog om te zien wie er zo oneerbiedig was om tijdens het gebed toch te zwemmen. Een twaalfjarig Spaans jongetje dat niet zwemmen kon was op de één of andere manier aan de diepe zijde van het bad in het water gevallen en was aan het verdrinken. Uit zijn ogen sprak doodsangst. Met een paar passen was ik bij het bad en dook met kleren en schoenen en al in het water en hielp de jongen op de kant. Hij bleef op de rand van het bad zitten en ik wachtte in het water. De waardige oude hogepriester bad alsmaar door.”

De raadgever vertelde verder: „Ik ben er van overtuigd dat de jongen verdronken zou zijn als wij tot het einde van het gebed hadden gewacht met hem er uit te

halen.” Toen zei hij tenslotte: „Ik denk zo, dat wij voortdurend één oog open moeten hebben en klaar moeten staan om wat ook maar nodig is te doen om onze jeugd te redden. En tussen twee haakjes, de bisschop deed geen moment zijn ogen open, zelfs niet toen ik het water indook.”

„U geweldige broeders die over de Aäronische priesterschap presideren — u bent belangrijker voor de kerk dan u ooit zou durven denken.”

Bisschoppen, houd uw ogen open, met een voortdurend gebed in uw hart dat de Heer het u laat weten wanneer iemand van uw jeugd in moeilijkheden zit.

Een straatventer belde ergens aan. In huis zat een jongeman plichtsgetrouw maar met duidelijke tegenzin zijn pianolessen door te worstelen. De venter vroeg: „Jongeman, is je moeder thuis?”

De jongen antwoordde: „Wat dacht u?”

Onze dank gaat uit naar al die fijne mannen die, net als die moeder de piano-oefeningen van haar zoon in het oog hield, een oog houden op onze jeugd, voor hen zorgen en hen liefhebben.

Enige jaren geleden was Terry, een diaken, met een groep bij Tracy Wigwam voor een nachtje aan het kamperen. Die nacht was het volle maan. De adviseur trok Terry aan zijn mouw en zei: „Laten we een eindje gaan wandelen.” Zij verwijderden zich een paar honderd meter van de hutten. Toen zei de adviseur: „Laten we hier neerknielen en samen een gebed

hebben." Samen knielden zij neer en baden. Na het gebed zei Terry's adviseur: „Terry, bid jij weleens?" Terry moest erkennen dat dat niet het geval was. „Terry, wil jij nu beloven dat je de gehele rest van je leven elke dag zult bidden?"

Terry zei toen: „Ik heb nooit iets beloofd tenzij ik ook zeker van plan was die belofte na te komen." Hij dacht eens over het gebed na en kwam tot de conclusie dat het inderdaad iets goeds was. Toen zei hij tot zijn adviseur: „Goed, ik zal de gehele rest van mijn leven bidden."

Terry ging later het voortgezet onderwijs in. Hij speelde rugby voor de University of Utah en later voor de Pittsburgh Steelers. Hij zei: „Ik heb die belofte gehouden; van die dag af heb ik elke morgen en elke avond gebeden." En Terry is hier vanavond ook.

Eén van de meest christelijke handelingen die een leider kan verrichten is het zorgen voor zijn schapen. Ouderling Harold B. Lee heeft eens gezegd: „Iemand's liefde wordt gemeten naar wat hij geeft, niet naar wat hij ontvangt." (Uit een toespraak van ouderling Harold B. Lee, gehouden op het Venturer-Explorer Department, pamflet, 1968.) Een Franse geleerde, René de Chardan, heeft eens gezegd: „Eenmaal, wanneer wij de wind en de golven, het getij en de zwaartekracht beheersen, zullen wij nog eens voor God alle energie van de liefde kunnen bundelen en dan zal voor de tweede maal in de wereldgeschiedenis de mens het vuur hebben ontdekt." Zo is de liefde van een groot man in mijn leven, Bruford Reynolds.

Toen ik nog een jongetje van elf was ging ik elke dinsdagavond naar de oude wijk Richards. De scouts hadden daar dan hun troepbijeenkomst. Ik ging altijd op de grond liggen en keek dan door het

kelderraam naar binnen. De padvindders hadden vaak onderlinge groepswedstrijden in het maken van een vuur zonder lucifers, het geven van eerste hulp en exercitie en zij deden spelletjes. Ik kon mijn geduld haast niet bedwingen om een diaken en een scout te worden.

Toen ik tot diaken geordend was, werd ik ook lid van de scouting. Bruford Reynolds was toen enige tijd de quorumadviseur voor de diakenen en tevens de hoptman.

Twee maanden nadat ik bij de troep was gekomen ging ik naar het huis van broeder Reynolds om voor de vereisten voor tweede klas overhoord te worden. Nadat dit gebeurd was zei Bruford Reynolds tegen me: „Vaughn, jij hebt uitstekende leiderskwaliteiten, maar we kunnen je niet gebruiken omdat je in de troepbijeekomsten veel te lawaaierig bent. Als je dat overwonnen hebt, hebben wij je nodig."

Daar ik uit een groot, inactief en arm gezin, kwam was er nooit veel persoonlijke aandacht aan mij geschonken. Mijn vader had mij nooit gezegd dat ik wat dan ook kon worden. Ik begon eens goed over mijn gedragingen na te denken en besloot deze te veranderen. De volgende dinsdag knipperde ik zelfs nauwelijks met mijn ogen. Ik was bijna zo volmaakt als ik ooit maar zou kunnen zijn.

Bruford Reynolds hield zijn woord. Ik werd assistent-patrouilleleider, patrouilleleider, daarna assistent-seniorpatrouilleleider en tenslotte seniorpatrouilleleider. Hij geloofde in mij en had een diepgaande invloed op mijn leven.

Ongeveer vijf jaar geleden belde ik Bruford Reynolds op. Hij was toen bisschop. Ik zei hem: „Kan ik een uitnodiging krijgen om binnenkort in één van uw avondmaalsdiensten te spreken?"

Zijn antwoord was: „Wij mogen geen algemene autoriteiten uitnodigen.”

„Dat is ook zo,” zei ik, „maar nu vraag ik het aan u.”

Toen zei hij: „Ik zou het geweldig vinden als u met Pasen zou kunnen komen.” Dus ging ik een toespraak over het leven van de Zaligmaker voorbereiden.

Toen ik mijn toespraak begon, vertelde ik de leden van zijn wijk eerst wat een geweldige man hun bisschop in mijn leven was geweest. Ik vertelde hun hoe ik naar hun kerkgebouw kwam en altijd op de grond door het raam lag te kijken. Ik vertelde hun over de grote lessen die ik van hem geleerd had. Ik vertelde hun van de invloed die hij op mijn leven had uitgeoefend en hoe hij mij verteld had dat ik leiderskwaliteiten bezat. Toen vertelde ik hun hoeveel ik van hem hield. Na nog enkele opmerkingen over de bisschop sprak ik verder over de Heiland.

Na mijn toespraak stond bisschop Reynolds op en zei: „Het hoort eigenlijk niet om na de toespraak van een algemene autoriteit nog iets te zeggen, maar ik wil toch graag iets aan het verhaal van ouderling Featherstone toevoegen dat hij niet weet.

„In de tijd dat ik quorumadviseur voor de diakenen en hopman was, had ik ook nog een andere groep onder mijn hoede. Beide groepen hadden hun vergaderingen op dinsdagavond; de scouts begonnen om halfacht en de andere groep om acht uur. Ik liet de scouts beginnen en ging dan naar de wijk Lincoln waar de tweede groep vergaderde. Om halfnegen kwam ik dan weer terug om bij het laatste half uur van de scoutingbijeenkomst te zijn. Ouderling Featherstone was mijn senior-patrouilleleider en ik liet gedurende mijn afwezigheid de leiding over de groep aan hem over. Hij was niet de enige

die daar vaak op de grond door het kelder-raam lag te kijken! Ik deed het ook heel vaak na mijn terugkomst uit de wijk Lincoln. Ik wilde weleens zien wat er allemaal gebeurde.

„Op een avond kwam ik in moeilijke-heden en kon ik niet eerder dan vlak voor negen uur bij de scouts terug zijn. Ik nam geen tijd meer om door het raam te kijken en haastte mij direct door de gang naar de scoutskamer. Door eens aan de deur te luisteren kan je een hoop opsteken over wat er in een jeugdvergadering zoal gebeurt. Ik bleef bij de deur staan luisteren. Ouderling Featherstone had de troep bijeen geroepen voor een „hopmansminuut”. Ik kon precies horen wat er gezegd werd.

„Plotseling hoorde ik voetstappen achter me. Ik keek ok en daar kwamen nota bene vier districtsgevolmachtigden van de scouting die onze groep kwamen bezoeken. Ik vroeg me af wat die wel dachten toen zij de hopman buiten de scoutskamer aan de deur zagen luisteren. Ik wist niet goed wat te zeggen dus ik legde mijn vinger maar op mijn lippen en gaf hun een seintje stil te zijn en mee te komen luisteren. Zij bogen zich alle vier naar de deur en luisterden mee. Na een minuutje zei één van hen: 'Die jongen zal het als leider nog ver schoppen in de wereld.' En Bru Reynolds zei toen: 'Nee, de dag zal komen dat hij in deze kerk een hoge leiderspositie zal innemen.' ”

Twee jaar geleden besloten we een reünie te organiseren, speciaal ter ere van Bruford Reynolds en enige andere leiders in de wijk Richards uit de periode van 1940-1950. De kapel was helemaal vol met mannen die als jongen in de wijk hadden gewoond. Wij hadden geld bijeengebracht om hun enige mooie cadeaus te geven en met een episcoop lieten we wat

plaatjes van de jongens en enige activiteiten uit die tijd zien. Wij zetten Bruford Reynolds en die andere grote mannen die avond werkelijk behoorlijk in het zonnetje.

Daarna wilden wij ook graag iets van hen horen. Bruford Reynolds stond op en met tranen in zijn ogen zei hij: „Dit is geloof ik de grootste dag uit mijn gehele leven.” Terwijl ik zo over die woorden nadenk, keek ik eens over die volwassen geworden groep diakenen/scouts heen. In die groep bevonden zich drie oud ringpresidenten, twee oud zendingspresidenten, verscheidene leden van ringpresidiums, drieëndertig oud bisschoppen of raadgevers en één algemene autoriteit. En toen dacht ik zo: misschien is dit het waar het in het leven werkelijk om draait; om terug te kunnen kijken en te zien hoe die jongelui, op wier leven je een zekere invloed hebt gehad, zijn opgegroeid tot leiders in het koninkrijk.

Kort na die reünie belde de jonge Bruford Reynolds, een zoon, nu ook bisschop, mij op en zei: „Weet u dat mijn vader in het ziekenhuis ligt? Hij heeft een ernstige hartaanval gehad. Hij ligt in het LDS-ziekenhuis en wij vroegen ons af of u dit wist.” Ik wist het niet. Ik vertelde hem dat ik hem dolgraag zou willen opzoeken maar dat ik over een goed uur een vliegtuig moest halen. Ik zag niet goed hoe ik een bezoek aan het ziekenhuis in die korte resterende tijd voor elkaar zou kunnen krijgen. Toen zei hij: „O, dat geeft niets. Vader komt morgen weer thuis.”

Ik zei hem: „Zeg hem dat ik veel van hem houd en dat ik hem zal komen opzoeken zodra ik weer terug ben.”

Ik hing de hoorn weer op, dacht een ogenblikje na en besloot toen dat al het andere best kon wachten. Ik pakte mijn tas en vliegtickets en reed naar het LDS-

ziekenhuis om Bruce Reynolds op te zoeken. Toen ik door de deur kwam ontmoetten onze ogen elkaar. De liefde tussen een groot man en een jongen overbrugde de jaren. Ik ging bij hem zitten en wij praatten wat met elkaar. Toen zei ik: „Ik weet dat u gezalfd bent, maar vind u het goed als ik aan uw bed neerkniel en een gebed opzend?” Ik knielde neer en wij baden samen. Toen ik opstond stonden zijn en mijn ogen vol tranen. Ik boog mij over hem heen en gaf hem een kus op zijn voorhoofd. Toen ging ik weg.

Bruford Reynolds stierf een uur later. Ik was één van zijn jongens geweest, die een groot adviseur voor een laatste keer „vaarwel” was komen zeggen.

Mijn getuigenis tot al u geweldige broeders die over de Aäronische priesterschap presideren is dit: u bent belangrijker voor de kerk dan u ooit zou durven denken.

In Jesaja vraagt de profeet: „Wachter, wat is er van de nacht?” (Jesaja 21:11.) Deze generatie jeugd zal de fakkeldragers van de toekomst zijn, mogelijk zelfs in de donkerste periode van de gehele wereld. Bedenk dus daarom broeders:

*„De God van het machtig
heelal gaf mij,
op onze levensvlucht,
een fakkel te dragen, hoog hief ik haar
in de donkere en stoffige lucht.
De menigte begroette direct,
met luide hosanna's,
haar lichtende pracht,
En volgde mij op mijn tocht
met de fakkel,
door de donkere en sterloze nacht.
Totdat ik, dronken van ijdelheid
en verdwaasd door al dat lofgeschrei,
Vergat dat het de fakkel
was die hen trok,*

*en dacht: zij volgen mij.
De stralende last maakte mijn arm zo
moe en zo mat,
Mijn voeten struikelden steeds vaker
over
het ruwe en rotsachtige pad.
Ik viel neer met de fakkel,
de vlam werd gedoofd
en het licht ging verloren,
Doch zie, daar stormde een jongeling,
met machtige kreet, naar voren.
Hij greep en hief de fakkel,
toen haar dovend licht
hen in duisternis hulde,
Totdat, herlevend door een hemelse
wind,
haar licht 's mensen ziel
weer vervulde.*

*Daar lag ik, eenzaam en in duisternis,
vertrapt door menselijke voet,
Rondom mij hoorde
ik weer de vreugde-hosanna's
opgaan, met hernieuwde gloed.
En daar liggend in dieper wordende
duisternis
leerde ik pas, geheel verslagen,
De mens volgt alleen maar de fakkel,
wie het ook is die haar moge dragen."
(Vertaald naar „The Torchbearer”,
schrijver onbekend.)*

Een grote waarheid. Zij zullen inderdaad de fakkeldragers zijn. Mogen wij dan de wachters zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wees een sterrenwerper

---

*Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Net als voor u, de priesterschapdraggers die in honderden kerkgebouwen, over de gehele wereld verspreid, vergaderd zijn, is het voor mij een vreugde te weten dat alles wat hier vanavond gezegd

wordt overeenstemt met de profetie omtrent het doel van onze Heer en Heiland om „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen” (Mozes 1:39); en dat het er tevens toe bij-

draagt dat deze profetie spoedig in vervulling zal gaan.

Ons is een groots werk toevertrouwd. Vanavond wil ik het in het bijzonder hebben over wat wij moeten doen om het individu en het gezin dat van de kerk is afgedwaald, weer terug te vinden en tot de kudde terug te voeren. Het vergt een toegewijd hart en een grote gewilligheid van elke man en jongen die vanavond luistert,

---

„Er zijn duizenden en nog eens duizenden goede mensen die heel geleidelijk zijn afgedwaald, en nu afwachten of er nog eens bij hen wordt aangeboden.”

---

om met een algehele inzet betrokken te zijn bij zijn priesterschapsverantwoordelijkheid om die mannen en jongens, die wij inactief noemen, weer tot activiteit en gemeenschap met de kerk te brengen, waardoor wij er tevens aan meewerken om de mensheid dichter bij de uiteindelijke vrede en vreugde in het eeuwige leven te brengen.

Deze afgelopen maand ontving ik twee zeer uiteenlopende berichten. Eén was een formele uitnodiging tot het bijwonen van de installatie te Washington D.C. van het laatste en jongste lid van de United States Tax Court (belastingraad in de V.S.), een aanzienlijke en eervolle benoeming die regelrecht afkomstig is van de president van de Verenigde Staten.

Enkele uren na de ontvangst van deze uitnodiging kreeg ik bezoek van een politie-agent die mij vroeg of ik een zekere

jongeman kende. Ik antwoordde hem: „Natuurlijk ken ik hem; waarom vraagt u dat?” Deze jongeman had de agent verteld dat hij mij kende. Toen vertelde hij me een ellendig verhaal over drugs, onzedelijkheid, diefstal om de peperdure drugs te kunnen betalen, seksuele omgang met publieke vrouwen en het wonen in heel goedkope kamertjes van twijfelachtig allooi. Toen ik hem zei dat ik deze jongeman wel graag wilde zien en iets wilde doen om hem te helpen, stelde de agent voor dat niet nu te doen vanwege zijn emotionele toestand.

Ik ken de gezinnen van beide jongelui heel goed. In hun jongensjaren waren zij lid van dezelfde wijk. Beiden hadden het Aäronische priesterschap ontvangen en hadden dezelfde zondagsschoolleerkrachten gehad. Beiden hadden thuis de Schriften, tijdschriften van de kerk en lesboeken binnen hun bereik.

Eén had het Melchizedekse priesterschap ontvangen, had een zending vervuld, was in de tempel getrouwd, had een roeping in een bisschop toen hij rechten studeerde en rechter Stephen Jensen Swift is nu door zijn regering vereerd met de benoeming tot een federale rechterpositie.

De andere jongeman was de beloofde zegeningen van het Melchizedekse priesterschap niet waardig en verkreeg die ook niet. Liever dan op zending te gaan bezocht hij een zeer hoog aangeschreven particuliere school. Hij trouwde niet, ging met de verkeerde mensen om en is nu niemand geworden die de beginnelen van het evangelie belachelijk maakt, omdat die zo ver van zijn eigen levensstijl afstaan, en die in feite door zijn eigen familie en de maatschappij is verworpen en zich van het woord van God heeft vervreemd. De levensstijl van het gezin waar

hij uitkwam had hem geen enkele aanmoediging kunnen geven ten gevolge van een volkomen gebrek aan belangstelling voor de Schriften, de gezinsavond, het gezinsgebed en het persoonlijke gebed en het thuis horen van getuigenissen over hun godsdienstig denken.

De eerbiedwaardige rechter Stephen Swift verhuist zijn gezin nu naar Washington D.C. en is bezig te leren zich op zijn gemak te voelen in de toga van een federaal rechter. Hij mag zich in onze liefde, bewondering en grootste respect verheugen.

Die andere jongeman heeft onze liefde zelfs nog meer nodig — een zeer bijzondere liefde. Ik heb er alle vertrouwen in dat wij hem terug kunnen vinden. De Heiland sprak over lieden zoals hij toen Hij zei:

„Wie van u, die honderd schapen heeft en er één van verliest, laat niet de negenennegentig in de wildernis achter en gaat het verlorene zoeken, totdat hij het vindt?” (Lucas 15:4.)

Paulus leerde, omdat hij dat zelf aan den lijve had ondervonden: „. . . God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten.” (Galaten 6:7.)

Jongemannen zijn zaaiers. Jonge vrouwen zijn zaaisters. Wie oefent en leidt deze zaaiers en zaaisters? Wie laat hun zien wat het goede graan is dat de zaaier in zijn zak moet doen? Wie leert hun hoe zij de zak van de zaaier over hun schouders moeten hangen? Wie leert de jonge zaaier die voor het eerst het veld ingaat of het wel het juiste seizoen is, of hoe ver hij het zaad moet uitwerpen? Het is te hopen dat een zorgzame vader, een liefhebbende moeder, leraren en quorums of andere geliefden hun schreden zullen leiden.

„Wanneer wij in de jonge jaren niet preventief werken,” heeft president Kimball gezegd, „zullen wij later moeten herstellen . . . maar met minder en moelzamer behaald resultaat.” (OOV-conferentie, 23 juni 1974, blz. 7.) Door onze jeugd te behoeden, behoeden we hele geslachten.

Het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen heeft onlangs uitdrukking gegeven aan hun buitengewone bezorgdheid over het toenemend aantal mannen en jongens — die zulk een invloed op hun vrouw en gezin hebben — die nu in de betrokken quorum- en wijkrapporten als inactief worden vermeld.

Wij herinneren u er allemaal aan dat - Elke inactieve man een bisschop, een quorumpresident en huisonderwijzers heeft.

Elke inactieve vrouw een bisschop, een ZHV-presidente en huisbezoeksters heeft.

Elke inactieve jonge vrouw een bisschop en een jonge-vrouwenpresidium heeft.

Elke inactieve jongeman een bisschop en een quorumpresident heeft.

En dat elk lid van de kerk een ring- of zendingspresident heeft.

President Harold B. Lee leerde eens het volgende:

„Er is helemaal geen nieuwe organisatie nodig om aan de noden van al die mensen te voldoen. Het is alleen maar nodig om de priesterschap van God aan het werk te zetten.” (*Conference Report* van oktober 1972, blz. 124.)

Uw aandacht voor deze hoogst alarmerende inactiviteitstoename is nu één van onze hoogste prioriteiten. In het oog van God is de waarde van alle zielen groot, ongeacht of zij nu niet-leden, inactieve leden of actieve leden zijn.

Het evangelie leert ons dat elk kerklid

de verplichting heeft zijn medeleden te versterken. De Heiland zelf gebood de apostel Petrus: „... Ik heb voor u geboden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen.” (Lucas 22:32.)

Met de nodige instructies van de regionale vertegenwoordigers, zijn er al richtlijnen voor het heractiveringswerk door de Melchizedekse priesterschapsquorums aan de ringpresidenten gegeven.

Om de fundamentele beginselen van dit quorumwerk van de Melchizedekse priesterschap nog eens goed duidelijk te maken en te onderstrepen, wil ik u graag de volgende verklaring van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf voorlezen. Zij geeft ringpresidenten, bisschoppen en leiders van de Melchizedekse priesterschapsquorums richtlijnen voor het organiseren van de lokale activiteiten om hun leden te bereiken.

„In de openbaringen gebood de Heer dat dragers van het priesterschap in quorums georganiseerd dienen te worden. Het presidium van elk quorum is verantwoordelijk voor de activiteit van elk quorumlid. Het huisonderwijs, waarbij quorumleden 'de huizen van alle leden... bezoeken' (Leer en Verbonden 20:51), is één van de effectiefste hulpmiddelen waarmee voor de quorumleden kan worden gezorgd en waarmee zij kunnen worden versterkt.

De bisschop geeft als presiderende hogepriester en voorzitter van het uitvoerend priesterschapscomité van de wijk, dat tevens het huisonderwijscomité is, in overleg met quorumpresidenten en groepsleiders van de Melchizedekse priesterschap, huisonderwijsopdrachten aan quorums en groepen voor het bezoeken van de hun toegewezen gezinnen. In

het algemeen ontvangen de leden huisonderwijzers van hun eigen quorum. Wanneer dat echter om speciale redenen noodzakelijk mocht zijn, kunnen inactieve Melchizedekse priesterschapsdragers en toekomstige ouderlingen met hun gezinnen ook aan dat quorum of aan die groep worden toegewezen die hun op de effectiefste manier kan onderwijzen en in de gemeenschap van de kerk kan terugvoeren. De huisonderwijzers rapporteren dan wel aan hun eigen quorumpresident of groepsleider.

Broeders met een speciaal talent voor het onderwijzen van inactieve leden dienen door de bisschop als huisonderwijzers aan speciaal geselecteerde gezinnen te worden toegewezen. Wanneer deze gezinnen eenmaal weer tot activiteit zijn gebracht, kunnen de betrokken huisonderwijzers weer aan andere inactieve gezinnen worden toegewezen.

Wanneer een aan de hogepriesters toegewezen inactieve ouderling of toekomstige ouderling door zijn huisonderwijzers naar een priesterschapsvergadering wordt meegenomen kan hij, afhankelijk van zijn behoeften, of de vergadering van de hogepriestersgroep of die van het ouderlingenquorum bijwonen. Dit wordt door de bisschop, in overleg met de quorum- en groepsleiders van de Melchizedekse priesterschap, bepaald.

Wanneer een toekomstig ouderling gereed is om het Melchizedekse priesterschap te ontvangen, dient hij tot ouderling geordend te worden en dan lid van een ouderlingenquorum te worden. Het ordenen tot het Melchizedekse priesterschap van deze broeders is niet in de eerste plaats afhankelijk van hun leeftijd. Een man wordt tot een ambt in het Melchizedekse priesterschap geordend wanneer dit in verband met zijn roeping nood-

Ouderling Vaughn J. Featherstone (links), van het Eerste Quorum der Zeventig, begroet enige conferentiebezoekers.

zakelijk is, en onder inspiratie en overeenkomstig zijn waardigheid."

Deze met zorg opgestelde verklaring over het werk van het Melchizedekse-priesterschapsquorum en alle leden daarvan heeft maar één doel: het bijstaan van ringpresidenten, bisschoppen en de leiders van Melchizedekse-priesterschapsquorums in het organiseren van hun priesterschapskrachten, zodat deze zo productief mogelijk kunnen zijn bij het terugbrengen van de afgedwaalden.

Vele ringen zijn al met veel enthousiasme en met hartverwarmende resultaten aan een heractiveringsprogramma begonnen. De meeste wijken en ringen in de kerk kunnen op eigen successen te rugzien — het zijn er vele. Ring- en wijkleiders weten wat zij moeten doen: een

geïnspireerd huisonderwijsprogramma, instructiebijeenkomsten ter voorbereiding op tempelbezoek, met ware liefde opvangen en begeleiden, passende kerkopdrachten — dit zijn wel de voorname punten. Wij dienen onze organisaties voor elkaar te krijgen en „het te doen“.

Er zijn duizenden en nog eens duizenden goede mensen die heel geleidelijk zijn afgedwaald en nu afwachten of er nog eens bij hen wordt aangebeld. De afgedwaalde dient op het gebied van de kerkleer een bekering te ondergaan en in de kerkgemeenschap te worden opgenomen door iemand die daar werkelijk zijn hart in legt.

Loren Eiseley wandelde eens op een stormachtige late namiddag over het

strand „terwijl de wind hem om de oren hilde en de zeemeeuwen boven zijn hoofd krijsten”. Gewoonlijk verzamelde toeristen die naar het strand kwamen de 's nachts aangespoelde schelpdieren en andere voortbrengselen van de zee, kookten die dan in grote ketels en namen de schelpen als souvenir mee naar huis. Eiseley wandelde een heel eind het strand af naar een punt waar hij zo ver mogelijk van de „verzamelaars” verwijderd was en zag toen een „reusachtige, ongelofelijk volmaakte regenboog”. Aan zijn voet „ontwaardde hij een mensengedaante . . . die . . . naar iets dat in het zand lag stond te kijken.”

In een zanderig plasje . . . lag een zeester die met stijve gekromde armen haar lichaam uit de verstikkende modder trachtte te houden . . . „Leeft zij nog?” vroeg Eiseley.

„Jawel,” zei de man in de regenboog en snel en voorzichtig pakte hij de zeester op en wierp haar zo ver mogelijk in zee.

„Misschien blijft ze nog leven,” zei hij, „als er voldoende stroom naar buiten staat . . .”

Aanvankelijk scheen Eiseley deze handeling volkomen zinloos toe, „elke keer één zeester in zee terug te gooien terwijl er 's nachts honderden aanspoelen”. Hij liep weer weg en keek bedroefd „naar al die schelpzoekers . . . en die kokende ketels . . . waarin al die zwijgende wezens levend werden gekookt”.

De volgende morgen ging Eiseley weer het strand op. De sterrenwerper was er ook weer. Zwijgend pakte Eiseley een nog levende ster op en wierp die zo ver mogelijk in de golven . . . „Nu begrijp ik het,” zei hij. „Noem mij ook maar een sterrenwerper.”

Over dit terugwerpen van de zeesteren schreef hij later: „Het was net alsof

wij zaaiden — het zaaien van leven op een oneindig grote schaal . . .” Hij zag de sterrenwerper zich bukken en er nog een teruggooien. Eiseley ging met hem meedoen. Zij „wierpen de ene ster na de andere terug terwijl de onverzadigbare zee maar om hen heen bruiste.”

Zij stonden daar, „klein en alleen in die eindeloze uitgestrektheid en wierpen de levende zeesterren één voor één weer terug.” Zij zetten hun schouders onder deze taak en „zij wierpen . . . langzaam en heel bewust en zij deden het goed. Deze taak kon niet maar zo licht worden opgevat.” (Loren Eiseley, *The Star Thrower*, New York: Harcourt, Brace, Jovanovich, 1978, blz. 171-173, 184.)

Het kwam op elke minuut aan wilden zij het beoogde aantal zeesterren inderdaad kunnen redden.

Wij hebben sterrenwerpers nodig — werpers die een visie hebben en die zich werkelijk discipelen van de Heiland voelen, die de drang voelen om te redden waar nog leven, hoop en iets waardevols is; die er geen genoeg mee nemen om dat leven maar op een koud strand te laten sterven, maar die het terugwerpen naar waar het thuishoort.

In een wereld vol materialisme, cynisme en hopeloosheid brengen wij de meest hoopvolle boodschap — het evangelie van Jezus Christus.

Wees dan een sterrenwerper! Dan gaat u wellicht ook het gebod van onze Heer: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matteüs 19:19), beter begrijpen.

God zegene ons allen in zijn goddelijke werk: het in de kudde terugbrengen van zielen; dat wij vastbesloten mogen zijn, dat wij het NU zullen doen en dat het succes zoet moge zijn; in de naam van Jezus Christus, onze Heiland. Amen. □

Welke soort mensen behoren wij te zijn?

---

*President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Mijn geliefde broeders, ik heb mijn opmerkingen de titel gegeven „Welke soort mensen behoren wij te zijn?” U zult deze titel herkennen als een variatie op de vraag die Jezus de Nephieten stelde. (Zie 3 Nephi 27:27.) Het is een vraag die iedere priesterschapsdrager dient te overwegen.

Het is een titel die mij werd ingegeven door berichten die mij onlangs ter ore zijn gekomen over het ontstellende optreden van een aantal vaders en echtgenoten. Hun onrechtvaardige gedrag heeft te maken met mishandeling van vrouw en kinderen.

Luisterend naar deze berichten heb ik mijzelf afgevraagd: „Hoe kan een lid van de kerk — een man die Gods priesterschap draagt — zich schuldig maken aan wreedheden jegens zijn eigen vrouw en kinderen?”

Dergelijke daden, wanneer zij door een priesterschapsdrager worden begaan, zijn zo goed als ondenkbaar. Ze stroken

ten enenmale niet met de leringen van de kerk en met het evangelie van Jezus Christus.

Als priesterschapsdragers behoren wij het karakter van de Heiland na te streven.

En hoe is zijn karakter?

Hij heeft de voornaamste deugden van zijn goddelijk karakter geopenbaard aan alle priesterschapsdragers die zijn evangelie bedienen. Zij worden opgesomd in afdeling 4 van de Leer en Verbonden, die een jaar voordat de kerk werd georganiseerd werd ontvangen:

„Houd steeds geloof, deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke genegenheid, godsvrucht, mensenmin, ootmoed en ijver in gedachten.” (Leer en Verbonden 4:6.)

Dit zijn de deugden die wij na moeten streven. Deze typeren een karakter als dat van Christus.

Laten wij enkele van deze eigenschappen bespreken.

Een priesterschapsdrager is *deugd-*

zaam. Deugdzaam gedrag impliceert dat hij rein denkt en rein handelt. Hij zal in zijn hart niet begeren, want wie dat doet „zal het geloof verloochenen” en de Geest verliezen. (Zie Leer en Verbonden 42:23.)

Hij zal geen overspel plegen, „noch iets dergelijks doen” (Leer en Verbonden 59:6).

Dit houdt in ontucht, homoseksuele handelingen, zelfbevreddiging, het molesteren van kinderen, of welke andere seksuele perversiteiten dan ook.

Deugdzaamheid is verwant aan heiligheid — een eigenschap van godsvrucht. Een priesterschapdrager behoort daadwerkelijk te streven naar alles wat deugdelijk en liefelijk is en niet naar hetgeen ontierend of laag-bij-de-gronds is. Deugd zal zijn „gedachten zonder ophouden versieren” (Leer en Verbonden 121:45).

Iedere keer als een priesterschapdrager op enige wijze van het pad der deugd afdwaalt, verliest hij de Geest en levert hij zichzelf over aan satan. Bijgevolg ontvangt hij zijn loon van degene die hij verkozen heeft te dienen. Bijgevolg moet de kerk weleens tuchtmaatregelen nemen, daar wij gedrag dat niet deugdzaam is en waar de dader zich niet van bekeerd heeft, niet door de vingers kunnen zien en evenmin kunnen vergeven.

Alle priesterschapdragers moeten zedelijk rein zijn om het gezag van Jezus Christus te kunnen dragen.

Een priesterschapdrager is *matig*. Dat wil zeggen dat hij zijn emoties in bedwang heeft en zich beheerst uitdrukt. Hij doet alle dingen met mate en neigt niet tot uitpattingen. Kortom, hij is zelfbeheerst. Hij is meester van zijn gemoedsaandoeningen en niet andersom.

Een priesterschapdrager die tegen zijn vrouw vloekt, haar met woord of daad mishandelt, of dit één van zijn kinderen

aandoet, begaat een ernstige zonde.

Wanneer een man onvoldoende zelfbeheersing heeft om zijn kalmte te bewaren, is dit een bedroevend bewijs dat hij zijn gedachten niet beheerst. Bijgevolg wordt hij het slachtoffer van zijn eigen driften en emoties, hetgeen leidt tot daden die niet te rijmen vallen met beschaafd gedrag, laat staan met het gedrag van een priesterschapdrager.

President McKay heeft eens gezegd: „Een man die zijn humeur niet kan beheersen, zal zijn driften waarschijnlijk ook niet kunnen beheersen en ongeacht zijn pretenties op godsdienstig gebied, beweegt hij zich in het daagelijks leven heel dicht bij het dierlijke vlak.” (*Improvement Era* van juni 1958, blz. 407.)

Een priesterschapdrager moet *geduldig* zijn. Geduld is een andere vorm van zelfbeheersing. Het is het vermogen om bevrediging uit te stellen en zijn lusten te beteugelen. (Zie Alma 38:12.) Een geduldig man laat zich in zijn omgang met zijn geliefden niet verleiden tot heftig gedrag waar hij later spijt van zal hebben. Geduldig zijn is zijn kalmte bewaren wanneer men onder spanning staat. Een geduldig man heeft begrip voor andermans tekortkomingen.

Een geduldige priesterschapdrager zal verdraagzaam zijn ten opzichte van de fouten en zwakheden van zijn geliefden. Omdat hij hen liefheeft, zal hij niet vitten, noch bekritisieren, noch verwijten.

Een priesterschapdrager is *vriendelijk*. Een vriendelijk man is medelevend en liefdevol voor anderen. Hij houdt rekening met andermans gevoelens en gedraagt zich hoffelijk. Hij is behulpzaam van aard. Vriendelijkheid vergeeft andermans zwakheden en fouten.

Ziet u hoe wij meer op Christus gaan lijken naarmate wij deugdzamer, vriendelijk-

ker en geduldiger worden en onze goedsaandoeningen beter beheersen?

De apostel Paulus gebruikte een aantal treffende uitdrukkingen om te verduidelijken dat een lid van de kerk anders moet zijn dan de wereld. Hij gaf ons de raad ons met Christus „te bekleden”, om „de oude mens af te leggen” en „de nieuwe mens aan te doen”. (Zie Galaten 3:27; Efeziërs 4:22, 24.)

Wat betekent dat voor ons als broeders in het priesterschap?

Het betekent dat wij als Jezus Christus moeten worden. Wij moeten zijn manier van leven nastreven. Wij moeten noodzakelijkerwijs „wederom geboren” worden (Johannes 3:3) en wereldse begeerten, alsmede gedrag dat niet strookt met een karakter als dat van Christus, afleggen. Wij moeten de Heilige Geest zoeken om onze daden te matigen.

Hoe doen we dat?

Bij het nadenken over de ernstige zonden die een aantal van onze broeders hebben begaan, heb ik mij afgevraagd: „Hebben zij de Heer gevraagd hen te helpen bij het overwinnen van hun emotionele uitbarstingen? Hebben zij vertrouwd op vasten en gebed? Hebben zij om een priesterschapzegen gevraagd? Hebben zij hun Hemelse Vader gesmeekt hun emoties te temperen door middel van de invloed van de Heilige Geest?”

Jezus zei dat wij moeten „honger en dorsten naar gerechtigheid” (3 Nephi 12:6). Om dat te doen, moeten wij ernstig naar streven een rechtvaardig en deugdzaam leven te leiden.

Ik wil een voorbeeld voor u aanhalen van een man wiens leven veranderd werd en meer op dat van Christus ging lijken nadat hij oprecht blijk had gegeven dit te verlangen en de hulp van de Heer had afgesmeekt.

Lamoni's vader was een koning die een groot vijand was van de Nephieten. Er was een geweldige zending, Aäron geheten, één van de zonen van Mosiah, naar het Lamanitische volk toegekomen om hun het evangelie te verkondigen. Hij ging naar de koning toe en sprak met hem over het doel van het leven. Toen de koning ontvankelijk was geworden voor zijn boodschap, leerde Aäron hem over Christus, over het plan van zaligheid en de mogelijkheid van het eeuwige leven.

„Er moet een verandering van houding en gedrag plaatsvinden bij sommigen die beweren lid te zijn van de kerk van de Heer, maar die zich op een onchristelijke manier gedragen.”

De koning was zo onder de indruk van deze boodschap, dat hij Aäron vroeg: „Wat zal ik doen, opdat ik dit eeuwige leven, waarvan gij hebt gesproken, deelachtig moge worden? Ja, wat zal ik doen, opdat ik uit God moge worden geboren, en dat deze goddeloze geest uit mijn borst worde uitgeroeid, en ik Zijn Geest moge ontvangen, opdat ik met vreugde worde vervuld” (Alma 22:15).

Aäron zei hem God in geloof aan te roepen om hem te helpen zich te bekeren van al zijn zonden. De koning, die bezorgd was voor zijn eigen zieleheil, deed zoals Aäron hem had gezegd:

„O God,” bad hij, „Aäron heeft mij verteld, dat er een God is; en als er een God is, en indien Gij God zijt, wilt Gij U dan aan

mij bekendmaken, en ik zal al mijn zonden nalaten om U te kennen" (Alma 22:18; cursivering toegevoegd).

Broeders, ik wil dat u de woorden van deze ootmoedige man nogeens hoort: „Ik zal al mijn zonden nalaten om U te kennen”.

Broeders, ieder van ons zal zijn zonden moeten nalaten om Christus werkelijk te kennen. Want wij kennen Hem niet totdat wij worden zoals Hij. Sommigen van ons moeten, net zoals deze koning, bidden totdat ook bij hen een goddeloze geest wordt uitgeroeid en zij diezelfde vreugde kunnen vinden.

Een rechtvaardig en deugdzaam leven ligt binnen ons aller bereik wanneer wij er ernstig naar streven. Als wij de vereiste karaktertrekken niet hebben, heeft de Heer ons gezegd: „Bid, en gij zult ontvangen; klop, en u zal worden opengedaan.” (Leer en Verbonden 4:7.)

De apostel Petrus zegt ons dat wanneer wij deze eigenschappen bezitten, wij „niet zonder . . . vrucht voor de kennis van onze Here Jezus Christus” zijn (2 Petrus 1:8; cursivering toegevoegd).

De Heiland *kennen* is dus zijn zoals Hij. God zal ons zegenen met het vermogen zoals zijn Zoon te zijn wanneer wij ons daar oprecht voor inspannen.

Als Christus te zijn behoort het rechtvaardige streven en verlangen van iedere priesterschapdrager te zijn. Wij behoren bij al onze betrekkingen met anderen te handelen zoals Hij dat zou doen.

Hij verwacht van zijn discipelen dat zij Hem in hun daden zullen volgen.

Nu enkele woorden over onze betrekkingen tot onze vrouw en kinderen.

Uw vrouw is uw dierbaarste en eeuwige hulpe — uw eeuwige levensgezellin. Zij moet worden gekoesterd en bemind.

Er zijn slechts twee geboden waarin de

Heer ons zegt iemand met geheel ons hart lief te hebben. Het eerste is u bekend als het grote gebod: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.” (Matteüs 22:37.)

Het tweede gebod om een ander met geheel ons hart lief te hebben is: „Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar *aankleven* en geen ander.” (Leer en Verbonden 42:22.)

Er zijn slechts twee personen die wij geboden worden met geheel ons hart lief te hebben: de Heer onze God en onze vrouw!

Wat wil het zeggen iemand met geheel ons hart lief te hebben? Het wil zeggen met al onze gevoelens en met volkomen toewijding. Wanneer u met geheel uw hart van uw vrouw houdt, kunt u haar toch zeker niet vernederen of bekritisieren, niet op haar vitten of haar kwetsen met uw woorden, met gemelijk gedrag of met daden?

Wat wil „haar aankleven” zeggen? Het wil zeggen optimaal contact met haar houden, loyaal zijn tegenover haar, haar sterken, mededeelzaam zijn en uw liefde voor haar bekendmaken.

Hetzelfde geldt voor uw kinderen. Onze woning behoort een vredige haven te zijn waar de leden van het gezin zich gelukkig voelen. Geen enkel kind behoort toch zeker bang te zijn voor zijn eigen vader, vooral wanneer de vader het priesterschap draagt. Het is de plicht van een vader van zijn huis een oord van blijdschap en vreugde te maken. Hij is daar niet toe in staat wanneer er gekibbeld wordt, wanneer er ruzie wordt gemaakt, wanneer er getwist wordt of gedragingen onrechtvaardig zijn.

Als patriarch in uw gezin heeft u de grote verantwoordelijkheid om thuis de lei-

ding op u te nemen. U moet zorgen voor een sfeer thuis die het de Geest des Heeren mogelijk maakt daar te vertoeven.

U dient steeds indachtig te zijn dat de Heiland zel: „Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel” (3 Nephi 11:29). Sta nooit toe dat de tegenstander zijn invloed in uw gezin uitoefent.

Nu, broeders, ik heb duidelijk gesproken. Ik wil niemand krenken, maar een verandering in houding en gedrag is noodzakelijk van de kant van sommigen die beweren lid te zijn van de kerk van de Heer, maar zich op een onchristelijke manier gedragen.

Als dragers van het priesterschap van God moeten onze houding en ons gedrag meer lijken op die van Christus dan wij in de wereld om ons heen zien. Wij behoren even barmhartig en zorgzaam voor onze geliefden te zijn als Christus dat is voor ons. Hij is voor ieder van ons even vriendelijk, liefdevol en geduldig. Behoren wij onze vrouw en kinderen dan niet op dezelfde manier te behandelen?

Ik begon mijn toespraak met de vraag „Welke soort mensen behoren wij te zijn”? U zult nog wel weten dat de Heer het volgende antwoord gaf: „Voorwaar zeg Ik u: *Zoals Ik ben.*” (3 Nephi 27:27; cursivering toegevoegd.)

Hij verwacht dat wij zullen zijn zoals Hij. Hij verwacht dat wij in ons leven de vruchten van de Geest tonen, deze zijn: „liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing” (Galaten 5:22).

Deze eigenschappen, waar Christus het grote voorbeeld van is, behoren kenmerkend te zijn voor iedere priesterschapsdrager. Alle HLD-gezinnen behoren ervan doordrongen te zijn. Het kan en

het moet als wij zijn naam eervol willen dragen.

Er is in de gehele geschiedenis van de mensheid nooit meer behoefte geweest aan mannen die één zijn in hun vastberadenheid en optreden om qua karakter zoals Christus te zijn.

Hem navolgen wil zeggen zijn karakter verkrijgen.

Laten wij deze priesterschapsvergadering vanavond niet verlaten zonder ons vast te hebben voorgenomen ons te distantiëren van elke daad die vreemd is aan de aard van Christus.

Laten wij besluiten de karakertrekken van onze Heer en Heiland in ons eigen leven toe te passen.

Laat ons als broeders die het priesterschap dragen zijn beeld in ons gelaat gegrift hebben. (Zie Alma 5:14, 19.)

Laat ons „Christus aandoen”!

Hij is onze Heiland, onze Verlosser en ons grote Voorbeeld.

Dit is mijn vurig getuigenis, terwijl ik Gods zegen op ieder van u afsmeek, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wees niet misleid

President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Broeders, ik bid om de leiding van de Heilige Geest.

Ik zou in de eerste plaats enkele woorden willen zeggen tegen de jongens die hier aanwezig zijn. Ik geloof dat ieder van jullie graag wil slagen in het leven. Het feit dat jullie je hebben ingespannen om deze vergadering bij te wonen bewijst dat jullie belangstelling hebben voor zaken die de moeite waard zijn. Ik heb onlangs de resultaten gelezen van een onderzoek dat onder leerlingen van het voortgezet onderwijs in de Verenigde Staten is gedaan: „Godsdienst speelt een voorname rol in het leven van leerlingen van het voortgezet onderwijs die hoge cijfers halen en deelnemen aan activiteiten die buiten het gewone studieprogramma vallen. Dit blijkt uit een onlangs gehouden enquête, waarbij 55.000 leerlingen op 22.000 openbare en bijzondere scholen over de gehele Verenigde Staten werden ondervraagd. Het rapport toont aan dat 85 procent van de leerlingen met hoge cijfers afkomstig zijn uit gezinnen waar de beide

natuurlijke ouders aanwezig zijn en waar één van de officiële godsdiensten wordt nageleefd. Haast 45 procent woont buiten de grote steden. 84 procent van de leerlingen met hoge cijfers is voor het traditionele huwelijk en tegen het gebruik van sigaretten en drugs. Slecht 4 procent heeft ooit marihuana gebruikt en 89 procent heeft nooit gerookt.” (*Christianity Today* van 18 februari 1983, blz. 35.)

Jullie zien dus dat jullie als leden van de kerk niet alleen staan. Zij die wél roken en alcohol en drugs gebruiken, willen jullie doen geloven dat jullie ouderwets zijn. Maar er zijn duizenden jongelui die er net zo over denken als jullie. De meeste jonge mensen die lid zijn van de kerk onthouden zich van deze stoffen. En daarnaast zijn er dan de duizenden leerlingen die hoge cijfers halen en op school deelnemen aan activiteiten die buiten het studieprogramma vallen, waarvan 85 procent afkomstig is uit gezinnen waar een godsdienst wordt nageleefd en waarvan 89 procent nog nooit een sigaret heeft aan-

geraakt. Het is een feit dat jullie bij de meerderheid horen van hen die succes hebben wanneer jullie deze zaken links laten liggen.

Ik feliciteer de jongemannen die vanaavond in zo groten getale bij ons zijn — de diakenen, de leraren en de priesters — met de kwaliteit van jullie leven. Ik feliciteer jullie met jullie kracht, jullie moed om achter jullie overtuiging te staan. Ik feliciteer jullie met jullie ambities om jullie verstand en handen te ontwikkelen, om de Heer als zending te dienen, om een leven te leiden dat tot eer zal strekken van jullie zelf, van de gezinnen waar jullie deel van uitmaken en van de kerk waar jullie lid van zijn.

En naast jullie feliciteren met jullie vastberadenheid om niet te drinken, te roken of drugs te gebruiken, die jullie zeker geen goed zullen doen maar wel schade berokkenen, wil ik jullie waarschuwen voor nog een ander verraderlijk en steeds toenemend kwaad. Ik bedoel de verlokking van onzedelijk gedrag. Ik ga geen blad voor mijn mond nemen. Er wordt tegenwoordig veel gehoord over seksueel wangedrag onder tieners. Het komt ook te veel voor onder onze eigen Jonge mensen.

Iedere jongeman die zich overgeeft aan verboden seksuele activiteiten, zoals gesteld in de leer en de normen van deze kerk — en ik meen dat niemand mij verkeerd begrijpt wanneer ik dat zo stel — brengt zichzelf onherstelbare schade toe en berooft zijn partner van iets dat nooit kan worden teruggegeven. Er is niets knaps of stoers aan een dergelijke zogenaamde verovering. Er zijn geen lauweren, geen overwinningen, geen blijvende voldoening mee gemoeid. Zij brengt slechts schaamte, verdriet en berouw met zich mee. Hij die zich eraan schuldig

maakt, doet zichzelf te kort en berooft de ander. En door haar te beroven, beledigt hij haar Vader in de hemel, want zij is een dochter van God.

Ik weet dat dit krachtige en duidelijke taal is. Ik ben echter van mening dat de tendens van deze tijd om krachtige taal en duidelijke woorden vraagt. Jehova's woorden waren ook niet voor tweemaal uitleg vatbaar toen Hij zei: „Gij zult niet echtbreken.” (Exodus 20:14.) En de woorden van de Heer waren dat evenmin toen Hij in een hedendaagse openbaring zei: „Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven, noch doden, noch iets dergelijks doen.” (Leer en Verbonden 59:6.)

Over deze aangelegenheid zou ik tot slot willen zeggen, dat als er hier jongelui zijn die deze overtreding hebben begaan, er bekering en vergeving is, mits er „droefheid naar Gods wil” is. (Zie 2 Korintiërs 7:10.) Alles is niet verloren. Ieder van jullie heeft een bisschop, die door het gezag van het heilige priesterschap is geordend en aangesteld en die bij het uitoefenen van zijn ambt recht heeft op de inspiratie van de Heer. Hij is een man met ervaring, een man met begrip, een man die van de Jonge mensen in zijn wijk houdt. Hij is een dienstknecht van God die zich bewust is van zijn verplichting om de zaak vertrouwelijk te houden en die jullie met jullie probleem zal helpen. Wees niet bang om met hem te praten.

Terwijl ik mij tot de jeugd richt, wil ik ook even iets zeggen over onderwijs. Ik heb een groot respect en grote waardering voor leraren en leraressen. Het verheugt mij ook om te merken dat men in gaat zien dat wij een hoge prioriteit moeten geven aan alles wat met onderwijs te maken heeft. Wij leven in een wereld waarin geconcentreerd wordt en zij die nu hun training ontvangen, moeten het aller-

beste onderwijs krijgen willen zij zich kunnen handhaven in de maatschappij waarin zij zich zeer binnenkort zullen bewegen.

Wij hebben in de kerk een belangrijke traditie op het gebied van eersteklas onderwijs. In de loop der jaren hebben wij een behoorlijk percentage van de kerkelijke begroting aan onderwijs, zowel gewoon als godsdienstig, toegewezen. Als volk hebben wij het openbaar onderwijs gesteund. Waar de noodzaak duidelijk blijkt, behoren wij onze steun ook te verlenen. Dit kan een investering zijn in het leven van onze kinderen, in onze leefgemeenschappen en in ons land. Laat er echter niet worden verondersteld dat de remedie altijd gelegen is in grotere financiële bijdragen. Er is behoefte aan diepgaande analyse van de prioriteiten en aan een zorgvuldig afwegen van de kosten. Laat ons steunen waar steun nodig is; maar laat ons ook verstandig omspringen met de middelen van onze mensen.

Mag ik mij nu richten tot de oudere broeders en spreken over een onderwerp dat misschien betrekking heeft op een aantal onder u en waar president Benson het zo welsprekend over heeft gehad. Ik bedoel de verantwoordelijkheid om ons onbezoedeld te houden van hetgeen een schrijver eens noemde „'s werelds langzame smet”. Ik doel op die invloeden waarvan ik ook sprak tegen de jongens, de verraderlijke verleidingen die ons in de richting van onzedelijkheid lokken en die onze doeltreffendheid als priester-schapsleider vernietigen.

De Heer heeft in 1831 gezegd: „Gaaf uit van onder de goddelozen. Redt u. Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt.” (Leer en Verbonden 38:42.)

Wij worden belaagd door een steeds groeiende plaag van pornografie. De pro-

ducenten en leveranciers van vuiligheid zijn ijverig een mijn aan het exploiteren die hun een miljoenenwinst oplevert. Een aantal van hun produkten is op listige manier verleidelijk gemaakt. Ze zijn bedoeld om de lagere instincten te prikkelen en te stimuleren. Menig man die van de verboden vrucht heeft genomen en tot de ontdekking is gekomen dat hij zijn huwelijk heeft verwoest, zijn zelfrespect kwijt is en het hart van zijn vrouw gebroken heeft, is gaan inzien dat het met boobytraps bezaaide pad door het oerwoud dat hij gevolgd heeft, was begonnen met het lezen van of kijken naar pornografie. Sommige mensen die er niet over zouden piekeren ooit een slok sterke drank te nemen of een sigaret te roken, hebben pornografie gerationaliseerd. Deze mensen zijn behept met kromgetrokken waarden die ten enenmale niet passend zijn voor iemand die tot het priesterschap van God is geordend.

Materiaal waarin seksuele perversiteiten en geweld worden afgebeeld vallen steeds gemakkelijker in handen van hen die eraan toegeven, terwijl hun godsdienstige activiteiten afnemen, daar die twee evenmin te verenigen zijn als olie en water.

Er is onlangs een tot nadenken stemmend onderzoek verschenen in het tijdschrift *Public Opinion*, waar vele schrijvers op gereageerd hebben. John Dart, de redacteur voor geloofszaken van de *Los Angeles Time*, schreef in februari het volgende commentaar:

„Een onderzoek onder invloedrijke schrijvers en kopstukken uit de televisiewereld in Hollywood heeft aangetoond dat zij beduidend minder godsdienstig zijn dan het grote publiek en 'ten zeerste afwijken van de traditionele normen' op punten zoals abortus, homoseksuele

rechten en buitenechtelijke seks . . . . Hoe-
wel haast alle van de 104 geïnterviewden
een godsdienstige achtergrond hadden,
zegt 45 procent nu niet godsdienstig te
zijn, terwijl van de overgeblevenen 55
procent slechts 7 procent zegt hooguit
één keer in de maand naar de kerk te
gaan.

---

*„De Heer heeft gezegd: ,Gaaf uit
van onder de goddelozen. Redt u.
Weest rein, gij, die de vaten des
Heren draagt.’ ” (Leer en
Verbonden 38:42.)*

„Deze groep heeft een belangrijke rol
gespeeld bij het bepalen van de program-
ma's waarvan de onderwerpen en de
sterren hoofdschotels zijn geworden in
onze populaire cultuur' . . .

Tachtig procent van de geïnterviewden
zei homoseksuele betrekkingen niet verkeerd
te vinden en 51 procent achtte
overspel niet verkeerd. Van de 49 procent
die buitenechtelijke verhoudingen verkeerd
achtten, stond slechts 17 procent
met hun volle overtuiging achter die op-
inie. Haast iedereen — 97 procent —
vond dat de vrouw het recht had voor een
abortus te kiezen. 91 procent van hen
was daar zeer sterk voor.

Andere onderzoeken daarentegen
geven aan dat 85 procent van alle Ameri-
kanen overspel verkeerd vinden, 71 pro-
cent homoseksuele activiteiten afkeuren
en dat welhaast 75 procent van het pub-
liek wil dat abortus wordt beperkt tot een

aantal omstandigheden of zelfs volledig
verboden wordt.” (Los Angeles Times
van 19 februari 1983, deel 2, blz. 5.)

Dit zijn de mensen die door middel van
het amusementsbedrijf bezig zijn ons „op
te voeden” volgens hun eigen normen,
die veelal lijnrecht tegenover die van het
evangelie staan. En achter deze mensen
die de televisieprogramma's maken,
staan ook nog eens de pornohandelaars,
die op listige wijze trachten diegenen te
verstrikken die onnozel genoeg zijn en die
zo weinig zelfdiscipline hebben dat zij be-
reid zijn hun geld uit te geven voor deze
wellustige produkten.

Wij zijn niet immuun voor deze invloe-
den. Toen Nephi eeuwen geleden onze
tijd voorzag, zei hij:

„Want het koninkrijk van de duivel
moet beven, en zij, die er toe behoren,
moeten noodzakelijk tot bekering worden
opgewekt; anders zal de duivel hen in zijn
eeuwige ketenen slaan, en zij, in toorn
ontstoken, zullen vergaan;

Want ziet, te dien dage zal hij in het hart
der mensenkinderen woeden, en hen tot
toorn tegen het goede ophitsen.

En anderen zal hij bevredigen en in zin-
nelijke gerustheid doen indommelen, zo-
dat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion;
ja, het gaat Zion voorspoedig, alles is wel.
En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en
voert hen bedachtzaam ter helle.

En ziet, weer anderen verleidt hij, en
vertelt hun, dat er geen hel is; en hij zegt
tot hen: Ik ben geen duivel, want die
bestaat niet — en aldus fluistert hij in hun
oren, totdat hij hen in zijn verschrikkelijke
ketenen slaat, waaruit geen bevrijding
is.” (2 Nephi 28:19-22.)

Dit zijn interessante woorden die de si-
tuatie goed weergeven — „voert hen be-
dachtzaam ter helle”, en „fluistert hij in
hun oren”. De verleidelijke kunsten van

de leveranciers van vuiligheid en geweld en kwaad worden hiermee uitstekend beschreven.

Broeders, ik stel geen algemene boycot voor, maar wel dat ieder van ons persoonlijk deze dingen uit de weg gaat. Er is zo'n overvloed aan het goed en het mooie en het verheffende in de literatuur, in de kunst en in het leven zelf, dat er geen gelegenheid behoort te zijn voor een man die het priesterschap van God draagt om datgene te begunstigen, te bekijken of te kopen dat hem slechts „bedachtzaam ter helle” voert.

Er is nog een andere zaak waarover ik wil spreken. En misschien mag ik enkele woorden herhalen die ik bij een andere gelegenheid gesproken heb:

Wij schijnen tegenwoordig een menigte criticasters te hebben. Sommigen van hen schijnen zich er op toe te willen leg-

gen ons te vernietigen. Zij kleineren hetgeen wij goddelijk noemen.

Met hun ontwikkelde vitterij zijn zij blind voor de majesteit van het voortrollen van deze zaak. Zij zijn de vonk die in Palmyra ontstoken werd en die nu over de gehele wereld, in vele landen en in vele talen, het vuur van geloof doet oplaaien, uit het oog verloren. Met de bril van het humanisme op hun neus beseffen zij niet dat geestelijke influisteringen, met onderkenning van de invloed van de Heilige Geest, evenveel te maken hadden met de handelingen van onze voorvaderen als verstandelijke overwegingen. Zij hebben zich niet gerealiseerd dat godsdienst evenzeer te maken heeft met het hart als met het intellect.

Wij hebben ook criticasters die kennelijk uit een kolossaal aanbod van informatie die punten willen plukken die een smet

werpen op een aantal van de mannen en vrouwen die in het verleden zo hard hebben gewerkt aan het leggen van de fundering van deze grote zaak. Zij vinden lezers van hun werken die er blijkbaar behagen in scheppen zich op deze punten te werpen als waren het lekkere hapjes, die zij steeds weer proberen en pruimen. Zij zijn te vergelijken met hen die een zure bom nemen in plaats van te genieten van een verrukkelijk en voldoeninggevend maaltijd van verschillende gangen.

Wij erkennen dat onze voorouders feilbare mensen waren. Ongetwijfeld hebben zij fouten gemaakt . . . Maar de fouten waren gering in vergelijking met hun geweldige prestaties.

Wie de nadruk legt op de fouten en het veel grotere goed wegcijfert, tekent een karikatuur. Karikaturen zijn wel vermakelijk, maar vaak lelijk en oneerlijk. Iemand kan een vlek op zijn wang hebben en toch een mooi, sterk gezicht hebben. Als de vlek echter meer wordt aangezet dan zijn andere trekken, is het geen eerlijk portret meer.

Er heeft slechts één volmaakt mens op aarde geleefd. De Heer heeft onvolmaakte mensen gebruikt bij het opbouwen van zijn volmaakte koninkrijk. Als een aantal van hen bij tijd en wijle is gestruikeld, of wanneer hun karakter gebreken heeft vertoond, dan is het wonder dat zij zoveel tot stand hebben gebracht des te groter . . .

Ik vrees de waarheid niet. Ik verwelkom haar. Maar ik wil al mijn feiten wel in hun juiste verband hebben, met de nadruk op die factoren die de verbazingwekkende groei en kracht van deze organisatie verklaren.

De volgende woorden, die onder inspiratie van de Almachtige zijn ontvangen, bevatten een grote belofte:

„God zal u door Zijn Heilige Geest, ja, door de onuitsprekelijke gave des Heiligen Geestes kennis geven” (Leer en Verbonden 121:26).

De humanisten die ons bekritisieren, de zogenaamde intellectuelen die ons trachten te vernederen, spreken vanuit hun onwetendheid van deze manifestatie . . . Zij hebben deze openbaring niet gehoord omdat zij er niet naar gezocht hebben, noch zichzelf waardig hebben gemaakt om haar te ontvangen . . .

Loop niet in de val van de wereldse drogredenen, die grotendeels negatief zijn en die slechts zelden, zo ooit, goede vruchten voortbrengen . . . maar zorg „dat gij tot God opziet en leeft” (Alma 37:47).

Broeders, de kerk is waar. Zij die haar leiden hebben slechts één verlangen en dat is de wil van de Heer te doen. Bij alle dingen vragen zij om zijn aanwijzingen. Er is geen enkele beslissing die van belang is voor de kerk en haar leden, die niet na gebed wordt genomen, na zich gewend te hebben tot de bron van alle wijsheid. Volg de leiders van de kerk. God zal niet toestaan dat zijn werk op een dwaalspoor wordt gebracht.

Broeders, als wij zo leven dat wij deze inspiratie waardig zijn, zal er nooit enige twijfel in uw hart bestaan over de waarachtigheid van dit werk of over de grote zending van dit koninkrijk. Moge God u allen, die als mannen en jongens het priesterschap dragen, zegenen. Ik laat mijn getuigenis bij u achter van de goddelijkheid van dit werk en bid in alle nederigheid, en in de naam van Jezus Christus, dat uw voorbeeld het respect en de bewondering moge oproepen van allen waar u mee omgaat. Amen. □

God geve ons het geloof

---

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Het tabernakelkoor heeft vanochtend „De morgen daagt” gezongen. Ik zou die prachtige, door Parley P. Pratt geschreven, woorden tot op zekere hoogte als mijn thema willen gebruiken:

*De morgen daagt,
de nacht vliedt heen,
Ziet, Zions vaandel wappert fier,
In glorie rijst die schone dag,
Brenge vreugde voor Gods
kind'ren hier.*

*De wolk van dwaling trekt nu heen,
't Licht van Gods waarheid
drijft haar voort.
De glans van deze laatste tijd,
Beschijsnt elk volk in ieder oord.
(Heilige lofzangen, nr. 113.)*

Ik groet u, met waardering voor uw liefde voor de Heer en voor uw trouw aan zijn grote zaak.

Ik zie de vruchten van uw geloof en ik ben dankbaar. Ik dank u voor de energie die u aan dit werk besteedt. Ik weet dat het bij tijd en wijle op u drukt. Soms schijnen een aantal inspanningen overbodig te zijn. Maar uw inspanning en arbeid voert tot kracht en uw dienstbetoon voert tot blijdschap.

Ik dank u voor het door u betoonde geloof bij het betalen van uw tiend en offergaven. U maakt daarmee de groei en de versterking van dit werk mogelijk over de gehele wereld. Maar u heeft geen dankwoord nodig. Iedere man en iedere vrouw die een eerlijk tiend betaalt, heeft een getuigenis van de zegeningen die daaruit voortvloeien. Hij of zij is in staat te getuigen dat de Heer de vensters van de hemel opent en volgens zijn belofte zegen in overvloed over hen uitgiet. (Zie Maleachi 3:10.)

Ik verzeker u, broeders en zusters, dat het werk vordert. Waar het ook gevestigd

is in de meer dan tachtig landen, neemt het toe in kracht. Het geloof van de mensen groeit, zoals blijkt uit hun toegewijde activiteiten. Het zendingswerk blijft gedijen. Onze jonge mannen en vrouwen trekken voortdurend de wereld in om te getuigen van de Heiland en van de herstelling van zijn eeuwig evangelie in deze bedeling, de bedeling van de volheid der tijden. (Zie Leer en Verbonden 124:41.) Het werk van verlossing voor de doden vindt voortgang in een tot op heden ongekend tempo, dank zij het kolossale genealogische programma van de kerk en de onbaatzuchtige arbeid, die uit liefde in de tempels wordt verricht.

Onze leden zijn getrouwer geworden in het bijwonen van hun vergaderingen en sinds onze laatste conferentie zijn een behoorlijk aantal van hen in de gelegenheid geweest niet alleen hun liefde voor hun God, maar ook hun liefde voor hun naaste te tonen. Bij de overstromingen die wij in deze streek hebben meegeemaakt, heeft zich een onovertroffen uiting van nabuurschap en christelijk dienstbetoon gemanifesteerd. Een dame die geen lid was van de kerk zei tijdens een interview op de televisie: „Ik ben geen mormoon maar ik ben wel te weten gekomen wie mijn bisschop is.” Vervolgens sprak zij haar onverdeelde waardering uit voor haar burens, nagenoeg allemaal heiligen der laatste dagen, die tegenover haar even gul met hun hulp waren geweest als tegenover elkander. Er is een ring niet ver hier vandaan waar de leden van de verschillende wijken het op zich namen huizen die door de overstroming waren beschadigd of verloren gegaan, te repareren of opnieuw te bouwen. Er zijn vele duizenden zandzakken gevuld en geplaatst. Natuurlijk werd dit ook gedaan door mensen die geen lid zijn van de

kerk, maar van alle zijden is er grote lof uitgesproken voor de organisatie van de kerk, waardoor zo snel en zo doeltreffend hulp kon worden geboden.

Er is ook substantiële hulp gestuurd aan de bevolking van de Tonga Eilanden nadat hun huizen en boerderijen door een tyfoon waren verwoest. Zowel leden als niet-leden werden door die hulp gezegend.

Heiligen der laatste dagen in Brazilië kwamen hun landgenoten, zowel niet-leden als leden, te hulp nadat hun huizen en gewassen verloren waren gegaan ten gevolge van verschrikkelijke overstromingen die de zuidelijke streken van dat land hadden geteisterd.

Dank zij het welzijnsprogramma en met de medewerking van de Kaiser Aluminum Company waren wij ook in staat levens- en geneesmiddelen naar Ghana te sturen waar hongersnood heerst. Door deze hulp zijn de nodige levens gered.

Ik vertel deze dingen niet met de bedoeling te pochen, maar slechts om mijn dankbaarheid aan de Heer te uiten voor de middelen die worden afgestaan en het verlangen van de heiligen der laatste dagen om in tijd van nood hun medemensen bij te staan.

Het geld voor deze daden van barmhartigheid is grotendeels afkomstig uit de vastengaven. Ondanks de toenemende noodzaak om hulp te kunnen bieden bij dergelijke rampen en ondanks de grotere problemen in verband met de huidige economische toestand, hebben de vastengaven gelijke tred gehouden. Ik dank u voor het grote geloof waarvan u blijk geeft door uw eigen maaltijden over te slaan om anderen die in nood verkeren te helpen.

Ik memoreer ook de inwijding van vier nieuwe tempels sinds de maand juni. Ten

behoefte van de niet-leden onder mijn gehoor wil ik uitleggen dat een tempel een unieke en bijzondere plaats heeft in onze theologie. Het is geen gebouw waar gewone kerkdiensten worden gehouden, waarvan wij er nu vele duizenden over de gehele wereld hebben. Tempels zijn bijzondere godshuizen, waar een aantal van de allerheiligste en meest verheffende verordeningen van het evangelie van Jezus Christus worden verricht.

In juni hebben wij een nieuwe tempel ingewijd te Atlanta (Georgia). Dit vormde het hoogtepunt van een droom die meer dan een eeuw geleden werd opgevat, toen er in de periode dat ons volk gebrek leed voor het eerst zendelingen naar de zuidelijke staten werden gestuurd. Enkele aanvaardden hun getuigenis, maar velen keerden zich tegen hen, waardoor deze eerste zendelingen bittere vervolging te verduren kregen. Sommigen werden van hun kleding beroofd en afgeluigd; anderen werden door hun van haat vervulde vijanden vermoord. Maar hun geloof was groot en zij volhardden. Mettertijd voegden vele duizenden zich bij de kerk en vandaag is zij sterk en nog steeds groeiende in dat prachtige deel van het land, waar wij nu honderden getrouwe gemeenten van heiligen der laatste dagen hebben.

Bij de inwijding van de tempel te Atlanta bleek uit de getuigenissen van de aanwezigen — zowel de uitgesproken getuigenissen als die door dankbare tranen werden uitgedrukt — alsmede uit hun dankzeggingsliederen, hoe sterk hun geloof is en hoezeer zij God liefhebben.

In augustus waren wij op Samoa en Tonga voor de tempelinwijdingen aldaar. En weer werd ons hart ontroerd toen wij getuige waren van de uitstorting van een liefde als die van Christus onder de ge-

weldige heiligen van Polynesië. Door middel van de profeten vanouds beloofde de Heer dat Hij zijn volk op de eilanden der zee zou gedenken. Wij zijn getuige geweest van een heerlijke vervulling van deze beloften, daar waar wij tegenwoordig onder dat liefdevolle en hoffelijke volk tientallen gemeenten hebben, sterke en bloeiende scholen om hen te zegenen met de weldaden van een goede opleiding, en nu prachtige tempels des Heren waar zij zegeningen kunnen ontvangen die nergens anders te vinden zijn.

---

*„Geen hindernis is zo groot,
geen uitdaging zo moeilijk, dat
wij haar niet met geloof kunnen
overwinnen.”*

Slechts veertien dagen geleden waren wij in de stad Santiago in Chili voor de inwijding van weer een prachtige tempel. Het was als een wonder voor mij om in het gezelschap te verkeren van meer dan 15.000 heiligen der laatste dagen, die tezamen waren gekomen voor de inwijdingsdiensten die drie dagen duurden. Het land Chili heeft een lengte van 4320 kilometer en onze trouwe leden waren zelfs vanuit de stad Arica in het verre noorden en vanuit Punta Arenas in het verre zuiden gekomen om blij te geven van hun vreugde over de heerlijke zegen die hun ten deel was gevallen met de bouw en inwijding van dit heilige huis des Heren.

Onder de aanwezigen waren ook broeder en zuster Ricardo Garcia, die als

eersten werden gedoopt toen de zendingen in 1956 naar Chili werden gestuurd. Slechts zevenentwintig jaar later telt het land ruim 140.000 leden van de kerk.

Degenen onder ons die het voorrecht hadden deze inwijdingsdiensten bij te wonen, ondervonden een verkwikken van ons geloof en een toegenomen genegenheid voor onze broeders en zusters die de Heer liefhebben, Hem trouw zijn en zijn geboden onderhouden.

Ik was onlangs in de gelegenheid te vergaderen met 14.000 cursisten van het seminarie en het instituut in het Long Beach Convention Center. Zij waren uit verschillende delen van het zuiden van Californië bij elkaar gekomen, deze knappe jongemannen en mooie jonge vrouwen. Het waren grotendeels leerlingen van het voortgezet onderwijs die vijf dagen in de week 's ochtends om kwart over zes seminarieles krijgen van een toegewijde en bekwame leerkracht in een gebouw van de kerk vlak bij hun school. Toen ik vanuit Chili naar huis reisde, ben ik in Detroit ook om kwart over zes 's ochtends met een groep van deze cursisten samengekomen.

Het zijn intelligente, begaafde en aantrekkelijke jonge mensen. Wanneer je hun gezichten ziet, kun je geen enkele twijfel koesteren over de toekomst van dit werk. Zij maken deel uit van een wonderbaarlijke generatie, die in aantal steeds toeneemt en wier geloof aanstekelijk werkt.

Zij worden niet alleen gevonden in de streken die ik net genoemd heb, maar overal waar de kerk gevestigd is. Zij zijn de stellige belofte van de toekomst van de kerk, van haar toenemende kracht en van de vervulling van haar zending. Bovendien zullen zij een zegen zijn voor de na-

ties en landen waarvan zij deel uitmaken, want het zijn jonge mensen met ambities wat betreft hun onderwijs. Zij geloven in de ontwikkeling van hun intellect en hun vaardigheden, in de noodzaak om nieuwe technologieën te leren beheersen, in het dienen in de arbeidende wereld waar zij weldra toe zullen behoren.

Het zijn deugdzaam en ernstige jonge mannen en vrouwen die zijn opgevoed in het geloof dat ons lichaam de tempel is van Gods geest en dat wij dat lichaam niet kunnen bezoedelen zonder onze Schepster te beledigen.

Het zijn de gelovige jonge mannen en vrouwen die onderricht zijn in de Schriften. Zij kennen het Oude Testament en zijn vertrouwd met de grootse figuren die door die bladzijden heen marcheren. Zij kennen het Nieuwe Testament en hebben liefde opgevat voor de Zoon van God, de Heer Jezus Christus. Hun geloof in Hem is bevestigd en versterkt door het bestuderen van het wonderbaarlijke testament van de Nieuwe Wereld, het Boek van Mormon. Zij zijn vertrouwd met Gods woord, dat door middel van hedendaagse openbaring tot ons is gekomen. Het zijn leerlingen die zowel een wereldlijke als een godsdienstige opleiding verwerven, die door studie en door geloof leren. Zij zijn een voorbeeld van de macht van dat eerste grote beginsel, geloof in de Heer Jezus Christus.

De geschiedenis van de kerk is een geschiedenis van de uitoefening van dat geloof. Het begon met een boerenjongen in het jaar 1820, toen hij die grote belofte las die in de brief van Jakobus staat:

„Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.

Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt.” (Jakobus 1:5-6.)

Het was geloof, het eenvoudige geloof van een veertienjarige jongen, dat hem op die lentemorgen het bos in voerde. Het was geloof dat hem ertoe bracht op zijn knieën te gaan en te smeken om begrip. De heerlijke vrucht van dat geloof was het heerlijke visioen, waarvan dit grootse werk slechts de lange schaduw is.

Het was door geloof dat hij zich waardig hield voor de opmerkelijke manifestaties die daarna volgen, het terugbrengen op aarde van de sleutels, het gezag en de macht om de kerk van Jezus Christus in deze laatste dagen opnieuw te stichten. Het was door geloof dat de wonderbaarlijke kronieken van oude volken, dit getuigenis dat wij het Boek van Mormon noemen, door de gave en de macht van God tevoorschijn werd gebracht „tot overtuiging van Jood en niet-Jood, dat Jezus de Christus is”. Het was door geloof dat de leden van een klein gezelschap vroege bekeerlingen, in weerwil van de machten der hel die op hen los werden gelaten, elkaander versterkten en steunden, huis en haard verlieten om het woord te verbreiden, van New York naar Ohio trokken, van Ohio naar Missouri en van Missouri naar Illinois, op zoek naar vrede en vrijheid om God te dienen volgens de ingevingen van hun eigen geweten.

Het was door de ogen van hun geloof dat zij een prachtige stad zagen toen zij zich een weg baanden door de moerasen van Commerce (Illinois). Met de overtuiging dat geloof zonder werken dood is, legden zij het moeras droog, ontwierpen zij een stad en bouwden zij stevige huizen en kerken en scholen, met als hoogtepunt

een schitterende tempel, die op dat moment het mooiste gebouw was in de hele staat Illinois.

Weer werden zij blootgesteld aan vervolging door goddeloze en moordlustige bendes. Hun profeet werd omgebracht. Hun dromen lagen in duigen. Weer was het geloof waardoor zij zichzelf vermanden volgens het patroon dat hij tevoren had opgesteld en zich organiseerden voor een volgende exodus.

Met tranen en hartzeer verlieten zij hun gerieflijke huizen en hun werkplaatsen. Zij wierpen een laatste blik op hun heilige tempel en wendden hun ogen toen vol geloof naar het westen, naar het onbekende, nog niet in kaart gebrachte gebied. Het sneeuwde toen zij in de maand februari van 1846 de Missouri overstaken en hun weg over de modderige prairies van Iowa baanden.

Het was door geloof dat zij Winter Quarters opbouwden aan de oever van de Missouri. Honderden stierven ten gevolge van de pest, dysenterie en andere ziekten, maar degenen die in leven bleven werden door hun geloof geschraagd. Zij begroeven hun geliefden op een hoogte bij de rivier en trokken in het voorjaar van 1847 weer verder naar het westen, eerst langs de Elkhorn en vervolgens langs de Platte in de richting van de bergen.

Het was wegens zijn geloof dat Brigham Young over dit hete, dorre dal heen kon kijken en kon zeggen: „Dit is de plaats.” Vier dagen later was het weer door zijn geloof dat hij met zijn stok een plek een honderdtal meters ten oosten van de plek waar ik nu sta, aangaf en zei: „Hier zal de tempel van onze God verrijzen.’ Het zo prachtige en heilige huis des Heren dat ten oosten van deze tabernakel staat is een getuigenis van geloof, niet alleen van het geloof van hen die de tempel hebben gebouwd, maar ook van het geloof van hen die hem gebruiken voor hun grote door liefde ingegeven werk.

Paulus schreef in zijn brief aan de Hebreëen: „Het geloof nu is de zekereheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet.” (Hebreëen 11:1.) Alle grote prestaties waarvan ik gesproken heb waren eens slechts „de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen die men niet ziet”. Maar met een vooruitziende blik, met inspanning en met vertrouwen in de macht van God die in en door hen aan het werk was, gaven zij gestalte aan hun geloof.

Er ligt een prachtige geschiedenis achter ons, een geschiedenis gesierd door heldenmoed, een hardnekkig vasthouden aan beginselen en onversaagde trouw. Onze geschiedenis is het resultaat

van geloof. Voor ons ligt een heerlijke toekomst, die vandaag begint. Wij kunnen niet pauzeren. Wij kunnen niet vertragen of kleinere stappen nemen.

In een donkere periode van onze geschiedenis, toen vijanden de kerk beschuldigingen toewierpen, vaardigde het Eerste Presidium een proclamatie uit aan de wereld waarin de omvang van dit werk uiteen werd gezet: „Onze beweegredenen zijn niet zelfzuchtig; onze doelen niet kleingeestig en tot de aarde beperkt; wij beschouwen het mensenras — uit het verleden, het heden en de toekomst — als onsterfelijke wezens, voor wiens zaligheid wij te werken hebben; en het is aan deze zending, die even uitgestrekt is als de eeuwigheid en even diepgaand als de liefde Gods, dat wij ons nu en voor eeuwig wijden.” (Het Eerste Presidium, 26 maart 1907.)

Wij moeten vol geloof voorwaarts streven naar de vervulling van die verplichting. Wij moeten steeds het grote beeld voor ogen houden, zonder de details te verwaarlozen. Dat grote beeld geeft de gehele zending van de kerk weer, maar dat beeld wordt met één penseelstreekje tegelijk geschilderd door middel van het leven van alle leden, zodat hun gezamenlijke activiteiten het beeld vormen van de kerk aan het werk.

Ieder van ons is dus belangrijk. Ieder van ons is als het ware een penseelstreekje op de schildering van het reusachtige panorama van het koninkrijk van God. Als er open plekken zijn, als er vervormingen zijn, als de kleuren vloeken, dan is het beeld gebrekkig voor allen die het aanschouwen.

Zal iemand onder ons beweren dat wij met geloof niet betere resultaten zullen behalen dan wij nu behalen?

Geen hindernis is zo groot, geen uitda-

ging zo moeilijk, dat wij haar niet met geloof kunnen overwinnen. Wij leven in een wereld waar de normen van het evangelie worden betwist, waar zij belachelijk worden gemaakt, waar heilige zaken worden bespot. Zullen wij het op een akkoordje gooien? Zullen wij degenen die onvriendelijk over ons spreken beschimpen?

In een tijd van nog grotere beroering zei de Heer tegen Thomas B. Marsh:

„Wees geduldig in bezoeken, smaad niet hen, die u smaden. Bestuur uw huisgezin in deemoed en zijt standvastig . . .

Ga, waarheen Ik ook wil, en het zal u door de Trooster worden ingegeven wat te doen en waarheen te gaan . . .

Wees getrouw tot het einde, en zie, Ik ben met u. Deze woorden zijn niet van een mens of van mensen, maar van Mij, Jezus Christus, uw Verlosser, door de wil des Vaders.” (Leer en Verbonden 31:9, 11, 13.)

De Heiland zei tegen zijn discipelen: „Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw he-

melse Vader volmaakt is.” (Matteüs 5:48.)

Dat is het gebod dat voor ons ligt. He-las hebben wij de volmaaktheid nog niet bereikt. We hebben nog ver te gaan. Wij moeten het geloof ontwikkelen om ons leven te verbeteren, te beginnen bij onze zwakke plekken en van daaruit voortgaand met onze zelfcorrectie, zodat wij geleidelijk en voortdurend in kracht toenemen en meer leven zoals wij dat behoren te doen.

Met geloof kunnen wij boven deze negatieve elementen die ons steeds omlaag halen, uitstijgen. Met inspanning kunnen wij het vermogen ontwikkelen om die impulsen te onderdrukken die tot ontaardende en goddeloze handelingen voeren.

Met geloof kunnen wij onze begeerten disciplineren.

Wij kunnen de hand grijpen van hen wier geloof is bekoeld en hen verwarmen met ons eigen geloof.

Laten wij toch nooit vergeten, broeders en zusters, dat ieder van ons deel uitmaakt van het geheel en dat hetgeen wij doen het luisterrijke panorama van het koninkrijk van God ontsiert of verfraait.

Ook wij kunnen, net als onze vaders, met geloof arbeiden met een visioen van de bestemming van dit werk voor ogen. Er is zoveel te doen, er valt zoveel te verbeteren, maar als wij in geloof wandelen, zijn wij ertegen opgewassen.

„Indien gij een geloof hebt als een mosterdzaad, zult gij tot deze berg zeggen: Verplaats u van hier daarheen en hij zal zich verplaatsen *en niets zal u onmogelijk zijn.*” (Matteüs 17:20; cursivering toegevoegd.)

Dat heeft de Heer gezegd.

Dat God ons geloof moge geven, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Joseph, de ziener

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Door de gehele geschiedenis van de mens heen is geen enkele profeet op zo grote schaal, zo constant en voor zo'n lange periode zo kritisch bekeken als Joseph Smith jr. Dat komt door de communicatiemogelijkheden van deze tijd en de wereldomvattende uitwerking van zijn werk.

De jonge Joseph kreeg te horen dat zijn naam op de gehele aarde zowel „ten goede als ten kwade . . . bekend zou worden”. (Joseph Smith — Geschiedenis 33.) Wat een vermetele uitspraak zou dit zijn geweest als zij niet uit een goddelijke bron was voortgekomen! Maar de namen van de godsdienstige leiders die zijn tijdgenoten waren en toen veel bekender waren dan Joseph, zijn nu niet meer dan een enkele voetnoot in de geschiedenis, terwijl het werk van Joseph Smith over de gehele wereld gestadig groeit.

Wij aarzelen echter niet om te erkennen dat Joseph, volgens de normen van de wereld, „niet ontwikkeld” was. Jesaja

had dit reeds voorzien. (Zie Jesaja 29:11-12.) Joseph had niet het grondige, formele onderwijs gehad dat de jonge Saul aan de voeten van Gamaliël had genoten. (Zie Handelingen 22:3.)

Emma Smith schijnt te hebben gezegd dat Joseph, ten tijde van het vertalen van het Boek van Mormon, niet in staat was „een behoorlijke brief op te stellen, laat staan een boek te dicteren zoals het Boek van Mormon . . . (hetgeen) voor mij een even groot wonder was als voor alle anderen.” (Preston Nibley, *The Witnesses of the Book of Mormon*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1968, blz. 28.)

Het schijnt dat deze onbekende jongeman zijn vertaalwerk en dicteren aan Emma eens heeft onderbroken — vermoedelijk was hij bezig met het vierde hoofdstuk van 1 Nephi, waar gesproken wordt over de „muren van Jeruzalem” — met de woorden: „Emma, ik wist niet dat Jeruzalem omgeven was door een muur.”

Maar Josephs scherpe verstand was

bezig te ontwaken en zich te ontplooiën naarmate de onderrichtende woorden van de Heer en van profeten uit het verleden in zijn steeds helderder wordend bewustzijn klonken. Hij was zelfs de ziener die de vroegere Jozef in Egypte al had gezien! (Zie 2 Nephi 3:6-7, 16-18.)

In een profetische vaderlijke zegen die hij in december 1834 aan zijn zoon gaf, bevestigde vader Smith de beloften die aan Jozef vanouds waren gegeven, waarna hij nog een aantal zegeningen uitsprak over de jonge Joseph, waaronder deze: „Uw God heeft u bij de naam geroepen uit de hemelen . . . om een werk in deze generatie te verrichten dat geen ander zou kunnen doen.” De Jozef vanouds „lette op zijn nageslacht in de laatste dagen . . . en streefde er ijverig naar te weten . . . wie hun het woord des Heren zou brengen en zijn ogen vielen op u, mijn zoon (Joseph Smith jr.): zijn hart verheugde zich en zijn ziel was voldaan.”

De jonge Joseph hoorde zijn vader ook beloven: „Gij zult gaarne het werk doen dat de Heer u zal gebieden.” (Zie 2 Nephi 3:8.)

Daarvoor, tijdens de ongeveer negentig dagen die de vertaling in beslag nam, was Joseph, in een opmerkelijk tempo waarheden en denkbeelden van reusachtige betekenis aan het verwerken, die in feite zijn capaciteiten op dat moment te boven gingen. Vanuit die schat, reik ik u enkele juwelen aan:

Kon er, bijvoorbeeld, worden verwacht dat Joseph ten volle zou beseffen dat de enige veelbetekenende schriftuurlijke uitweiding van één van de meest fundamentele en veeleisende uitspraken van Jezus Christus door hem zou worden gegeven?

„Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij

het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.” (Matteüs 18:3.)

Door middel van Joseph Smiths vertaling ontvingen wij met de volgende verbluffende, preciserende en ontzuuchterende woorden wat kinderlijke onderwerpenheid, zoals de heiligen betaamt, eigenlijk betekent:

„Een heilige wordt door de verzoening van Christus, de Here . . . gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig,

---

*„Ik dank mijn Heer en Heiland,
Jezus Christus, voor het roepen,
leiden en instrueren van
Joseph!”*

---

geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht hem op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.” (Mosiah 3:19.)

Zo ook schreef Paulus dat Jezus, doordat Hij verzocht was geweest, begreep hoe Hij ons te hulp moest komen als wij verzocht werden. (Zie Hebrëeën 2:18; 4:15.) Maar het was door Joseph Smith dat wij de volgende bevestigende en verhelderende woorden van Alma ontvingen:

„Hij (Jezus) zal uitgaan en pijnen en smarten en allerlei verzoekingen doorstaan . . . Hij zal de pijnen en krankheden van Zijn volk op Zich nemen . . . zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden.” (Alma 7:11-12.)

Ook werd er licht geworpen op smeekbeden: „En al wat gij in het gebed gelovig vragen zult, zult gij ontvangen.” (Matteüs 21:22.) „Duidelijk en waardevol” en noodzakelijk licht werd door Joseph aan deze woorden toegevoegd:

„En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat *goed is*, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven.” (3 Nephi 18:20; cursivering toegevoegd.)

„Hij, die volgens de Geest bidt, bidt volgens de wil van God; daarom geschiedt het, zoals hij bidt.” (Leer en Verbonden 46:30.)

Er vloeiden niet alleen verduidelijken-de waarheden door Joseph heen, maar ook rijke taal en diepzinnige denkbeelden.

Van Ammon:

„Hoe blind en ondoordringbaar is het verstand der mensenkinderen; want zij trachten geen wijsheid te vinden, noch verlangen zij, dat deze over hen zou heersen!

Ja, zij zijn als een wilde kudde, die aan de schaapherder ontvlucht en zich verspreidt en wordt verdreven.” (Mosiah 8:20-21.)

Van Jakob:

„Gij hebt het hart gebroken van uw tedere vrouwen, en het vertrouwen van uw kinderen verloren wegens het slechte voorbeeld, door u aan hen gegeven . . . vele harten (zijn) gedood, doorstoken met diepe wonden.” (Jakob 2:35.)

Van Amulek, die zegevierde over ambivalentie:

„Maar ik verstokte mijn hart, want ik werd menigmaal geroepen en heb niet willen luisteren; daarom wist ik van deze dingen, maar toch wilde ik ze niet verstaan.” (Alma 10:6.)

Keer op keer gaan theologie en

schoonheid hand in hand op de bladzijden die door Joseph tot ons zijn gekomen, zoals wanneer de verrezen Christus op het westelijk halfmond verscheen:

„En toen Hij (Jezus) deze woorden had gezegd, knielde ook Hijzelf ter aarde neder; en ziet, Hij bad tot de Vader, en wat Hij bad, kan niet worden beschreven . . .

En geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken; en niemand kan zich de vreugde indenken, die onze ziel vervulde, toen wij Hem voor ons tot de Vader hoorden bidden.” (3 Nephi 17:15, 17.)

Een ernstige bestudering van het heilige Boek van Mormon geeft toegang tot een complexe wereld van schoonheid, zelfs in het eenvoudige, doch machtige en geestelijke refrein van het boek. Ons wordt geschonken wat wij het meest nodig hebben — toch dorsten wij naar meer!

Toegegeven dat er altijd wat verlies is wanneer de woorden des hemels door menselijke geesten en tongen worden gefilterd. Maar het was met Joseph Smith net als met Nephi vanouds:

„En indien gij in Christus zult geloven, zult gij ook deze woorden geloven, want ze zijn de woorden van Christus, en Hij heeft ze aan mij gegeven.” (2 Nephi 33:10.)

Later leerde Joseph zijn eigen gedachten op geïnspireerde wijze uit te drukken, zoals in zijn vergevingsgezinde brief aan een verraad gepleegd hebbende maar boetvaardige W.W. Phelps in het jaar 1840.

„Wij hebben weliswaar veel geleden ten gevolge van je optreden: de bittere beker, die voor stervelingen al vol genoeg

was, stroomde inderdaad zo goed als over toen jij je tegen ons keerde. Jij, met wie wij zo vaak en zo heerlijk hadden be- raadslaagd en met wie wij zoveel ver- kwikkende momenten met de Heer had- den genoten. Als het een vijand geweest was, hadden wij het nog wel kunnen ver- dragen . . .

zich zeker vereenzelvigen met deze woorden van een profeet vanouds, die hij had vertaald:

„Veroordeelt mij niet wegens mijn on- volmaaktheid, evenmin mijn vader we- gens zijn onvolmaaktheid . . . maar geeft liever dank aan God, dat Hij u onze onvol- maaktheden heeft geopenbaard, opdat

De beker is echter geledigd, de wil des Vaders is gedaan en wij zijn nog in leven, waar wij de Heer voor danken . . .

Ik zal mij zeker wederom verheugen in de terugkeer van de verloren zoon . . .

„Kom, geliefde broeder, de oorlog is voorbij; wie aanvankelijk vrienden waren, zullen tenslotte weer vrienden zijn.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 163-164.)

Was Joseph onvolmaakt, net als de an- dere profeten? Ja, natuurlijk! Joseph kon

gij moogt leren verstandiger te zijn dan wij zijn geweest.” (Mormon 9:31; zie ook Leer en Verbonden 67:5.)

Joseph, die de leerzame woorden „er (is) een tegenstelling in alle dingen” (2 Nephi 2:11) had vertaald, ging uit erva- ring begrijpen dat de gymnastiek die tot geestelijke groei voert, gebaseerd is op isometrie, het opnemen van de naar vo- ren tredende nieuwe ik, tegen de stugge weerstand van de oude ik in.

Heeft Joseph bij het volbrengen van

zijn zending dezelfde onzekerheden en benauwdheden ervaren als andere profeten? Jazeker! Joseph kon de gevoelens die een vermoeide en gekwelde Paulus schreef alleszins begrijpen:

„Want toen wij in Macedonië kwamen, had ons vlees geen rust of duur, doch wij waren van alle kanten in de druk: van buiten strijd, van binnen vrees.” (2 Korintiërs 7:5; zie ook 4:8.)

Werd Joseph, net als andere profeten, vals beschuldigd? Jawel! Tot op de dag van vandaag worden er brokstukken van feiten naar zijn gedachtenis gesmeten. Paulus werd ervan beschuldigd in de war en niet goed bij zijn hoofd te zijn. (Zie Handelingen 26:24.) En zelfs Jezus werd ervan beschuldigd een wijndrinker, van een boze geest bezeten en waanzinnig te zijn. (Zie Matteüs 11:19; Johannes 10:20.)

En toch, ondanks dat alles en zoals beloofd, hield Joseph van het werk waartoe hij geroepen was. En hij hield van zijn medewerkers! In het geven van persoonlijke opdrachten aan de Twaalf apostelen zien wij zijn liefde en humor teder verweven:

„John Taylor, naar mijn mening kun je meer goed doen als redacteur dan als prediker. Je kunt voor duizenden schrijven, maar slechts voor enkelen tegelijk prediken. Er is niemand anders waar wij de krant aan kunnen toevertrouwen, en aan jou ook maar nauwelijks, want je laat de krant wel met erg veel fouten verschijnen.” (*History of the Church*, deel 5, blz. 367.)

Joseph was één en al barmhartigheid, zoals blijkt uit zijn genezen van de vele koortsachtige zieken aan de oever van een rivier. En waar zijn handen niet heen konden, stuurde Joseph een genezende zakdoek. (Zie *History of the Church*, deel 4, blz. 3-5.)

Hij treurde over het verlies van een

pasgeboren kind en kreeg toestemming om overdag voor het kind van een buurvrouw te zorgen en het 's avonds naar de moeder terug te brengen. Een oudere zuster van de bewuste baby, Margarett McIntire, vertelde later:

„Op een avond kwam hij niet op de gewone tijd met het kind terug, dus ging moeder naar het huis van de profeet om te kijken wat er aan de hand was. Daar zat de profeet, met het kind in haar zijden dekje gewikkeld. Hij liet haar op zijn knie paardje rijden en zong een liedje voor haar om haar rustig te krijgen voordat hij haar terugbracht.” (Zie *De Ster* van juli 1971, blz. 202.)

Was Joseph een leider die zijn volk diende? O, ja, dat bewees hij! Een meisje en haar broertje trachtten zich eens door diepe modder een weg naar school te banen. De profeet Joseph „bukte zich en verwijderde de aangekoekte modder van onze laarsjes, haalde zijn zakdoek tevoorschijn en veegde de tranen van onze gezichtjes. Hij sprak ons vriendelijk en opgewekt toe en stuurde ons met een blij hart door naar school.” (Zie *De Ster* van december 1974, blz. 500.)

Nadat hij samen met Joseph voor een kwaadaardige bende was gevlucht, vertelde een jongeman: „Daar ik door ziekte en angst van al mijn kracht was beroofd, moest Joseph beslissen of hij mij aan mijn lot zou overlaten of zichzelf in gevaar zou brengen door mij te helpen. Hij koos voor het laatste, legde mij over zijn brede schouders heen en droeg mij, met enkele korte pauzen, in het donker door het moeras heen. Enkele uren later kwamen wij weer op de weg en korte tijd daarna waren wij in veiligheid. Josephs herculische kracht stelde hem in staat mij 't leven te redden.” (*New Era* van december 1973, blz. 19.)

Joseph, die zelf het slachtoffer was van onverdraagzaamheid, was uitermate ontdaan toen er in Nieuw-Engeland een katholiek klooster werd afgebrand en zei: „Ja, notabene binnen 't zicht van de plek waar het vuur van de Amerikaanse onafhankelijkheid voor het eerst is ontbrand . . .” (*History of the Church*, deel 2, blz. 465.) Zelfs nu wordt Joseph nog belasterd, maar hij heeft eens gezegd: „Ik (ben) net zo gewillig . . . te sterven, terwijl ik de rechten verdedig van een presbyteriaan, een doopsgezinde, of een goede man van welk geloof dan ook.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 284.)

Hoewel de meeste stervelingen de betekenis van Josephs bediening niet begrijpen, doet de tegenstander dat zeker wel!

Het hoeft ons niet te verbazen dat Joseph Smith geestelijk en intellectueel nog steeds aan het groeien was toen hij werd vermoord. Maar toch leefde hij lang genoeg „om vorm te geven aan het plan van al het werk dat de Heer u te doen heeft gegeven”, zoals beloofd in de zegen van zijn stervende vader in 1840. Nu vragen de eindigen der aarde naar zijn naam. Geen wonder dat de laatste woorden van de stervende Brigham Young „Joseph, Joseph, Joseph!” waren. (Joseph Fielding Smith, *Essentials in Church History*, 24ste druk, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971, blz. 459.)

Blijgevolg zullen zij die Joseph Smith beschimpen zijn positie bij de Heer niet veranderen (zie 2 Nephi 3:8) — maar wel die van zichzelf! In plaats daarvan, zullen, zoals Joseph werd beloofd in een vaderlijke zegen in 1834:

„Duizenden en tienduizenden door uw bediening de waarheid leren kennen, en gij zult u samen met hen in het celestiale koninkrijk verheugen; en gij zult op de

berg Zion staan wanneer de stammen van Jakob roepende uit het noorden komen en hen, te zamen met de zoons van Efraïm, in de naam van Jezus Christus een kroon op het hoofd drukken.”

Sommigen trachten misschien het fenomeen Joseph te verklaren door middel van het gulle bijvoeglijke naamwoord *opmerkelijk*. Joseph was zeker opmerkelijk, maar, wat nog veel belangrijker is, hij was een instrument!

Zelfs nu al hoort men vaag het verre maar naderende tromgeroffel van de geschiedenis die naar een crescendo van menselijke herkenning toewerkt, wanneer allen de dingen zullen zien „zoals die werkelijk zijn”. (Jakob 4:13.)

Intussen zullen de oude kronieken, die door een jonge Joseph werden vertaald, „van geslacht op geslacht, zolang de aarde zal bestaan” bij ons zijn. (2 Nephi 25:22; zie ook Leer en Verbonden 5:10.) Deze kronieken beschreven een ziener als iemand die oude kronieken kan vertalen, een openbaarder is en dingen uit het verleden en uit de toekomst weet. (Zie Mosiah 8:13-17.) Zo'n ziener, schreef Ammon, is groter dan een profeet! (Zie Mosiah 8:15-17.)

En dus, broeders en zusters, aarzel ik niet — en geeft het mij slechts vreugde — mijn eeuwigdurende bewondering voor de ziener Joseph uit te spreken! Ik dank de Vader dat Hij ons zo'n ziener heeft gegeven! Ik dank mijn Heer en Heiland, Jezus Christus, voor het roepen, leiden en instrueren van Joseph!

In alle nederigheid eer ik als apostel „de man, tot wie sprak weer Jehova”, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wees een vrede­stichter

Ouderling Franklin D. Richards
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Geliefde broeders en zusters — ja, u bent allen broeders en zusters — de raadgevingen van mijn broeders, de algemene autoriteiten, evenals de prachtige muziek en het openingsgebed, hebben dit tot een inspirerende vergadering gemaakt.

Toen ik drieëntwintig jaar geleden als algemene autoriteit geroepen werd, luidde mijn antwoord in deze mooie tabernakel: „President McKay, er is op deze ochtend liefde in mijn hart voor u en voor mijn broeders die presideren over de aangelegenheden van het koninkrijk Gods. Er is ook liefde in mijn hart voor mijn medemensen. Ik kan in alle waarheid zeggen dat ik jegens niemand vijandschap of haat koester. Ik bid dat de Heer mij in deze positie zal steunen.” (*Conference Report* van oktober 1960, blz. 47.)

Ja, de Heer heeft mij waarlijk in deze positie gesteund en ik ben Hem daar zeer dankbaar voor.

Tijdens de algemene conferentie van

oktober 1976 brachten het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf een wijziging aan in de structuur van het Eerste Quorum der Zeventig. Ik heb de afgelopen zeven jaar gediend in het presidium van dit quorum. Het is een geweldige ervaring geweest dat ons uit zevenenveertig leden bestaande quorum op zo velerlei wijzen heeft gediend, zowel op het hoofdkantoor van de kerk als in de rest van de wereld. Ik loof hen voor hun toewijding en hun doeltreffende inspanningen.

Zoals is gezegd, ben ik geroepen als president van de tempel te Washington D.C. en mijn vrouw, Helen, is geroepen als tempelmater.

Wij zijn dankbaar voor het vertrouwen dat onze Vader in de hemel, het Eerste Presidium en de verdere algemene autoriteiten in ons stellen.

Wij gaan deze opdracht tegemoet met een nederig hart en het vaste voornemen ons volledig in te zetten voor de opbouw van het koninkrijk Gods.

Wij leven in een tijdperk van oorlogen en geruchten van oorlogen onder de volken en veel haat, strijd en tweedracht onder de mensen.

Het komt mij voor dat hetgeen de wereld vandaag het meest nodig heeft vrede is — niet alleen onder de volken, maar ook in de gezinnen en in onze maatschappelijke en zakelijke betrekkingen.

Ten tijde van het Paasfeest negentien eeuwen geleden sprak onze Heer en Heiland, Jezus Christus, deze grote belofte en aansporing uit: „Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.” (Johannes 14:27.)

Jezus Christus wordt de Vrededorst genoemd (zie Jesaja 9:6) en zijn boodschap is er één van vrede aan ieder mens en aan de wereld. Het evangelie van Jezus Christus is het levensplan dat vrede op aarde zal herstellen, spanning en moeilijkheden bij ons van binnen zal verwijderen en de ziel van de mens vreugde zal geven. Het is de meest verheven levensbeschouwing die de mens ooit gegeven is.

Eén van de taken van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is het stichten van deze vrede en vreugde in het hart en in de gezinnen van de mensen.

De bergrede is zeker één van de grootste boodschappen die de mensen ooit van Jezus Christus hebben ontvangen.

Zo goed als alle fundamentele beginselen van 's mensen onderlinge betrekkingen zijn in deze grote rede vervat.

Een gedeelte van de bergrede wordt de zaligsprekingen genoemd en deze beginnen ook steeds met het woord *zalig*. Deze zaligsprekingen geven omstandigheden of voorwaarden aan die tot vrede en vreugde voeren. In deze prachtige rede spoorde de Heiland alle mensen als volgt

aan om vredestichters te zijn: „Zalig de vredestichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden.” (Matteüs 5:9.) *Zalig* betekent gelukkig, bevoorrecht en verheerlijkt.

Als er ooit een tijd is geweest waarin wij behoefte hadden aan vredestichters, dan is dat nu wel; het lijkt me vandaag een uitermate geschikt moment om te bespreken wat wij zoal kunnen doen om het stichten van vrede — althans in onze persoonlijke betrekkingen — te bevorderen.

Heeft u zich weleens afgevraagd hoe u precies een vredestichter zou kunnen zijn? Ik zou graag enkele mogelijkheden naar voren willen brengen. Maar in feite zijn ze onbeperkt.

Wij kunnen in ieder geval thuis, en ook elders, vredestichters zijn door blijk te geven van liefde en goede wil als tegenwicht voor het kwaad van twist, afgunst en naijver. Waar misverstanden heersen tussen kinderen en ouders kunnen wij aanpassingen aan beide kanten aanmoedigen. Wij kunnen samen bidden om de geest van vrede.

Gezinnen kunnen ernstig ontwricht worden door onenigheid. Soms vernietigen man en vrouw door de sfeer van tweedracht niet alleen hun eigen geluk, maar ook dat van hun kinderen.

Het is alsof er steeds meer echtscheidingen voorkomen. Veel van deze echtscheidingen hadden ongetwijfeld vermeden kunnen worden als er in perioden van verdeeldheid vredestichters waren geweest.

Een interessant voorbeeld waar ik nauw bij betrokken ben geweest en waar ik al eens eerder over gesproken heb, was er één waarbij een aantal jonge volwassenen thuis de vredestichters werden.

Een zeer wijze bisschop riep verschillende jonge mensen bij zich en zei: „Ik zou het bijzonder op prijs stellen als jullie me bij een experiment wilden helpen. Ik wil namelijk bewijzen dat de geest die er in een gezin heerst door één van de leden ervan kan worden beïnvloed. Ik zou willen dat ieder van jullie voor een maand de vrede stichter is thuis. Zeg hierover niets tegen de anderen thuis, maar wees voorkomend, vriendelijk en attent. Wees een voorbeeld. En mocht er ruzie of gekibbel zijn, doe dan alles wat in je vermogen ligt om dit te verhelpen, door een sfeer van liefde, harmonie en hulpvaardigheid te scheppen.

Wanneer je geprikkeld bent — en dit komt in zo goed als ieder gezin voor — beheers jezelf dan en help ook de anderen zich te beheersen. Ik zou graag zien dat elk gezin in de wijk ‚een beetje hemel op aarde’ is. Ik wil jullie graag over een maand weer spreken en horen hoe het jullie is vergaan.”

Het was een hele uitdaging voor deze jonge mensen en zij gaven er op een geweldige manier gehoor aan.

Toen zij rapport uitbrachten aan de bisschop, werden er een aantal interessante opmerkingen gemaakt. Eén jonge knaap zei: „Ik had er geen idee van dat ik thuis zo'n grote invloed kon uitoefenen. Het is de afgelopen maand werkelijk anders dan anders geweest. Ik ben mij af gaan vragen of veel van het rumoer en gekibbel dat wij thuis hadden aan mij en mijn houding heeft gelegen.”

Een jongedame zei: „Vermoedelijk waren wij een heel gewoon gezin met kleine dagelijkse botsingen ten gevolge van onze zelfzucht. Maar doordat ik mijn invloed op mijn broers en zusjes heb uitgeoefend, is er een eind gekomen aan veel van het gekibbel en heerst er een veel fijnere

geest thuis. Ik geloof dat je er echt aan moet werken om een geest van vrede in het gezin te hebben.”

Een andere jongedame had het volgende te zeggen: „Ja, de geest bij ons thuis is veel aangenamer en onzelfzuchtiger dan voor ik aan dit experiment begon. Er is ook veel meer samenwerking. Maar het grootste verschil is bij mij. Ik heb enorm mijn best gedaan een goed voorbeeld en een vrede stichter te zijn en de gevoelens die ik over mezelf koester zijn beter dan ik ooit tevoren heb gehad. Ik ervaar een heerlijk gevoel van vrede.”

„Wij moeten in ons dagelijks leven de rol van vrede stichter op ons nemen, ten einde de vrede te genieten die alle verstand te boven gaat.”

Broeders en zusters, hoe zou u het vinden om bij u thuis het experiment van de bisschop te toetsen door een maand lang vrede stichter te zijn? Met de woorden van de bisschop: „Mocht er ruzie of gekibbel onder de gezinsleden zijn, doe dan alles wat in uw vermogen ligt om dit te verhelpen door een sfeer van liefde, harmonie en hulpvaardigheid te scheppen. Wanneer u geprikkeld bent, beheers uzelf dan en help ook de anderen zich te beheersen.”

Ik kan u beloven dat naargelang u zich aan dit experiment waagt en thuis een vrede stichter wordt, u de zoete beloning daarvan zult ervaren.

Nog een manier waarop wij vrede stichters kunnen zijn in ons gezin en onze

maatschappelijke en zakelijke betrekkingen, is door kritiek te vermijden.

Heeft u er ooit bij stilgestaan dat u, iedere keer dat u kritiek heeft, bezig bent te oordelen?

Jezus zei in de bergrede:

„Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt;

Want met het oordeel, waarmee gij oordeelt, zult gij geoordeeld worden.” (Matteüs 7:1-2.)

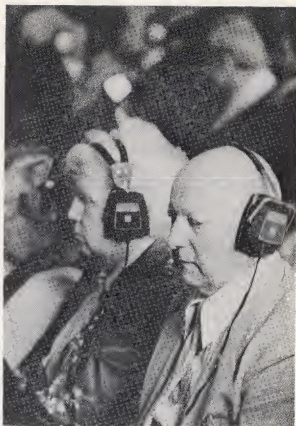
Wij kunnen ook vredestichters zijn door vergevingsgezindheid in praktijk te brengen en te onderwijzen. Jezus werd gevraagd hoe vaak we behoren te vergeven. Zijn antwoord kwam erop neer dat wij steeds moeten vergeven. Vergeef hem „zeventig maal zevenmaal”. (Matteüs 18:22.)

In een hedendaagse openbaring heeft de Heer gezegd: „Omdat gij elkander uw overtredingen hebt vergeven, (vergeef) ik, de Here, u eveneens.” (Leer en Verbonden 82:1.)

Een belangrijk onderdeel van vergeven is vergeten. Eigenlijk is het vermogen om te vergeten bijna even waardevol als het vermogen om niet te onthouden.

Bij het nagaan van de verschillende activiteiten die de mensen bedrijven en het overwegen van de verschillende punten waarop wij tekort schieten, blijkt hoe belangrijk geduld is voor iedereen die een vredestichter wil zijn.

Soms worden wij niet begrepen, zelfs niet door degenen die ons het meest na staan. Onder dergelijke omstandigheden zal geduld ons helpen het vermogen te ontwikkelen om kritiek te aanvaarden, ongeacht of die gerechtvaardigd is of niet. Het vermogen om geduldig te blijven wanneer er aanleiding is om uit te vallen, wil zeggen dat wij de leringen van de Heiland volgen om wèl te doen aan hen die

ons beledigen en de andere wang toe te keren. (Zie Matteüs 5:39, 44.)

Geduld is werkelijk een machtige deugd die kan worden ontwikkeld naarmate wij vredestichters worden en ons voornemen niet alleen geduld te hebben met anderen, maar ook met onszelf.

Ik ben dankbaar dat het herstelde evangelie van Jezus Christus zo'n grote nadruk legt op het opmerkelijk beginsel geduld. Ik ben ook heel dankbaar dat mijn Vader in de hemel altijd zoveel geduld heeft met mij.

Bij de inwijding van het kerkgebouw bij Hyde Park in Londen, zei president McKay onder andere: „Als u vrede wilt hebben, is het aan u die te verkrijgen.” (Church News van 11 maart 1961, blz. 15.)

Broeders en zusters, het is belangrijk te beseffen dat het evangelie moet worden nageleefd wil het volledig tot zijn

recht komen en wil men de ermee gepaard gaande macht ontvangen.

Ik getuig tot u dat vrede kan worden genoten door de mensen afzonderlijk, door gezinnen, door de maatschappij in het algemeen en door de verschillende landen, naarmate wij de beginselen van het herstelde evangelie van Jezus Christus naleven.

Ik verheug mij in mijn kennis dat God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus leven en verschenen zijn aan de profeet Joseph Smith; dat door middel van de profeet Joseph Smith de volheid van het

evangelie van Jezus Christus en de macht om in de naam van God te handelen zijn hersteld en de kerk weer op aarde is gesticht en verder dat president Spencer W. Kimball een levende profeet is. Moge hij de meest uitgelezen zegeningen van de Heer genieten en mogen wij de moed en het inzicht hebben om zijn raadgevingen op te volgen.

Dat ieder van ons in het dagelijks leven de rol van vredestichter op zich zal nemen, ten einde de vrede te genieten die alle verstand te boven gaat, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het gif van een onverzoenlijke geest verwijderen

---

*Bisschop H. Burke Peterson
Eerste raadgever in de presiderende bisschop*

Geliefde broeders en zusters, ik wil u vanochtend graag deelgenoot maken van een aantal gevoelens die mij al enige tijd bezighouden. Ik heb gebeden om de geest van begrip en dat ik op mijn beurt begrepen zal worden.

Ik wil het hebben over een negatieve eigenschap die door de eeuwen heen de geestelijke groei van de mens heeft belemmerd. Zowel jong als oud, zowel rijk als arm lijden eraan. Zij wordt niet beperkt door landsgrenzen, ras, geloof of

maatschappelijke rangen of standen. Zij tast sommigen aan die sterk lijken. Zij tast velen aan die zwak zijn. Zij vergiftigt iemands geest dermate dat men door haar slopende macht gekluisterd is. Zij heeft macht de mens mee te slepen naar de diepten der hel; maar, wanneer hij aan haar greep weet te ontkomen, kan hij tot celestiale hoogte opstijgen. Zij heeft velen ervan weerhouden hun volledige potentieel te bereiken. Zij is een wegversperring geweest voor de bevoorrechten en de begaafden. Zij is één van satans doeltreffendste werktuigen. Waar wij over spreken is een geest die niet in staat is om te vergeven en te vergeten.

Er zijn in deze tijd velen die in de meest afgelegen schuilhoeken van hun hart een voortwoekerend kwaad, een grief, een wrok, een afkeer of zelfs een gevoel van haat koesteren ten gevolge van onaangename ervaringen met associaties uit het verleden en het heden. Sommigen zijn op zakelijk gebied beetgenomen. Anderen zijn door burens, verwanten of vrienden gekrenkt. Er zijn er die voorgelogen zijn, terwijl anderen moesten meemaken dat een vertrouwen van jaren her werd geschonden. Sommige kinderen — jong of nu reeds volwassen — hebben geleden onder het optreden van hardvochtige of dictatoriale ouders. Echtgenoten kunnen door diepe kloven gescheiden zijn ten gevolge van kritiek en de daaruit voortvloeiende verbolgenheid. De lijst van verdrietige ervaringen is oneindig en — ja, veel te lang. Degenen onder u die onder het leed van gekwetste gevoelens, zelfs ten gevolge van kleine voorvallen, gebukt zijn gegaan, wil ik iets vertellen over een ervaring die ik enige tijd geleden heb gehad.

Wij hebben het grootste deel van ons leven in midden-Arizona gewoond. Enige

jaren geleden ging een groep tieners van de plaatselijke school een hele dag op stap in de woestijn even buiten Phoenix. Zoals sommigen van u wel weten, groeit er niet veel in de woestijn, slechts enkele typische woestijnbomen en -struiken en hier en daar wat cactussen. In de hitte van de zomer zul je dan ook in de schaarse bosjes weleens ratelslangen als weinig welkome bewoners tegenkomen. Toen de jongelui bij één van die bosjes aan het picknicken waren, werd één van de meisjes door een ratelslang in de enkel gebeten. Via de giftanden werd het gif zo goed als gelijk in haar bloedbaan gebracht.

Dit was het kritieke moment. Zij konden of onmiddellijk beginnen met het uitzuigen van het gif, of zij konden op slangejacht gaan en het beest doodmaken. Zodra hun keuze was gedaan zetten het meisje en haar jonge vrienden de achtervolging in. De slang verdween echter in het kreupelhout en wist hen een kwartier à twintig minuten te ontwijken. Toen zij haar eindelijk vonden, werd de toegeodiende beet weldra door middel van stening gewroken.

Toen dachten zij er ineens weer aan: hun vriendin was gebeten! Daar het gif inmiddels de tijd had gehad om diep in de weefsels van haar voet en been door te dringen, had zij zichtbaar veel pijn. Een halfuur later waren zij in het ziekenhuis. Inmiddels echter, had het gif al ruim tijd gehad om zijn vernietigende werk te doen.

Enige dagen later werd ik van het voorval op de hoogte gebracht en vroegen enkele jonge leden van de kerk of ik hun vriendin in het ziekenhuis wilde opzoeken. Toen ik haar kamer binnenkwam werd ik door een deerniswekkend tafereel begroet. Zij lag met haar been om-

hoog, een been dat op groteske wijze gezwollen was. Het weefsel was door het gif vernietigd en een paar dagen later bleek dat haar been onder de knie moest worden geamputeerd.

Deze prijs voor wraak was een zinloos offer geweest. Hoeveel beter zou het niet zijn geweest wanneer de jongelui zich meteen hadden geconcentreerd op het verwijderen van het gif op de manier die in die streek wel bekend is.

Zoals ik al heb gezegd, zijn er onder ons die door anderen zijn gebeten — of, zo u wilt, gekrenkt. Wat kunnen wij eraan doen? Wat gaat u doen wanneer u door een ander wordt gekwetst? De veilige weg, de zekere weg, de goede weg is om naar binnen te kijken en onmiddellijk met het zuiveringsproces te beginnen. Die wijs en gelukkig is verwijderd eerst de onzuiverheden van binnenuit. Hoe langer het gif van wrok en onverzoenlijkheid in het lichaam blijft, hoe groter de nadelige gevolgen en hoe langer zij duren. Zo lang wij anderen de schuld geven voor onze toestand of omstandigheden en een muur van zelfrechtvaardiging om ons heen optrekken, zal onze kracht afnemen en zal ons vermogen om er bovenuit te stijgen verdwijnen. Tenzij het wordt verwijderd, zal het gif van wraakzucht of van onverzoenlijke gedachten of houdingen de ziel te gronde richten.

Henry Home heeft eens gezegd: „Niemand heeft ooit een ander opzettelijk letsel toegebracht zonder zichzelf nog meer letsel toe te brengen.” (Uit *The New Dictionary of Thoughts*, N.P.: Standard Book Co., 1957, blz. 309.)

De Tweede Wereldoorlog heeft vele afgrijpselijke voorbeelden van 's mensen onmenselijkheden opgeleverd. Toen na de oorlog de poorten van de concentratiekampen opengingen, was er veel haat in

het hart van de verzwakte en uitgemergelde overlevenden. In één kamp werd een Pool ontdekt die er zo robuust en vredig uitzag, dat men aannam dat hij nog maar kort geleden gevangen was gezet. Tot leders verbazing bleek dat hij al ruim zes jaar in het kamp had gezeten! Dan, redeneerde men, moesten hem de gruwelijke ervaringen die de meeste gevangenen samen met hun familieleden hadden ondergaan, bespaard zijn gebleven.

„Tenzij het wordt verwijderd, zal het gif van de wraakzucht of van onverzoenlijke gedachten of houdingen de ziel te gronde richten.”

Maar toen hij ondervraagd werd, bleek hoe de soldaten hem en zijn gezin uit huis hadden gesleept, hoe zij zijn vrouw, zijn twee dochters en zijn drie zoontjes tegen een muur hadden gezet en met een mitrailleur hadden doodgeschoten. Hoewel hij gesmeekt had samen met hen te mogen sterven, was hij in leven gehouden omdat hij wegens zijn talenkennis en bekwaamheid als vertaler, nuttig was.

Deze Poolse vader zei: „Ik moest op dat moment uitmaken . . . of ik mezelf zou toestaan de soldaten die dit hadden gedaan te haten. Het was eigenlijk geen moeilijke beslissing. Ik was advocaat en had onder mijn cliënten gezien . . . wat voor uitwerking haat kan hebben op de geest en het lichaam. De zes mensen die in de hele wereld het meest voor mij betekenden waren zojuist door haat omgebracht. Ik besloot dat ik voor de rest van

mijn leven — of dat nu enkele dagen of nog vele jaren zou duren — iedereen met wie ik in contact kwam zou liefhebben.” (George G. Ritchie en Elizabeth Sherrill, *Return from Tomorrow*, Waco, Texas: Chosen Books, blz. 116.)

De Heer heeft gezegd: „Want indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw Hemelse Vader ook u vergeven;

Maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader uw overtredingen niet vergeven.” (Matteüs 6:14-15.)

En Hij voegde eraan toe: „Want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.” (Leer en Verbonden 64:9.)

In andere teksten heeft de Heer gezegd dat Hij de zonden zou vergeven en vergeten van hen die zich waarlijk hebben bekeerd. Vaak bepalen *wij* wanneer iemand zich heeft bekeerd en wanneer *wij* bereid zijn te vergeven. Ons is gezegd dat de mens zal worden geoordeeld naar de bedoelingen van zijn hart. Geen enkele sterveling kan bepalen wat er in een ander precies omgaat. Er is er maar Eén die daartoe in staat is. En het is aan Hem om te oordelen en niet aan ons. Als u de neiging heeft kritiek uit te oefenen of te oordelen, bedenk dan dat wij nooit het doel zien waar iemand in zijn leven op mikt. Wij zien slechts wat hij raakt.

In Moroni lezen we:

„En nu, mijn broederen, aangezien gij het licht kent, waardoor gij zult kunnen oordelen, welk licht het licht van Christus is, ziet toe, dat gij niet verkeerd oordeelt; want met datzelfde oordeel, waarmee gij oordeelt, zult gij ook worden geoordeeld.” (Moroni 7:18.)

Het vergeven van anderen voor aangedaan onrecht — denkbeeldig of niet — heeft vaak een grotere uitwerking op de

vergever dan op degene die vergeven wordt. Hij die nog nooit een onrecht of grief heeft vergeven, heeft ook nog nooit één van de meest sublieme vreugden van het leven gemaakt. De menselijke ziel bereikt zelden zulke hoogten van kracht of zieleadel dan wanneer zij zich ontdoet van alle wrok en een onopzettelijke of opzettelijke overtreding vergeeft. Niemand kan een waar volgeling van de Heiland worden genoemd die niet bezig is elk gevoel van wrok, verbittering, haat en afgunst jegens een ander uit zijn hart en gedachten te verwijderen.

Het grootste voorbeeld van Eén die bereidwillig vergaf, liep tweeduizend jaar geleden langs de oevers van het meer van Galilea. Als ooit iemand slecht behandeld is geweest, was Hij het wel. President Spencer W. Kimball heeft als volgt over de Heiland geschreven:

„Zijn hele leven lang is Hij het slachtoffer geweest van boosaardigheid. Als pasgeboren zuigeling was Hij op aanwijzing van een engel in een droom, stilletjes verstopt en meegenomen naar Egypte. Aan het einde van een koortsachtig bewogen leven stond Hij daar in rustige, gereserveerde, goddelijke waardigheid . . .

Ze koeioneerden Hem, duwden, stompten en sloegen Hem. Geen boos woord kwam over zijn lippen . . . Ze sloegen Hem in het gezicht en overal . . . Toch hield Hij vastberaden stand, kalm en onverschrokken. Hij volgde letterlijk zijn eigen vermaning op toen Hij belagers de andere wang toekeerde opdat zij daar ook op konden meppen en slaan . . .

Ook woorden zijn moeilijk te incasseren. Beschuldigingen en tegenbeschuldigingen, en hun godslasterlijke aantijgingen omtrent zaken, personen, plaatsen en situaties die Hem heilig waren moeten bijna onverdraaglijk voor Hem zijn ge-

weest . . . maar toch hield Hij onwankelbaar stand. Geen kruiperigheid, geen ontkenningen, geen weerleggingen. Toen valse, gehuurde getuigen werden omgekocht om leugens over Hem te vertellen, scheen Hij ze niet te veroordelen. Ze verdraaiden zijn woorden en legden Zijn bedoelingen verkeerd uit, maar toch bleef Hij kalm en onverstoort. Had Hij niet geleerd te bidden voor ,degenen, die u geweld doen'?

Hij werd geslagen, officieel gezeseld. Hij droeg een doornenkroon . . . Hij werd bespot en gehoond. Elke mogelijke belediging werd Hem door zijn eigen volk naar het hoofd geslingerd . . . Er werd van Hem gevergd dat Hij Zijn eigen kruis zou dragen . . . Ten slotte blikte Hij neer op de Romeinse soldaten, die evenals Zijn beschuldigers onder het kruis stonden, en sprak Hij deze onsterfelijke woorden uit: *„Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.”* (Lucas 23:34.) (*Het wonder der vergeving*, blz. 291-292.)

Welnu, broeders en zusters, laten wij naar huis gaan en het gif van enig gevoel van wrok of verbittering jegens wie dan ook uit ons wezen verbannen, onze ziel ervan zuiveren. Laten wij de onwil om te vergeven en te vergeten uit ons hart verwijderen en in plaats daarvan de mensen — ja, zelfs degenen „wie u vervolgen” (Matteüs 5:44) — tegemoet treden in de geest van de Meester. Laat ons bidden — of liever gezegd, laat ons smeken om de geest van vergeving. Laat ons attent zijn op het goede in de ander en niet op de fouten.

De Meester wist dat het leven van de mens sneller en blijvender zou veranderen door liefde dan door kritiek. In 1 Johannes 4:19 lezen wij: „Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.”

Ik getuig van het grote belang van dit beginsel dat onontbeerlijk is voor onze zaligheid, het beginsel van vergeven en vergeten. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Het woord is toewijding”

Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ik was onlangs in de gelegenheid een jongedame te feliciteren die net was afgestudeerd. Wetend dat zij dit hoge doel had bereikt in weerwil van zeer moeilijke omstandigheden, zei ik: „Zou je me in één woord kunnen vertellen waardoor je deze geweldige prestatie hebt kunnen leveren?” Terwijl zij even nadacht kwamen woorden als *moed*, *vastberadenheid* en *geloof* bij me op als vooruitloper op haar antwoord. Toen zei ze zonder enige aarzeling: „Broeder Ashton, het woord is *toewijding*.”

De meesten van ons die ooit van de grote Amerikaanse leider Abraham Lincoln hebben gehoord, zullen zich wel herinneren wat hij over zijn moeder heeft gezegd: „Alles wat ik ben en alles wat ik hoop te worden, heb ik aan mijn engel van een moeder te danken.” (Uit *Abraham Lincoln's Philosophy of Common Sense*, uitgegeven door Edward J. Kempf, New York: The New York Academy of Sciences, 1965, blz. 60.) Maar hoevelen onder

ons weten wat zijn moeders laatste aan hem gerichte woorden waren? Ze zei: „Wees iets, Abe.”

Niet alleen is dit een wijze raad, maar het weerspiegelt ook het verlangen van de meeste vaders en moeders dat hun kinderen iets zullen zijn. Eenvoudige be-woordingen, maar o zo veelzeggend. Ik ben zo blij dat zij niet zei: „Wees iemand.” Ze zei: „Wees iets, Abe.” Er is een belangrijk verschil. In het woordenboek wordt *iemand* omschreven als „de één of andere persoon, deze of gene”, terwijl de definitie van *iets* onder andere luidt: „een zaak of persoon van betekenis”.

Abraham Lincolns moeder kende haar zoon, zijn mogelijkheden en het moeilijke pad dat voor hem lag; daarom wilde zij dat hij zich reeds vroeg erop zou toeleggen standvastig en onwrikbaar te zijn bij het verrichten en bevorderen van daden die getuigden van moed en geloof in het leven van alle mensen.

In iedere generatie is er een woord van

hoop door hen die prestatie, een voorbeeldig leven, het waarmaken van hun potentieel en het nakomen van hun beloften voorstaan.

Waar geluk ligt niet in het krijgen van iets. Waar geluk is iets worden. Dit kan worden bereikt door zich aan verheven doelen te wijden. Zonder toewijding zullen wij er niet in slagen iets te worden.

Toewijding is een woord dat niet alleen kan staan. We moeten altijd de vraag stellen: „Toegewijd waaraan?” Bij ons bezig zijn met de programma's van de kerk, zullen we onszelf doelen moeten stellen om de zegeningen van zelfverbetering en uitstekende prestaties in de ons opgedragen taken te kunnen oogsten.

„Voorwaar zeg Ik: De mensen dienden ijverig voor een goede zaak werkzaam te zijn, en vele dingen uit eigen vrije wil te doen, en veel gerechtigheid tot stand te brengen;

Want de macht is in hen, waardoor zij naar eigen willen kunnen handelen. En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen.

Maar hij, die niets doet, voordat het hem wordt geboden, en een gebod met een twijfelend hart ontvangen, en het traag nakomt, wordt verdoemd.” (Leer en Verbonden 58:27-29.)

Bij het zoeken naar goede zaken moeten wij onze eigen behoeften in overweging nemen en in overeenstemming met de leerstellingen van het evangelie leven.

In de studiebijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers van 3 april 1975, zei president Spencer W. Kimball: „Ik geloof in doelen, maar ik geloof ook dat iedereen zijn eigen doelen moet stellen. Zij moeten ook zo worden gesteld dat wij op onze tenen moeten lopen om ze te bereiken. Succes moet niet altijd worden afgemeten aan het al dan niet hebben bereikt van het

gestelde doel, maar aan de gemaakte vorderingen.”

Bij het stellen van onze eigen doelen moeten wij onze persoonlijke behoeften en talenten afwegen. In welke richting wij ons bewegen is belangrijker dan op welk punt wij ons op dit moment bevinden. Het stellen van doelen moet ons stimuleren ons in te spannen terwijl wij ons in de richting van ons doel voortbewegen.

Zelfonderzoek is een uitermate moeilijke zaak. Uit onderzoekingen op dit gebied is gebleken dat de meeste mensen voor alle behaalde successen zichzelf de eer geven, maar hun falen wijten aan uitwendige factoren of aan anderen. Wij zouden er goed aan doen om, wanneer wij voor problemen staan, onszelf dezelfde vragen te stellen als de Twaalf Apostelen tijdens het laatste avondmaal deden.

„Toen het avond geworden was, lag Hij aan met de twaalf (discipelen).

En terwijl zij aten, zeide Hij: Voorwaar, Ik zeg u, dat één van u Mij verraden zal.

En zeer bedroefd, begonnen zij, een voor een, tot Hem te zeggen: Ik ben het toch niet, Here?” (Matteüs 26:20-22.)

Wanneer wij geen vorderingen meer schijnen te maken, doen wij er goed aan ons af te vragen aan wie dat ligt. Ben ik het? Ben ik voldoende toegewijd aan rechtvaardige doelen? Heb ik de moed, de geestkracht en de wijsheid om een zelfonderzoek in te stellen — of ben ik geneigd de schuld op een ander af te wentelen?

William Clement Stone, een miljonair uit Chicago, zei eens in een interview: „Alleen met stuwkracht, energie en wilskracht zul je op enig terrein succes hebben.” Verder zei hij: „Lees de Bijbel, ongeacht je godsdienstige overtuiging. Het is het meest inspirerende boek aller tijden. En leer de macht van het gebed aan

te wenden." Deze man had de grote waarde van toewijding geleerd. Hij had de wilskracht. Hij had ook geleerd zich voor leiding en hulp tot God te wenden.

Er zijn veel mensen die door geestelijke doelen gemotiveerd worden. De vraag is: „Om welke redenen?" Is het vanwege goede gevoelens en beloofde beloningen of is het uit angst voor de gevolgen van het niet onderhouden van de geboden? De beste drijfveer is de positieve reden.

„Om de vruchten van het leven ten volle te kunnen plukken, moeten wij onze dagen vullen met toewijding aan hoogstaande doelen en beginselen. Er is geen andere weg.”

Honderd procent toewijding aan de juiste evangeliebeginselen brengt vreugde, voldoening en het overvloedige leven met zich mee.

Dale Carnegie heeft eens gezegd: „Als je niet bezig bent te worden wat je wilt zijn, ben je automatisch bezig te worden wat je niet wilt zijn.”

Wij moeten echter wel beseffen dat niet alle problemen van het leven ineens opgelost kunnen worden. Ons toelagen op het voorzien in de dagelijkse behoeften en op het bereiken van de onmiddellijke, lagere doelen zal ons zinvolle successen opleveren. Wees ervan doordrongen dat God ons zal oordelen naar de manier waarop wij gebruikmaken van al onze mogelijkheden. Het is verstandig en juist om iedere kans en mogelijkheid te willen be-

nutten, maar geef het niet op of barst niet in tranen uit wanneer er zich mislukkingen of teleurstellingen voordoen. Stel voor het bereiken van grote doelen kleinere „tussen“-doelen met een grote kans op slagen. Op die manier neemt het gevoel van eigenwaarde toe en wordt toewijding aan steeds grotere doelen mogelijk. De weg naar succes is lang en vol toewijding aan waardige doelen. Men is een zinvol doel nog niet toegewijd door alleen maar een besluit te nemen of een voorneemen uit te spreken. Er moet dagelijkse vooruitgang zijn in de richting van de gestelde doelen.

Wanneer men volledig toegewijd is, komen bijkomende sterke punten en talenten aan het licht. Uit onverwachte hoeken komt hulp. Wie van ons heeft het nog nooit meegemaakt dat hij, door een gevoel van volledige ontoereikendheid, één of andere opdracht met angst en beven heeft aanvaard? Maar gehoorzaam beginnen wij er met zorg toch aan. Wij werken hard en bidden vaak. En als de opdracht is volbracht, merken wij tot onze verbazing dat wij het er goed vanaf hebben gebracht. Ootmoedig zien wij dan in dat onze eigen vermogens werden aangevuld.

Goethe schreef: „Wat je ook kunt doen of meent te kunnen doen, begin eraan. Vermetelheid houdt genialiteit, macht en toverkracht in.” (Uit Faust: Vorspiel auf dem Theater, deel 1, blz. 227.) Wij kunnen daaraan toevoegen dat toewijding genialiteit, macht en toverkracht inhoudt.

De Schriften zeggen het als volgt: „Want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (1 Nephi 3:7.)

Een werkelijk toegewijd mens wankelt

niet wanneer hij met tegenspoed te kampen krijgt. Totdat men waarlijk toegewijd is, is daar altijd die kans op aarzeling, op het inslaan van een andere richting, of op ondoeltreffendheid. Leden binnen onze gelederen die het naleven van het evangelie van Jezus Christus toegewijd zijn, worden niet van de wijs gebracht door de redeneringen van schimpende lieden.

Met iedere week die voorbij gaat worden onze vijanden agressiever. Zij schijnen voornemens te zijn niet alleen de niet-toegewijden onder ons te misleiden, maar om zelfs de uitverkorenen op een dwaalspoor te brengen. Zij bekritisieren onze leiders. Zij bespotten hetgeen wij heilig achten. Zij steken de draak met verordeningen en verbonden waarvan wij weten dat ze waar en heilig zijn. Zij schepen er genoeg in bij onze voormalige en huidige leiders menselijke zwakheden

te ontdekken en deze door te vertellen in plaats van de waarheden die zij onderwezen te erkennen en er hun voordeel mee te doen. Zij gaan naar de boom en in plaats van te genieten van de vruchten, wijzen ze op de littekens die zij op de stam hebben ontdekt.

Laat u niet misleiden. God laat niet met zich spotten. (Zie Galaten 6:7.) Het is niet onze bedoeling om te redetwisten of gelegenheden te zoeken om hun argumenten te weerleggen. Wij nodigen degenen die met ons van mening verschillen, en ook alle anderen, uit om hun ogen te openen en de schoonheid en heerlijke ervaringen te zien die hen wachten die, al zoekend naar het goede, het pad bewandelen dat Jezus Christus voor ons heeft gebaand.

Het is, bij voorbeeld, een trieste dag in het leven van wie of welke groep dan ook, wanneer deze, door opleiding of instel-

ling, bewust naar een voetbalwedstrijd gaat en de deelnemers beoordeelt naar de modder en het vuil op hun kleding in plaats van naar de doelpunten die er gescoord worden.

En waar is het genoeg voor dit soort mensen wanneer zij bij een belangrijke competitiewedstrijd baseball geen enkel blijk van enthousiasme tonen voor degenen die de winnende run maakt, maar er liever bij stil staan dat deze held, naar zij hadden uitgevonden, vroeger weleens een keer had moeten schoolblijven voor iets dat hij misdaan had? Wee hen die zich liever vergasten aan de vuiligheid en het onsmakelijke dan aan de vruchten.

Stel daar tegenover de houding van een van onze kennissen, een weduwe op leeftijd, die iedere ochtend naar de tempel gaat, de hele dag de diensten bijwoont en 's avonds, met de bus, vermoeid naar huis gaat omdat, zoals zij zegt „Ik zo van iedereen houd, zelfs van degenen die ik niet kan zien“. En hoe vaak doet zij dat? „Ik ga iedere dag dat de tempel open is. Soms, wanneer ik me minder goed voel, is het niet eenvoudig, maar toch red ik het wel.“ Het woord is *toewijding*.

Wij zijn allemaal in het bezit van ogen, oren en een verstand om mee te verheffen, te leiden en lief te hebben. Volledige toewijding aan God en zijn evangelie zal ons niet toestaan ons bezig te houden met afbrekende kritiek, wraak of ongepaste afkeer. Wij moeten ons toeleggen op het schouder aan schouder voortmarcheren in de strijd om zielen te redden — zonder te vernietigen, te veroordelen of te kleineren.

De bekering van Paulus bracht toewijding met zich mee. Joseph Smith achtte toewijding belangrijker dan het leven zelf. Vanaf het moment van zijn eerste visioen tot aan zijn marteldood, was hij het

slachtoffer van bittere vervolging, smaad en hoon, maar hij aarzelde nooit, ondanks buitengewone tegenspoed. Hij tekende in zijn geschiedenis op:

„Het was echter een feit, dat ik een visioen had aanschouwd. Ik heb sindsdien gedacht, dat het mij alleszins ging als Paulus, die zich voor koning Agrippa verdedigde, en zijn verhaal deed van het visioen dat hij had, toen hij een licht zag en een stem hoorde; maar er waren er toch maar weinig die hem geloofden; sommigen zeiden dat hij loog, anderen zeiden dat hij waanzinnig was . . . Maar dit alles deedde werkelijkheid van zijn visioen niet teniet. Hij had een visioen gezien, en hij wist het . . .

Zo stond het ook met mij. Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht heb ik twee Personen gezien, en Zij hebben waarlijk tot mij gesproken, en al werd ik gehaat en vervolgd, omdat ik zei dat ik een visioen had gezien, het was toch waar . . . Want ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet; want ik wist dat ik daarmee zou zondigen tegen God, en onder veroordeling komen.“ (Joseph Smith — Geschiedenis 24-25.)

Het staat vast dat noch de apostel Paulus noch Joseph Smith ooit weifelden, hoewel zij aan grote beproevingen werden blootgesteld. Zoals al is gezegd, zijn er in deze tijd velen die het zaad van tweedracht en disharmonie rondstrooien. Door middel van halve waarheden en laster trachten zij de leden van de kerk van Jezus Christus tot afval te brengen. Ik vraag me soms af hoe christelijk het wel is om een ander onchristelijk te noemen wanneer wij spreken over zijn gedrag. Zij die werkelijk toegewijd zijn aan het naleven van het evangelie van Jezus Christus

zullen niet in verwarring geraken, verbijsterd staan of op een dwaalspoor worden gebracht.

Als wij beweren heiligen der laatste dagen te zijn, laten wij dan ook toegewijd zijn aan het leven zoals een heilige der laatste dagen en Jezus Christus daarbij als ons grote voorbeeld gebruiken.

Het is nog niet te laat om ons erop toe te leggen het evangelie voor honderd procent na te leven nu wij nog hier op aarde zijn. Iedere dag opnieuw moeten wij een verheven christelijke levenswandel zijn toegedaan, omdat de waarheden van het evangelie van Jezus Christus onontbeerlijk zijn voor onze eeuwige vreugde en eeuwig geluk. Het is nu de tijd om ons toe te wijden en ons opnieuw toe te wijden.

Ik moet denken aan een jongetje van vijf dat 's nachts uit bed viel en huilend bij zijn moeder kwam. Toen zij vroeg: „Waarom ben je nou uit je bedje gevallen?” antwoordde hij: „Omdat ik er niet ver genoeg in was!”

Door de jaren heen heb ik ervaren dat, over het algemeen, degenen die uit de kerk vallen degenen zijn die er niet ver genoeg in zijn.

Eenvoudig gezegd, is het verschil tussen degenen die toegewijd zijn en dege-

nen die dat niet zijn, het verschil tussen de woordjes *willen* en *zullen*. Bijvoorbeeld: „Ik wil mijn tiend wel betalen, maar we zitten zo krap,” of „ik zal mijn tiend betalen.” „Ik wil wel naar de avondmaalsvergadering als ik tijd heb,” of „ik zal de avondmaalsvergadering bezoeken.” „Ik wil een goede leerkracht zijn, maar de kinderen zijn zo onrustig,” of „ik zal een goede leerkracht zijn.”

Om de vruchten van het leven ten volle te kunnen plukken, moeten wij onze dagen vullen met toewijding aan hoogstaande doelen en beginselen. Er is geen andere weg. Naarmate deze toewijding ons tot daden aanzet, zullen wij meer vooruitgang maken en meer mogelijkheden tot een productief leven hier op aarde hebben en zal de deur tot het eeuwige leven bij onze Vader in de hemel zich verder openen.

Het woord is *toewijding*. Om iets te zijn, moeten wij toegewijd zijn. God is onze Vader. Jezus is onze Heiland en dit is zijn kerk. Dat wij ons zullen toewijden aan het leiden van een leven zoals dat van Christus, ondanks onze omstandigheden en ondanks tegenwerking, bid ik in de heilige naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen. □

De bezorgdheid van ouders voor hun kinderen

---

*Ouderling Howard W. Hunter
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Algemene autoriteiten hebben het voorrecht om over de gehele wereld leden van de kerk te leren kennen die voortdurend een goed leven hebben geleid en hun kinderen met behulp van het evangelie hebben grootgebracht. Deze heiligen hebben de geweldige zegeningen genoten en de troost gevoeld van het als ouders, grootouders en overgrootouders terug kunnen kijken op jarenlange, geslaagde inspanningen bij het opvoeden van hun kinderen. Dat is stellig iets waar wij allemaal naar verlangen.

Toch zijn er velen in de kerk en daarbuiten die te kampen hebben met schuldgevoelens en gevoelens van onwaardigheid, omdat een aantal van hun zoons en dochters van de kudde zijn afgedwaald. Mijn toespraak is vandaag in de eerste plaats tot die vaders en moeders gericht.

Vanzelfsprekend doen alle plichtsgetrouwe ouders hun best, maar toch hebben zij haast allemaal fouten gemaakt. Men begint niet aan een taak als het ouderschap zonder zich weldra te realiseren dat er al doende veel fouten gemaakt zullen worden.

Stellig weet onze Hemelse Vader, wanneer Hij zijn geestelijke kinderen toevertrouwt aan jonge, onervaren ouders, dat er fouten gemaakt zullen worden en onjuiste beoordelingen plaats zullen vinden.

Voor ieder stel ouders zijn er vele nieuwe ervaringen die bijdragen tot het vergroten van hun wijsheid en begrip, maar ieder van die ervaringen houdt in dat er nieuwe wegen moeten worden gebaad, met de mogelijkheid dat er fouten worden gemaakt. Met de komst van het eerste kind moeten de ouders bepalen hoe zij

gaan onderwijzen en trainen, hoe zij gaan corrigeren en disciplineren. Weldra is daar de eerste schooldag en de eerste fiets. Dan komen het eerste afspraakje van de eerste tiener, het eerste probleem met schoolcijfers en wellicht het eerste verzoek om laat thuis te mogen komen of het eerste verzoek om een autootje te mogen kopen.

„Er zijn ouders die misschien een streng oordeel over zichzelf vellen en toestaan dat deze gevoelens hun leven vernietigen, terwijl zij in feite hun best hebben gedaan en in geloof voort behoren te gaan.”

Het is een zeer uitzonderlijke vader of moeder die het moeilijke pad van het ouderschap bewandelt zonder onderweg fouten te maken, vooral bij die „eerste-keers”-mijlpalen, wanneer het enigszins ontbreekt aan ervaring en begrip. En zelfs wanneer de ouder ervaring heeft opgedaan, zijn de tweede en de derde keer deze mijlpalen niet eens altijd gemakkelijker te passeren en is de kans op fouten maken niet veel minder.

Bestaat er wel een uitdagendere verantwoordelijkheid dan om jonge mensen op de juiste manier aanpakken? Er zijn talrijke veranderlijke factoren die het karakter en de persoonlijkheid van een kind bepalen. Het is waarschijnlijk waar dat de ouders in vele, of wellicht de meeste gevallen de grootste invloed op het vormen van het leven van een kind hebben, maar soms zijn er nog andere invloeden die ook

veel gewicht in de schaal leggen. Niemand weet precies in hoeverre erfelijkheid levens beïnvloedt, maar vaststaat dat de invloed van broers en zussen, vrienden, vriendinnen en leerkrachten, burens en hopmannen groot is.

Wij weten ook dat de invloeden die op een kind inwerken niet beperkt zijn tot erfelijke factoren of mensen; hun stoffelijke omgeving zal ook invloed uitoefenen, zoals de woning en het speelgoed, de tuin en de buurt. Speelplaatsen en voetballen, jurken en auto's — of het ontbreken ervan — al deze zaken hebben invloed op het kind.

Men moet wel concluderen dat, wegens de vele invloeden en de ontelbare beslissingen — elk met zoveel alternatieven die afgewogen moeten worden — er heus weleens een onverstandige keus zal worden gedaan, ook al doen de ouders hun uiterste best steeds de juiste keus te maken. Het is zo goed als onmogelijk steeds het juiste te zeggen en het juiste te doen. Vermoedelijk zijn wij het erover eens dat wij als ouders fouten hebben gemaakt die een negatieve uitwerking hebben gehad op de houding of de vooruitgang van het kind. Aan de andere kant doen ouders onder gegeven omstandigheden gewoonlijk wat juist is of nemen zij het juiste besluit, maar reageren jongens en meisjes vaak negatief op goede besluiten.

Over het geval waarin een ouder een fout heeft gemaakt, of iets deed wat als een fout kan worden beschouwd — of, aan de andere kant, nooit een fout heeft gemaakt, terwijl het lam toch van de kudde is afgedwaald — zou ik graag enige gedachten met u willen delen.

Ten eerste staat die vader of moeder niet alleen. Onze eerste ouders waren al vertrouwd met het leed van de ervaring

dat een aantal van hun kinderen de leringen van het eeuwige leven verwierpen. (Zie Mozes 5:27.) Eeuwen later kwam Jakob achter de afgunstige en vijandige gevoelens die zijn oudere zoons jegens zijn geliefde Jozef koesterden. (Zie Genesis 37:1-8.) De grote profeet Alma, wiens zoon ook Alma heette, bad uitvoerig tot de Heer aangaande de opstandige houding van zijn zoon en ging ongetwijfeld zwaar gebukt onder de zorgen over de tweedracht en de goddeloosheid die zijn zoon onder de leden van de kerk veroorzaakte. (Zie Mosiah 27:14.) Onze Vader in de hemel heeft ook veel van zijn geestelijke kinderen aan de wereld verloren; Hij kent de gevoelens van uw hart.

Ten tweede moeten wij bedenken dat beoordelingsfouten over het algemeen minder ernstig zijn dan opzettelijke fouten.

Ten derde, wanneer er inderdaad met opzet, met volledige kennis en inzicht een fout is gemaakt, dan is daar het beginsel van bekering voor bevrijding en troost. Wij moeten niet stil blijven staan bij hetgeen wij zien als een fout of een zonde of

een mislukking, waardoor onze vooruitgang in het evangelie of onze band met familie en vrienden schade heeft geleden. Het zou beter voor ons zijn als wij ons ervan afwenden. Zoals bij elke fout, kunnen wij ons bekeren door berouwvol te zijn en de gevolgen ervan voor zover dat mogelijk is, te corrigeren of rectificeren. Wij behoren met hernieuwd geloof vooruit te zien.

Ten vierde, geef nooit de hoop op waar het een kind dat is afgedwaald betreft. Velen die schijnbaar volkomen verloren waren, zijn teruggekomen. Wij moeten een gebed in ons hart hebben en onze kinderen, zo mogelijk, onze bezorgdheid en liefde laten voelen.

Ten vijfde moeten wij bedenken dat onze invloed niet de enige was die tot de daden van onze kinderen bijdroeg. Dit geldt voor zowel goede als verkeerde daden.

Ten zesde, weet dat onze Hemelse Vader zich bewust is van onze liefde en offers en bezorgdheid, ook al hebben al onze inspanningen niet de gehoopte resultaten opgeleverd. Het hart van ouders wordt vaak gebroken, maar toch moeten

zij inzien dat, als de ouders hun de juiste beginselen hebben geleerd, de uiteindelijke verantwoordelijkheid bij het kind ligt.

Ten zevende, wat voor verdriet, wat voor zorgen, wat voor pijn en smart u ook ondergaat, zoek naar een manier om deze gevoelens ten goede aan te wenden, misschien door anderen te helpen diezelfde problemen te vermijden, of misschien door een groter begrip te ontwikkelen voor de gevoelens van anderen die een identieke strijd doormaken. Wij zullen vast een beter begrip hebben van de liefde van onze Hemelse Vader wanneer wij, door het gebed, tenslotte tot het inzicht komen dat Hij het begrijpt en wil dat wij vooruitkijken.

Het achtste en laatste punt waar ik u aan wil herinneren, is dat iedereen anders is. Ieder van ons is uniek. Elk kind is uniek. Evenals ieder van ons op een ander punt start in de wedren van het leven, en evenals ieder van ons verschillende sterke en zwakke punten en talenten heeft, zo is ieder kind gezegend met zijn eigen eigenschappen. Wij moeten er niet van uitgaan dat de Heer het succes van de een op precies dezelfde wijze zal beoordelen als dat van de ander. Als ouders nemen wij vaak aan dat als ons kind niet op ieder terrein geweldige prestaties levert, wij gefaald hebben. Wij moeten voorzichtig zijn met ons oordeel.

Laat er geen misverstand zijn. De verantwoordelijkheid van het ouderschap is uitermate belangrijk. De uitwerkingen van onze inspanningen zullen eeuwige gevolgen hebben voor onszelf en voor de kinderen die wij grootbrengen. Ieder die een ouder wordt, heeft de grote verplichting zijn kinderen te beschermen en lief te hebben en te helpen terug te keren tot hun Hemelse Vader. Alle ouders dienen zich te realiseren dat de Heer hen die de-

ze verantwoordelijkheid verwaarlozen, niet als onschuldig zal beschouwen.

Na de uittocht, toen Israël in de wildernis vertoefde, leerde Mozes zijn volk dat de geboden des Heren thuis door de ouders aan de kinderen moeten worden geleerd. Hij zei tegen hen:

„Wat ik u heden gebied, zal in uw hart zijn, gij zult het uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit, wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat.” (Deuteronomium 6:6-7.)

Wij mogen satan ons nooit laten wijsmaken dat alles verloren is. Laten we trosts zijn op de goede en juiste dingen die wij hebben gedaan; verwerp de dingen die verkeerd zijn en ban ze uit uw leven; vertrouw op de Heer voor vergeving, kracht en troost; en ga dan voorwaarts.

Een geslaagde ouder is er één die heeft liefgehad, één die offers heeft gebracht, en één die gezorgd heeft voor een kind, het onderwezen heeft en in zijn behoeften heeft voorzien. Als u al deze dingen heeft gedaan en uw kind desondanks weerspanning of lastig of werelds is, kan het zijn dat u toch een geslaagde ouder bent. Er komen misschien wel kinderen op aarde die onder alle omstandigheden een uitdaging zouden zijn voor elk stel ouders. Zo ook zijn er misschien kinderen die een zegen en een vreugde zouden zijn voor zo goed als elke vader en moeder.

Waar het mij vandaag om gaat, is dat er ouders zijn die misschien een streng oordeel over zichzelf vellen en deze gevoelens hun leven laten vernietigen, terwijl zij in feite hun best hebben gedaan en in geloof voort behoren te gaan. Dat allen die ouders zijn vreugde zullen vinden in de inspanningen die zij zich voor hun kinderen getroosten, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Uw droefheid zal tot blijdschap worden

---

*Ouderling Robert D. Hales
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Er zijn vele soorten droefheid en lijden:

- Lijden dat we onszelf aangedaan hebben.

- Lijden als gevolg van de onvolmaaktheden van ons sterfelijk lichaam en droefheid die voortkomt uit een scheiding door de dood.

- Lijden dat ons beproeft.

- Lijden om onze geestelijke kracht te ontwikkelen.

- Lijden om ons tot nederigheid en bekering te brengen.

- Het lijden en zoenoffer van de Heiland, de belangrijkste gebeurtenis in de gehele wereldgeschiedenis.

Maar wanneer ons verdriet en lijden ons geloof in onze Heiland, Jezus Christus versterkt, zal onze „droefheid . . . tot blijdschap worden”. (Johannes 16:20.)

Dertig jaar geleden had ik als gemeentepresident een gesprek met een man en zijn vrouw. De vrouw liet niets van haar

man heel; hij had niet voor haar gezorgd zoals zij had verwacht; hij was niet de metgezel geweest zoals zij zich die voor haar huwelijk gedroomd had; zij konden geen gesprek met elkaar hebben zonder te bekvechten en elkaar aan te vallen.

Haar man hield van haar terwijl zij hem toch kwetste. De tranen stonden hem in de ogen terwijl hij haar scheldpartij over zich heen liet gaan. Het werd me als een-entwintigjarige gemeentepresident op een gegeven ogenblik te veel en ik vroeg haar: „Waarom kwetst u deze man zo, die u het meeste liefheeft? Waarom kwetst u een echtgenoot die er alles voor over heeft om u te helpen?”

Haar antwoord gaf me een schok: „O, ik denk dat we met degeen waar we van houden ruziën en die kwetsen omdat we die de meeste pijn kunnen doen.”

Ik ben dat voorval nooit vergeten. Er zit veel waars in dat voorbeeld. Wij kunnen een vreemde niet zo gevoelig raken als ie-

mand die we liefhebben. We weten precies wat we doen moeten om onze metgezel(in), onze ouders of broers en zusters pijn te doen. Wij kennen hun kwetsbare plekken. Wij weten hoe zij het pijnlijkst getroffen worden door wat wij doen. Voor velen lijkt gekwetst worden door iemand die ons het meest na staat, wel een beproeving van het geloof in het leven. In Zacharia staat dat Jezus zou zeggen, als Hem werd gevraagd hoe Hij aan die wonden in zijn handen was gekomen: „Daarmee ben ik geslagen in het huis van mijn vrienden”. (Zie Zacharia 13:6.) Is het niet zo dat God, onze Vader, en zijn Zoon bedroefd zijn wanneer wij zondigen? Kwetsen wij niet Hem die het meeste van ons houdt wanneer wij ongehoorzaam zijn en het zoenoffer van de Heer niet aannemen?

Op een keer richtte ouderling LeGrand Richards zich eens tot een jongere algemene autoriteit toen hij, een beetje tegen zijn zin, in een rolstoel werd geholpen en zei: „Jij wordt ook nog wel oud als je lang genoeg leeft.” Ik denk aan mijn moeder van tweeëntachtig jaar — sedert acht jaar helemaal verlamd — en aan mijn vader van vierentachtig — een kunstenaar wiens beproeving het is dat hij steeds minder kan zien — en ik besef welk een vreugde het voor hen zal zijn wanneer zij een volmaakt en onsterfelijk lichaam zullen ontvangen. Het lijden in de sterfelijkheid zal een grotere dankbaarheid voor de zegen van een opgestaan, volmaakt lichaam met zich brengen. Ook geeft de vreugde van het onze ouders in hun noden helpen, ons een grotere waardering voor elkaar.

Ons is gezegd dat uit lijden, droefheid en verdriet — blijdschap zal voortkomen. Wij kunnen soms niet helemaal begrijpen dat lijden in de sterfelijkheid eeuwige ze-

geningen met zich mee kan brengen. Jezus heeft zijn apostelen gezegd:

„Nog een korte tijd en gij ziet Mij niet meer . . .

Ik zeg u, gij zult schreien en weeklagen, maar de wereld zal zich verblijden; gij zult u bedroeven, maar uw droefheid zal tot blijdschap worden.” (Johannes 16:16, 20.)

Jezus vergeleek dit met de droefheid van een vrouw die baart omdat haar uur gekomen is, maar zodra zij het kind ter wereld heeft gebracht, „denkt zij niet meer aan haar benauwdheid”. (Johannes 16:21.)

De aarde werd na de kruisiging door aardbevingen en uitbarstingen getroffen (zie Matteüs 27:51) die dood en verderf zaaiden. Hoe konden zij die dit lijden hadden moeten meemaken enig begrip hebben van het vreugdevol tafereel dat door president Joseph F. Smith werd beschreven, naar aanleiding van zijn visioen van het bezoek van de Heiland aan de geestenwereld terwijl zijn lichaam in het graf lag?

„Zij allen hadden het sterfelijk leven verlaten, met de vaste hoop op een glorierijke opstanding door de genade van God de Vader en zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus.

„Ik zag dat zij waren vervuld van vreugde en blijdschap, en zich met elkaar verheugden, omdat de dag van hun bevrijding nabij was.

„Zij waren verzameld in afwachting van de komst van de Zoon Gods naar de geestenwereld, om hun bevrijding van de banden des doods te verklaren.

„Hun ingeslapen lichaam, reeds lang tot stof vergaan, zou hersteld worden in zijn volmaakte vorm, heen tot heen, en daarop de pezen en het vlees. De geest en het lichaam zouden herenigd worden

om nimmermeer gescheiden te worden, opdat zij een volheid van vreugde mochten ontvangen.

„Terwijl deze grote menigte wachtte en met elkaar sprak en zich verheugde op het uur van hun bevrijding van de ketenen des doods, verscheen de zoon Gods en riep voor de gevangenen die getrouw waren geweest, de vrijheid uit.

„En daar predikte Hij hun het eeuwig evangelie, de leer van de opstanding en 's mensen verlossing van de val en — op voorwaarde van bekering — van hun eigen zonden.” (LV 138:14-19.)

Oh ja, er is veel lijden dat ons op de proef stelt. Job, een volmaakt mens, werd door satan zwaar op de proef gesteld. Jobs vrienden dachten dat zijn lijden het gevolg van zonden was, maar de Schriften laten ons duidelijk weten: „In dit alles zondigde Job niet en schreef Gode niets ongerijmds toe”. (Job 1:22.) Ook wij dienen God niets ongerijmds toe te schrijven wegens ons eigen lijden of niet te denken dat wij de oorzaak van het lijden van een ander wel weten.

Lijden om (geest)kracht te ontwikkelen zal nimmer zo ver gaan dat het ons vermogen om tot het einde toe te volharden te boven zal gaan.

Toen Joseph Smith in de gevangenis te Liberty zat, smeekte hij de Heer om verzoening, en de Heer gaf hem die ook. Hij zei: „Indien zelfs de kaken der hel zich wijd voor u opensperren, weet dan, Mijn zoon, dat dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen.” (Leer en Verbonden 122:7.)

Zulke beproevingen geven ons een ontwikkeling van spiritualiteit die we waarschijnlijk nooit zouden hebben ervaren als we niet hadden meegemaakt hoe de kaken der hel zich wijd voor ons hadden opensperd. Wij dienen niet alleen

te overleven, maar tevens te leren een zorg voor anderen te ontwikkelen terwijl wij zelf lijden. Dit is een kernpunt in onze geestelijke groei. Door ons leven te verliezen in dienst van onze naaste vinden we onszelf.

„Lijden heeft ten doel ons op te bouwen en te versterken. Door te lijden leren we te gehoorzamen.”

Jezus gaf ons in Getsemane het volmaakte voorbeeld toen Hij zijn apostelen vergaf dat zij lagen te slapen, terwijl Hijzelf uit al zijn poriën voor onze zonden bloedde. Hij vroeg alleen maar: „Waart gijlieden zo weinig bij machte één uur met Mij te waken?” (Matteüs 26:40.) Toen Jezus aan het kruis leed uitte Hij ook nog zijn bezorgdheid over wie er nu voor zijn moeder zou zorgen. En ondanks zijn lijden, onderwees Hij het evangelie aan hen die naast hem hingen. (Zie Johannes 19:26-27.)

Eén van de grootste voorbeelden in mijn eigen leven zag ik toen ik als spiksplinternieuwe algemene autoriteit voor mijn eerste opdracht op reis moest. Eén van de algemene autoriteiten had enkele dagen tevoren zijn vrouw verloren. Ik liep het vliegtuig in en daar zat hij, op de voorste rij. Welk een grootse boodschap! Ik was er zeer door geroerd omdat ik toen bij mijzelf dacht: „Hoe kan iemand die zo lijdt er op uitgaan om anderen te helpen?” Hij vertelde mij hoe moeilijk het voor hem was om deze opdracht te volbrengen, maar hij deed het en gaf hulp en uitkomst aan anderen terwijl hijzelf diep onder zijn eigen leed gebukt ging.

Leed is algemeen; hoe wij er op reage-

ren is iets persoonlijks. Leed kan ons één van twee mogelijke wegen doen opgaan. Het kan een ervaring zijn die ons, in combinatie met geloof sterkt en reinigt, of het kan er toe leiden dat ons leven verwoest wordt als we geen geloof in het zoenoffer van de Heer hebben. Lijden heeft echter ten doel ons op te bouwen en te versterken. Door te lijden leren we te gehoorzamen. Het dient ons nederig te maken en nader tot de Heer te brengen, zoals in het geval van de verloren zoon, die pas waarderding voor zijn eigen thuis begon te krijgen nadat hij de wereld was ingegaan en verdriet had ervaren door zijn geliefden buiten te sluiten. (Zie Lucas 15:11-32.) In dit geval was zijn lijden dus een essentieel deel van zijn bekering.

Wanneer leed het gevolg is van zonde dient het tot bekering te leiden. Alma getuigde het volgende tot zijn zoon Helaman:

„En toen ik aldus werd gefolterd en gekweld door de herinnering aan mijn vele zonden, zie, toen werd ik tevens indachtig, dat ik mijn vader tot het volk had horen profeteren aangaande de komst van een zekere Jezus Christus, een Zoon van God, om voor de zonden der wereld verzoening te doen.

„Toen mijn geest door deze gedachte werd bezielde, riep ik in mijn hart: O, Jezus, Gij Zoon Gods, wees mij, die vol bittere gal is en door de eeuwige ketenen des doods omvangen, genadig!

„En zie, toen ik dit dacht, kon ik mij mijn smarten niet meer herinneren; ja, ik werd niet langer door de herinnering aan mijn zonden gekweld.

„En o, hoe groot was mijn vreugde en welk een wondervol licht zag ik; ja, mijn ziel was vervuld van vreugde, juist zo buitengewoon groot als mijn smart was geweest!“ (Alma 36:17-20.)

Het is best mogelijk dat wij, na een aantal vergissingen en na enige malen in ons pogen te leven zoals wij weten dat wij moeten leven, te hebben gefaald, alle vertrouwen in onszelf verliezen en maar een armzalig beeld krijgen van wie wij zijn en wat wij kunnen worden. Wij zouden kunnen vergeten dat wij Gods kinderen zijn en dat wij het vermogen hebben om met Hem en zijn Zoon te leven, als wij maar gewillig zijn om de verzoening te aanvaarden en de geboden te onderhouden.

Het eerste gebod dat wij moeten gehoorzamen is dat om te geloven. In de eerste plaats dienen wij geloof in de Heer Jezus Christus te verkrijgen. Geloven dat Hij leeft. Geloven dat Hij ons hoort en geboden verhoort. Geloven dat Hij bereid is ons onze zonden te vergeven. Geloven in het zoenoffer van Jezus Christus.

Waarom is de verzoening door de Heiland zo belangrijk dat het het voorname evangeliebeginsel in de kerk en ons leven is?

Jezus werd in de voorsterfelijke wereld uit hemelse ouders geboren. Hij was de Eerstgeborene van onze Hemelse Vader. In de sterfelijke sfeer was de geboorte van het kindeke te Betlehem en diens leven dat met het zoenoffer eindigde, door profeten van ouds in alle bedelingen voorgezegd. Daar Hij van zijn Vader macht over de dood had ontvangen, was Hij de enige die dit zoenoffer kon brengen. Hij overwon de dood, de macht van het graf was uitgeschakeld en Hij werd onze Zaligmaker, Middelaar en Meester van de Opstanding — de weg tot zaligmaking en onsterfelijkheid voor ons allen. Wij zullen allemaal door het zoenoffer van Jezus Christus opstaan en onsterfelijk worden.

Bij het bestuderen van de verzoening hebben de meesten van ons zich waar-

schijnlijk afgevraagd: „Waarom kan de wereld zo gemakkelijk zien en geloven dat in Adam de gehele mensheid stierf en uit de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader werd geworpen, en er toch zo'n moeite mee hebben om te begrijpen dat Jezus Christus ons op dezelfde manier weer terug kan brengen?” De Schriften zijn op dit punt heel duidelijk.

„Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens (Adam) zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van één zeer velen rechtvaardigen worden . . . opdat, gelijk de zonde als koning heerste in de dood, zo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid ten eeuwigen leven door Jezus Christus, onze Here.” (Romeinen 5:19, 21.)

„En Hij zal de dood op Zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge verbreken, die Zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten . . . opdat Hij de zonden van Zijn volk op Zich moge nemen, ten einde hun overtredingen uit te wissen volgens de kracht Zijner verlossing.” (Alma 7:12-13.)

„Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

„Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik.” (Leer en Verbonden 19:16-17.)

*„k Sta spraak'loos, dat Christus zo'n liefde mij schenken kan,
Verward, dat Hij mij zo genadig bedenken kan,
't Ontroert mij ten diepste',
dat Hij zo voor mijn schulden leed,*

*Dat voor mij, een zondaar,
Hem 't kruis zoveel dulden deed.
„t Verbaast mij, dat Hij van omhoog kwam en stierf voor mij,
Voor mij, zo weerspanning,
en 't leven verwierf voor mij,
Hij ook zelfs tot mij in Zijn liefde' zonder peil Zich buigt,
Tot mij van vergeving,
verlossing en heil getuigt.
„Als 'k denk aan Zijn wonden voor onze strafwaardigheid,
Zou 'k ooit dan vergeten Zijn groot' offervaardigheid?
Nee, nee, 'k zal Hem prijzen,
zolang 'k hier op aarde leef,
Totdat ik Hem eer in de hemelse gaarde geef.
„O, het is wondervol,
dat Hij zo hield van mij
Dat Hij's ontzield voor mij.
O, het is wondervol, wondervol voor mij!”
(„'k Sta spraakloos”, Heilige lofzangen, nr. 175.)*

Het is mijn gebed dat onze droefheid en ons lijden ons in ons geloof in de Heer Jezus Christus zullen versterken en dat onze droefheid tot blijdschap moge worden, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hoe weet u dat?

---

*Ouderling William R. Bradford
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Ik verkondig u dat ik weet dat er een God in de hemel is. Hij is onze Vader. Wij zijn zijn kinderen, naar zijn beeld en gelijkheid geschapen. Wij zijn zijn zaad en bezitten het potentiële vermogen om zoals Hij te worden.

Onze Hemelse Vader had een plan opgesteld om dit mogelijk te maken. Er zou een aarde worden geschapen waarop onze geesten in een stoffelijk lichaam zouden worden geboren, op een plaats waar wij leerzame ervaringen zouden opdoen die ons tevens zouden beproeven, een plaats waar dit goddelijk vermogen in ons zou worden ontwikkeld. Hier kunnen wij, het zaad van God, volgroeien tot het product van de oogst van het werk van onze Vader, dat bestaat uit het tot stand brengen van „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens.” (Mozes 1:39.)

Dit plan voorziet in alle benodigde hulpbronnen en aanwijzingen om zoals Hij te worden. Door onze gehoorzaamheid kunnen wij de wettige erfgenamen worden

van het soort leven dat Hij leidt, en van een volheid van al wat Hij bezit.

Onze Vader onderwees ons dit plan in ons voorsterfelijk leven. Hij liet ons vrij in de keuze of wij het plan wilden aanvaarden of niet. Het feit dat wij hier in een stoffelijk lichaam op aarde verkeren is een bewijs dat wij dat plan toen aanvaardden.

Er waren echter andere kinderen van God die het plan niet wensten te aanvaarden. Onder leiding van Lucifer kwamen zij tegen onze Vader in opstand en trachtten met geweld eer en macht te verkrijgen. Deze poging mislukte en zij werden uit Vaders tegenwoordigheid geworpen. Zij zijn hier op aarde zonder een stoffelijk lichaam. Zij worden nog steeds aangevoerd door Lucifer, die satan, de duivel werd. Zij zijn hier niet om een goddelijk vermogen te ontwikkelen; zij voeren daarentegen een voortdurende strijd om de mens ertoe te bewegen zijn hulpbronnen te misbruiken en de aanwijzingen van onze Vader ongehoorzaam te zijn. Nog

verraderlijker is hun nimmer aflatende misleidende pressie op de mens om niets met die hulpbronnen te doen en geheel onwetend omtrent die aanwijzingen te blijven. Onder deze pressie is de zonde en de overtreding in de wereld gekomen: de zonden van begaan en van nalaten.

Laten we eens kijken naar de aanwijzingen die onze Vader ons als geboden heeft gegeven. Als gevolg van zonde en het overtreden van deze geboden wordt de mens zinnelijk, duivels en een gevallen mens. (Zie Leer en Verbonden 20:20.)

Het begrip „gevallen mens” wil zeggen dat de mens aan de dood en een scheiding van God onderworpen is. Wanneer het stoffelijk lichaam sterft, leeft het geestelijk lichaam verder, maar gescheiden van Gods tegenwoordigheid. Aldus is het lot van de gevallen mens: de dood en scheiding.

In alle eenvoud verklaar ik dat wat ik zojuist gezegd heb, waar is. Ik verklaar dit voor het oor dat gewillig is om te luisteren, voor hen die eveneens weten dat dit waar is. Zonder enige schaamte verklaar ik dit voor het twijfelend oor, voor hen die hier slechts hoon en spot voor hebben, zoals waarschijnlijk het geval zal zijn geweest toen Noach had gesproken en het volk hem vast en zeker zal hebben gevraagd: „Hoe weet u dat? Hoe weet u dat?” Ik verklaar dit voor de sluimerenden die, in onwetendheid van Gods plan en met hun donkere gedachten, de vraag, „Hoe weet u dat? Hoe weet u dat?” kunnen overdenken.

Hier in mijn hand heb ik het Boek van Mormon, een testament van Jezus Christus. Dit boek heeft de offers en zelfs de levens van ongetelde duizenden gekost om het te bewaren en het voort te brengen. Het verschijnen van dit boek is een onderdeel van de wonderbare her-

stelling door God van zijn hulpbronnen en zijn aanwijzingen aan zijn kinderen.

Nu we het Boek van Mormon eenmaal bezitten, een boek dat door goddelijke macht en kracht werd geïnspireerd, beschermd en aan ons werd overgedragen — nu wij het eenmaal kunnen lezen — ontdekken we tot onze verbazing dat één van de twee voornaamste boodschappen die het bevat, het verslag van een gevallen volk is.

In dit boek wordt ons bladzijde na bladzijde, verhaal na verhaal, letter na letter geleerd dat er een God in de hemel is; dat Hij hemel en aarde heeft gevormd; dat wij zijn kinderen zijn en Hij onze Vader is; dat wij naar zijn beeld en gelijkenis zijn geschapen; dat er een plan bestaat dat er in voorziet dat wij kunnen worden zoals Hij is; dat dit plan werd aangevallen door hem die tegen de Vader was opgestaan en die op de aarde werd uitgeworpen om satan, de duivel en vader van alle leugens en overtreding te worden; dat onze Vader ons geestelijke lichaam toestond om naar deze aarde te komen en een stoffelijk lichaam op zich te nemen; dat wij hier op aarde, naar onze eigen keuze, de geboden van onze Vader kunnen gehoorzamen, waardoor wij geschikt bevonden kunnen worden om in zijn tegenwoordigheid terug te keren en hetzelfde heerlijke leven te leiden als Hij. „Maar door de overtreding van deze heilige wetten werd de mens zinnelijk en duivels, en werd een gevallen mens.” (Leer en Verbonden 20:20.)

Inderdaad, met verbazing moeten wij ontdekken dat één van de twee voornaamste boodschappen in het Boek van Mormon het verslag van een gevallen volk is; maar die verbazing verkeert in dankbaarheid wanneer we gaan beseffen dat God hier verklaart dat „men de oplos-

sing niet kan weten als men niet eerst een goed begrip van het probleem heeft".

Het probleem is dat de mens de heilige geboden van God heeft overtreden en een gevallen mens is geworden, en daarvoor de dood moet ondergaan en eeuwig van God gescheiden moet blijven.

Het Boek van Mormon geeft ons een overzicht van „waar wij van gered moeten worden” en „geeft ons een volledig begrip van de rol van en de noodzaak voor een Heiland”.

Maar dit Boek van Mormon bevat nog een tweede boodschap. Ook de oplossing staat er in. Het bevat de volheid van het evangelie van Jezus Christus. Net zoals de leer van de gevallen mens ons met de volle omvang van onze gevallen staat confronteert, laat het evangelie van Jezus Christus ons de volheid zien van de manier waarop deze toestand kan worden teniet gedaan: de oplossing.

Het plan van de verlossing staat centraal in het evangelie van Jezus Christus. God gaf zijn kinderen geboden dat „zij Hem, de enige levende en ware God, zouden liefhebben en dienen, en dat Hij het enige Wezen zou zijn, Dat zij zouden aanbidden”. (Leer en Verbonden 20:19.) De val was het gevolg van het overtreden van deze heilige wetten; „Daarom heeft de Almachtige God Zijn eniggeboren Zoon gegeven”. (Leer en Verbonden 20:21.)

Hij kwam naar de aarde en werkte

daar. Hij vervulde alle voorwaarden die aan het verlossingsplan waren verbonden. Door zijn werk werd de opstanding tot stand gebracht, hetgeen wil zeggen dat ons geestelijk lichaam weer met een vernieuwd stoffelijk lichaam wordt herenigd.

Wat Hij deed was een verzoening brengen waardoor voor ons, als het nakomelingschap van God, wederom de weg werd gebaad om ons potentiële doel te bereiken. Ofschoon we allen een gevallen mens zijn geworden kunnen we, door bekering en het gehoorzamen van de geboden, in de tegenwoordigheid van onze Vader terugkeren.

„Daar de mens was gevallen, kon hij zelf niets doen wat verdienstelijk was; maar het lijden en de dood van Christus verzoenen voor zijn zonden door geloof en bekering, en zo voort; en Hij verbreekt de banden des doods, zodat het graf geen overwinning zal hebben, en de prikkel des doods in de hoop der heerlijkheid zal worden verslonden.” (Alma 22:14.)

Als u een zoon had, uw bloedeigen nazaat, zou u dan niet willen dat hij tot wasdom komt met een ontplooiing van al zijn potentiële mogelijkheden? Zou u hem in zijn prille jeugd niet onderwijzen, aanwijzingen en zelfs geboden geven? Zouden deze geboden er niet opgericht zijn om hem tegen letsel en kwaad en zelfs de dood te beschermen?

Als hij zich nu, door ongehoorzaamheid aan uw leringen en geboden, in een situatie bracht waar hij zich niet meer op eigen kracht uit los kon maken — een situatie die uiteindelijk zijn dood zou worden, een situatie waaruit hij niet meer, zonder hulp, in uw tegenwoordigheid zou kunnen terugkeren — zou u dan niet alles doen wat in uw vermogen ligt om hem daaruit te redden?

God is onze Vader. Wij zijn zijn kinderen. Hij heeft ons als gevallen mens een Heiland gezonden. Dat is Jezus Christus.

Aangezien elk mens gezondigd heeft, kan niemand tot de Vader terugkeren dan alleen door Jezus Christus. Hij is de enige van Vaders kinderen die de heilige wetten niet heeft overtreden. Had Hij dat wel gedaan dan zou ook Hij een gevallen mens zijn geworden. Als dat ooit gebeurd was, wie had dan onze heiland moeten zijn? Maar Christus is zonder zonde, en Hij heeft onze verzoening tot stand gebracht, op voorwaarde dat wij ons bekeeren en gehoorzamen.

Zijn eigen woorden op dit punt komen tot ons als een streng gebod:

„Daarom gebied Ik u, dat gij u bekeert en de geboden onderhoudt, die gij in Mijn naam van Mijn dienstknecht Joseph Smith jr. hebt ontvangen;

„En door Mijn almachtige kracht hebt gij ze ontvangen.” (Leer en Verbonden 19:13-14.)

Hebben wij niet via de hand van Joseph Smith, Gods machtige profeet van de herstelling, het Boek van Mormon van de Heer ontvangen?

Sprekend tot het Nephitische volk, zoals ons in het Boek van Mormon is geopenbaard, gaf Christus ons verdere aanwijzingen met betrekking tot de stappen die wij moeten doen om uit onze situatie van gevallen mens te geraken. Hij zei:

„En Ik geef getuigenis, dat de Vader overal alle mensen gebiedt zich te bekeeren en in Mij te geloven.

„En wie ook in Mij gelooft, en wordt gedoopt, die zal zalig worden; en zij zijn het, die het koninkrijk Gods zullen beërven.

„En wie niet in Mij gelooft, en niet wordt gedoopt, zal worden verdoemd.” (3 Nephi 11:32-34.)

Worden verdoemd betekent eenvoud-

dig geen vooruitgang meer maken. Het wil zeggen een gevallen mens blijven.

Christus zegt verder:

„Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat dit Mijn leer is, en Ik geef er getuigenis van namens de Vader; en wie in Mij gelooft, gelooft ook in de Vader; en hem zal de Vader van Mij getuigenis geven, want Hij zal hem bezoeken . . . met de Heilige Geest.” (3 Nephi 11:35.)

Ik vraag u eens over de volgende vraag na te denken: „Hoe kan iemand de rol van of de noodzaak voor een heiland gaan begrijpen, als hij niet eerst een begrip krijgt van waar hij eigenlijk van gered moet worden?”

Het Boek van Mormon bevat het verslag van een gevallen volk. Het geeft ons een overzicht van de geschiedenis van hoe de mens in een situatie was gekomen, waarin hij aan de dood en een scheiding van God is onderworpen.

Het Boek van Mormon bevat tevens de volheid van het evangelie van Jezus Christus. Het geeft ons een volkomen duidelijk overzicht van wat er voor ons is gedaan en van wat wij zelf moeten doen om uit onze gevallen staat te geraken en in de tegenwoordigheid van God terug te keren.

Welnu dan, gij gevallen mens, durft u met zo'n grootse getuige bij de hand nog te vragen: „Hoe weet u dat? Hoe weet u dat?”

Het Boek van Mormon laat ons in al zijn volheid zien waar wij van gered moeten worden. Het geeft ons een volledig begrip van de rol van en de noodzaak voor een heiland. Het is een testament van Jezus Christus, en dat verkondig ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

De kracht om te veranderen

---

*Ouderling Richard G. Scott
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

Ik voel me zeer nederig door mijn ontvangen roeping als één van de presidenten van het Eerste Quorum der Zeventig. Ik heb er met de Heer over gesproken, en ik heb Hem beloofd dat ik Hem in deze roeping alles zal geven wat ik heb. Ik heb met Hem gepleit om mij te helpen mij waardig te maken om zijn inspiratie en steun te ontvangen, zodat ik zijn wil en die van zijn dienstknechten kan uitvoeren.

Ik heb ernstig om de leiding van de Heer gebeden opdat ik iets mag zeggen dat enige van zijn kinderen hier op aarde van nut kan zijn. Na een aanzienlijke krachtsinspanning mijnerzijds heb ik een aantal indrukken en een heilig gevoel gekregen dat er ergens mensen zijn die ik met de hoognodige hulp van de Heer kan bijstaan. Het is mijn gebed dat ik deze indrukken getrouwelijk mag weergeven, zodat zij diep in het bewustzijn van hen voor wie zij bestemd zijn, mogen inzinken en daarin vaste wortel mogen schieten. Moge zij uitdrukking geven aan de liefde

van de Heer en aan zijn verlangen om u te laten zien hoe u die dringende hulp kunt verkrijgen om een doel en vreugde in uw leven te kunnen brengen.

Ik weet niet wie u bent. Misschien bent u iemand die nu net tot wasdom begint te komen maar die zich, door langdurige ziekte of een steeds toenemend gevoel van eenzaamheid, aan bitterheid en zelfbeklag begint over te geven. Misschien bent u een jonge man of vrouw die met ernstige misverstanden binnen het gezin worstelt. Misschien bent u een man die van zijn vrouw vervreemd is of een alleenstaande moeder die de angstwekkende taak heeft om haar kinderen zonder de steun van een liefdevolle en begrijpende echtgenoot op te voeden. Misschien bent u een liefallige en gehoorzame dochter die zich dagelijks ongerust maakt omdat haar levensdroom van een eeuwig huwelijk in rook lijkt op te gaan. Wie u ook moge zijn, ik geef u mijn plechtig getuigenis dat de Heiland u kent, dat

Hij u liefheeft en zeer wel weet wat uw bijzondere noden zijn.

Hij staat toe dat anderen Hem in zijn werk bijstaan. Moge ik vandaag zulk een instrument zijn.

Ik ga een waarheidsbeginsel met u delen dat, wanneer het wordt toegepast, de deur kan openen die u toegang geeft tot alle andere die u nodig heeft om uw geest op te heffen. Het is een beginsel dat u de kracht zal geven om uw eigen leven geheel te veranderen.

Ik spreek over dienstbaar zijn, een met zelfopoffering gepaard gaande hulp geven aan andere behoeftigen. Ik weet wel dat het moeilijk is om een ander te helpen wanneer je zelf het gevoel hebt een groot onrecht aangedaan te zijn. Ik weet wel dat het moeilijk is om zelf de eerste stap te zetten wanneer je naar gezelschap snakt, of zo geweldig naar een beetje begrip verlangt. En toch zijn het juist deze hulpgevende handelingen die ons toegang tot de liefde en genade van Jezus Christus, de Meester, geven.

Onze vrije wil is een goddelijke gift, en God zal deze ook nimmer met voeten treden. Juist omdat wij over een vrije wil beschikken, moeten wij de eerste stap zetten. Onze eerste daden van vriendschap of hulpverlening aan anderen openen voor ons kanalen van inspiratie en macht. Daarentegen worden wij door duisternis en wanhoop omvangen wanneer het licht van liefde en dienstbaarheid zwakker wordt of helemaal uitgaat. Bittere gevoelens en ontevredenheid voeden elkaar en banen de weg voor onvriendelijke gedachten en handelingen, voor kritiek en op den duur zelfs haat.

Ik herinner me nog levendig een echtpaar dat mij eens om raad kwam vragen. Wat haar betreft waren zij al bijna gescheiden en hij was door wrok helemaal

verbitterd. Weg waren die met bloemen bestrooide paden van liefde die aan hun eerste omgang zoveel betekenis en zo'n prachtig doel hadden gegeven. Vernield was het vertrouwen dat hen eens in een heilige band te zamen had gebracht. Wat er nog aan wederzijds respect over was, werd in die verfoeilijke greep van zelfzuchtigheid verstikt. Ik luisterde apart naar de één en daarna naar de ander. Hungeschiedenis was maar al te bekend. „Ik houd wel van haar maar ik laat niet over me lopen.“ „Ik ben wel dankbaar voor wat hij doet, maar als ik maar een greintje dankbaarheid laat zien, denkt hij dat al onze problemen weer zijn opgelost en zijn we weer even ver.“

Hun problemen werden nog verergerd door geldelijke moeilijkheden. Toch kon ik duidelijk zien dat als zij de middelen, waar zij elk voor zich zo krampachtig aan vasthielden, onzelfzuchtig met elkander zouden delen, dit de oplossing van hun financiële moeilijkheden zou hebben betekend. Ik kon zien dat zij elk wel bewonderenswaardige eigenschappen bezaten. Er was heus wel een oprecht getuigenis van de waarheid, een verlangen om het goede te doen en een groot verlangen om de zegen van de Heer te verkrijgen op de belissing die zij op het punt stonden te nemen.

Hij had oprecht geprobeerd om liefde en aanhankelijkheid te betonen en had veel gedaan om haar te helpen, maar in al die gevallen werden deze op zichzelf heel goede gebaren steeds weer teniet gedaan door hun wederzijdse geuite gevoelens van zorg voor en om zichzelf. Zoals hij het zelf uitdrukte: „Ik wil niet dat zij van mij profiteert.“ Zij onderdrukte haar oprechte gevoelens van dankbaarheid voor zijn hulp in huis en met de kinderen, en zei niets. Zij hadden noch de moed,

noch het inzicht om elkaar op te bouwen.

Wanneer twee mensen in het kruisvuur van opgezweepte gevoelens zijn gevangen, kunnen zij zelden helder denken of op de juiste wijze worden gemotiveerd. Zij hebben hulp nodig en de beste bron waartoe zij zich kunnen wenden is de Zaligmaker. O, wat is het mijn gebed dat zij de beginselen die wij hebben besproken, zullen gaan gebruiken om elkaar te bereiken, op te heffen, op te bouwen, te stichten en elkaar te vergeven.

„Ik ben ervan overtuigd dat de macht van het evangelie in ons leven voelbaar wordt als wij onvoorwaardelijke liefde geven en als het ons doel is om in de eerste plaats een ander te helpen.”

Voor het herstellen van een gebroken lijn van communicatie, en het genezen van een hart dat eens uiting kon geven aan diepe gevoelens van zuivere liefde, respect en vertrouwen, zijn drie dingen nodig.

Ten eerste een begrip van de beginselelen waarop werkelijk huwelijksgeluk is gebaseerd. Deze zijn door president Spencer W. Kimball met grote welsprekendheid in vele van zijn boodschappen genoemd. Twee voorbeelden die in het bijzonder aandacht verdienen, staan in zijn boek *Marriage* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978).

Ten tweede gewillig zijn om waardig te leven en ijerig Gods geboden na te le-

ven. Daardoor worden ons hart en verstand door goddelijke invloeden geleid en worden onze krachtspinningen door machten van omhoog versterkt.

Ten derde een oprecht, onzelfzuchtig verlangen om de ander te helpen. Hiertoe is het nodig om het eigen leven eens onder de loep te nemen, vast te stellen wat er veranderd moet worden en dat dan ook te doen, opdat liefde en vertrouwen tot wasdom kunnen komen en vergevingsgezindheid kan opbloeien.

Het is ook nodig bereid te zijn om al het goede en verheffende in uw metgezel(in) te zien, en alle muggezifterijen over zijn of haar fouten en gebreken over boord te zetten. Kritiek berust vaak op het verlangen om eigen tekortkomingen goed te praten en het beëindigen van een heilig huwelijksverbond te rechtvaardigen.

Als u graag wilt dat iemand u liefheeft, heb dan zelf iemand lief. Als u graag begrepen wilt worden, toon dan begrip voor iemand anders. Als u graag vrede, eensgezindheid en geluk wilt vinden, verhef de ander dan.

Wanneer we echter een ander alleen maar met zelfzuchtige bedoelingen helpen, zal deze poging zeker niet de gewenste vrucht dragen. Heeft Jezus niet eens gezegd:

„Ziet toe, dat gij uw gerechtigheid niet doet voor de mensen, om door hen opgemerkt te worden; want dan hebt gij geen loon bij uw Vader, die in de hemelen is.

„Wanneer gij dan aalmoezen geeft, laat het niet voor u uitbazuinen, zoals de huichelaars doen in de synagogen en op de straten, om door de mensen geroemd te worden. Voorwaar, Ik zeg u, zij hebben hun loon reeds.

„Maar laat, als gij aalmoezen geeft, uw linkerhand niet weten wat uw rechter doet,

opdat uw aalmoes in het verborgene zij, en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u (in het openbaar) vergelden." (Matteüs 6:1-4.)

Ik ben ervan overtuigd dat, als wij onvoorwaardelijke liefde geven, als het ons doel is om in de eerste plaats een ander te helpen, op te bouwen, te stichten of te versterken zonder daarbij aan onszelf te denken; als we niet automatisch voor elk gebaar van vriendschap, voor edelmoedigheid of voor elke oprechte poging om hulp te bieden iets terug verwachten; als we ons geen zorgen maken om wat wij zelf zullen ontvangen of wat anderen zullen zeggen of om de vraag of onze eigen lasten dan misschien wat lichter zullen worden, maar geheel onzelfzuchtig trachten een ander te helpen, dat dan de wonderbaarlijke macht van het evangelie in ons leven voelbaar wordt. Als wij de

Heer toestaan door ons te werken om anderen te zegenen, dan verwekt deze heilige ervaring grote krachten in ons eigen leven en gaan er wonderen gebeuren. Zei de Meester niet: „Want voor zoverre gij het aan de minste van dezen doet, doet gij het aan Mij." (Leer en Verbonden 42:38.)

Respect en liefde moeten worden verdiend, en er bestaat geen betere manier waarop deze kunnen worden verdiend dan door iemand anders op te heffen.

Zet nu uw beste beentje voor. Laat uw hart naar een ander uitgaan. Dan zal u de kracht des Heren door u voelen opbloeien. Uw zelfrespect zal terugkeren en u kunt weer van uzelf gaan houden. Uw leven zal verrijkt worden en een doel krijgen, en u zal de kracht gegeven worden om alles om u heen te veranderen. Daar geef ik u mijn getuigenis van in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wat vindt u van het Boek van Mormon?

---

*Ouderling Bruce R. McConkie
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Twee geestelijken van één van de grootste en machtigste protestantse kerken kwamen eens naar een conferentie van de heiligen der laatste dagen om mij te horen spreken.

Na afloop van de vergadering had ik een persoonlijk gesprek met hen waarin ik hun vertelde dat zij elk een getuigenis zouden kunnen krijgen dat Joseph Smith de profeet was door wie de Heer de volheid van het evangelie in deze tijd had hersteld.

Ik zei hun dat zij het Boek van Mormon zouden moeten lezen, dat zij over de grootse en eeuwige waarheden die daar in staan maar eens goed moesten nadenken, en tot de Vader in geloof en in de naam van Christus moesten bidden, en dat Hij hun dan, door de macht van de Heilige Geest, de waarachtigheid van het boek zou openbaren.

Zoals elke evangeliekenner weet, be-

wijst het Boek van Mormon dat Joseph Smith door God als profeet was geroepen en tot taak had gekregen om de waarheden met betrekking tot 's mensen zaligmaking in hun eenvoudige duidelijkheid en volmaaktheid te herstellen.

Het Boek van Mormon bevat heilige schrift, vergelijkbaar met de Bijbel. Het bevat een verslag van Gods handelingen met de oude inwoners van Amerika. Het is een testament van Jezus Christus.

Het bevat de volheid van het evangelie, hetgeen wil zeggen dat het een verslag is van Gods handelingen met een volk dat de volheid van het evangelie bezat; het wil ook zeggen dat er een opsomming in wordt gevonden van alles wat de mens moet geloven en moet doen om een erfdeel te kunnen verkrijgen in het hemelse koninkrijk dat voor de heiligen is bestemd.

Net zoals er leringen en getuigenissen

van Mozes, Jesaja en Petrus in de Bijbel staan, vinden wij soortgelijke predikingen en door de Geest ingegeven getuigenissen van Nephi, Alma en Moroni in het Boek van Mormon.

Dit Amerikaanse getuigenis van Christus was op gouden platen geschreven, die door een hemelse boodschapper aan Joseph Smith werden overhandigd. Dit oude verslag werd vervolgens met behulp van Gods gave en macht vertaald en wordt thans in de wereld uitgegeven als het Boek van Mormon.

---

*„Het is een goddelijk bewijs dat
God in onze tijd heeft
gesproken.”*

Als dit boek werkelijk is wat het beweert te zijn — als het oorspronkelijke verslag door een heilige engel werd geopenbaard; als de vertaling inderdaad door Gods macht, en niet die van de mens tot stand is gekomen; als Joseph Smith inderdaad contact had met engelen en openbaringen ontving — en dat zijn allemaal dingen waarvan de waarheid onomstotelijk vaststaat; als het Boek van Mormon dan waar is — dan bewijst de waarheid en de goddelijkheid van het Boek van Mormon tevens de waarachtigheid van het grootse werk van de laatste dagen waar wij nu mee bezig zijn.

Dit vertelde ik allemaal aan mijn twee protestantse vrienden. Eén daarvan, een nette en sympathieke man, zei wat luchtigjes dat hij het Boek van Mormon wel eens zou gaan lezen. De andere dominee zei, met duidelijke bitterheid in zijn stem:

„Ik denk er niet aan het te lezen. Wij hebben experts die het Boek van Mormon gelezen hebben, en ik heb gelezen wat zij over dat boek hadden te zeggen.”

Dit verhaal laat duidelijk zien wat één van onze moeilijkheden is bij het in de wereld brengen van het Boek van Mormon. Overal zijn wel eerlijke en toegewijde mensen die hebben gehoord wat anderen over deze heilige Schriften hebben te zeggen, en daarom lezen zij het zelf niet.

In plaats van te drinken van die bron waar een stroom van helder en levend water uitkomt, gaan zij liever stroomafwaarts en drinken daar van dat modderige en vergiftige water van de wereld.

Maar het is nu eenmaal zo, dat in deze aangelegenheid 's mensen gehele zaligheid op het spel staat. Als het Boek van Mormon waar is — als het inderdaad heilige schrift is, als het inderdaad de wil en de stem van de Heer tot de gehele mensheid bevat, als het inderdaad een goddelijke getuige is van de profetische roeping van Joseph Smith — dan betekent het aannemen en geloven van de daarin vervatte leringen uiteindelijk de zaligheid voor de mens, en betekent het verwerpen en weerstreven daarvan uiteindelijk zijn ondergang.

Laat deze boodschap iedereen als een engelachtige klarenstoot in de oren klinken; laat deze als een nimmer ophoudende rollende donder rond de aarde gaan; laat deze elk hart door die zachte, stille stem worden ingefluisterd. Zij die het Boek van Mormon geloven en Joseph Smith als een profeet aanvaardden, openen daarmee tevens de deur die toegang tot zaligheid geeft; zij die het boek zonder meer verwerpen, of aan wie de boodschap daarin eenvoudig voorbijgaat en geen geloof aan zijn leringen hechten, zetten zelfs geen eerste voet op het rech-

te en smalle pad dat naar het eeuwige leven leidt.

Kort na mijn ontmoeting met deze twee geestelijken bezochten twee andere dominees van dezelfde kerk één van onze conferenties om mij te horen spreken. En weer had ik na de vergadering een persoonlijk gesprek met hen.

Mijn boodschap was dezelfde. Ik zei hun het Boek van Mormon als hun gids aan te nemen, het te lezen, erover na te denken en in gebed te gaan om door de macht van de Geest een getuigenis omtrent de waarheid en goddelijkheid van dit grote werk van de laatste dagen te verkrijgen.

Ik vertelde hun van mijn eerder opgedane ervaringen met hun twee collega's, hoe één van hen had geweigerd het Boek van Mormon te lezen, omdat zij, naar zijn zeggen, experts hadden die het boek hadden gelezen, en dat hij had gelezen wat die over het boek hadden gezegd.

Toen zei ik: „Wat is er voor nodig om u heren zo ver te krijgen dat u het Boek van Mormon gaat lezen en voor uzelf gaat uitvinden waar het eigenlijk om gaat, in plaats van alleen maar op de gezichtspunten van uw experts af te gaan?”

Eén van de dominees had mijn exemplaar van het Boek van Mormon in zijn handen en bladerde er een paar seconden in. Onderwijl zei hij: „O, ik heb het Boek van Mormon gelezen.”

In een flits kreeg ik de ingeving dat zijn lezen ongeveer net zo intensief was geweest als de manier waarop hij net het boek doorgebladerd had. Zijn lezen was niets anders geweest dan wat koppen bovenaan de hoofdstukken door te kijken en hier en daar een paar verzen te lezen.

Een lieflijke jongedame, een bekeerlinge tot de kerk wier vader dominee was in dezelfde kerk als die van mijn vier pro-

testantse vrienden, had mijn gesprek met dit laatste tweetal gehoord. Op dit moment mengde zij zich in het gesprek en zei: „Maar dominee, u moet er over in gebed gaan.”

Zijn antwoord was: „O, dat heb ik gedaan. Ik heb toen gezegd: ‚Oh God, laat me op de plaats doodvallen als het Boek van Mormon waar is,‘ en hier sta ik toch.”

Mijn eerste, overigens niet uitgesproken, impuls was te zeggen: „Maar dominee, u zult wel met geloof moeten bidden!”

Dit verhaal laat nog een probleem zien, en wel, degenen die het Boek van Mormon dan wel lezen te leren hoe zij het moeten lezen om inderdaad het beloofde getuigenis door de macht van de Heilige Geest te kunnen verkrijgen.

De ervaring van Oliver Cowdery geeft ons een goed voorbeeld. Het was zijn verlangen om niet alleen schrijver voor Joseph Smith te zijn, maar ook om direct van de platen te kunnen vertalen. Na de Heer daar meermalen over lastig te hebben gevallen, werd hem toegestaan het te proberen.

De goddelijke toestemming werd op de volgende voorwaarden gegeven: „Gedenk, dat gij zonder geloof niets kunt doen; bid daarom in geloof. Handel niet lichtzinnig met deze dingen; bid niet om iets, waarom gij niet behoort te bidden . . . en u zal geschieden volgens uw geloof.” (Leer en Verbonden 8:10-11.)

Oliver probeerde te vertalen maar het lukte hem niet. Toen kwam daar dat goddelijk woord: „Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden.” Met andere woorden, hij had niet alles gedaan wat in zijn vermogen lag; hij had verwacht dat de Heer het nu allemaal

voor hem zou doen, alleen maar omdat hij daar om gevraagd had.

„Doch zie, Ik zeg u,” zo ging het goddelijk antwoord voort, „dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen, dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is.” (Leer en Verbonden 9:7-8.)

Welnu, als het Boek van Mormon waar is, zal ons aanvaarden daarvan ons tot zaligheid in de hoogste hemel leiden. Als wij echter zeggen dat het waar is terwijl het dat in feite niet is, dan misleiden wij de mensheid en verdienen wij het tot in de diepste hel te worden neergeworpen.

De tijd voor spitsvondig gescherf met woorden en om de heiligen der laatste dagen allerlei onsmakelijke bijnamen te geven, is al lang voorbij. Dit zijn zaken die diep ingrijpen en plechtige aandacht vereisen. Wij behoeven heus niet te denken dat wij lichtzinnig met heilige zaken om kunnen gaan en de wraak van een rechtvaardig God kunnen ontlopen.

Het Boek van Mormon is waar of bedrog; of het kwam van God, of het werd in het rijk van de duivel uitgedroefd. Het verklaart duidelijk dat de gehele mensheid het als zuivere schriftuur zal moeten aanvaarden, of zij zullen hun ziel verliezen. Het is niet de zoveelste verhandeling over godsdienst en kan dit eenvoudigweg ook nooit zijn; het kwam of uit de hemel of uit de hel. En het wordt tijd dat al diegenen die werkelijk zaligheidheid willen beërven, eens voor zichzelf gaan uitvinden of het van de Heer of van Lucifer afkomstig is.

Mag ik zo vrij zijn om een proef voor te stellen en een uitdaging te geven? Het is te hopen dat ieder die aan deze proef meedoet een zekere kennis van de Bijbel bezit, want hoe meer men van de Bijbel

afweet, hoe beter men in staat zal zijn het Boek van Mormon op zijn juiste waarde te schatten.

De proef is voor zowel zondaars als heiligen; voor jood en voor niet-jood, voor de gebundene en de vrije, voor de zwarte en de blanke, voor alle kinderen van onze Vader. Wij allen hebben het gebod gekregen om de Schriften te bestuderen, om 's Heren woord als een schat te bewaren en te leven bij ieder woord dat de mond Gods uitgaat. (Zie Leer en Verbonden 84:44.) Hier volgt dan de proef:

Laat iedereen een lijst van honderd tot tweehonderd leerstellige onderwerpen maken en daarbij bewust trachten hun gehele terrein van evangeliekennis te bestrijken. Het aantal gekozen onderwerpen zal geheel afhankelijk zijn van ieders persoonlijke smaak en van de vraag in hoeveel onderdelen elk onderwerp zich laat opsplitsen.

Schrijf daarna elk onderwerp op een blanco vel papier. Verdeel het papier in twee kolommen; zet boven de ene kolom: „Boek van Mormon” en boven de andere: „Bijbel”.

Begin daarna met het eerste vers en de eerste zin in het Boek van Mormon en zet zo vervolgens, vers na vers, idee na idee, van elk vers het punt waar het om gaat in het kort onder het toepasselijke hoofd. Zoek dan dezelfde leerstelling in het Oude — en Nieuwe Testament op, en zet die in de andere kolom.

Denk goed na over de waarheden die u leert, en het zal niet lang duren voordat u er achter bent gekomen dat de leringen van Lehi en Jakob over de verzoening die van Paulus overtreffen; dat Alma's toespraken over geloof en over de wedergeboorte alles wat hierover in de Bijbel staat ver overtreffen; dat Nephi een duidelijker uitleg geeft over de verstrooiing en vergadering van Israël dan Jesaja, Jeremia en Ezechiël te zamen; dat Mormons woorden over geloof, hoop en naastenliefde een duidelijkheid, diepgang en uitdrukingskracht bezitten waar zelfs Paulus niet aan kon tippen; en ga zo maar door.

Er is nog een, wat eenvoudiger proef, en iedereen die oprecht naar waarheid zoekt zou er goed aan doen deze te nemen. Voor deze proef behoeven we alleen maar eenvoudig te leven, na te denken en te bidden — in de geest van geloof en met een onbevooroordeeld hart. Om steeds goed op de punten waar het om gaat onder het lezen, nadenken en bidden gespist te blijven, dienen wij ons wel een duizend keer af te vragen: „Kan dit boek ooit door een mens geschreven zijn?”

En het is absoluut zeker dat elke oprechte zoeker naar waarheid, op een

gegeven ogenblik tussen de eerste en duizendste keer dat hij die vraag stelt, door de macht van de Geest komt te weten dat het Boek van Mormon waar is, dat het 's Heren denken, wil en stem voor de gehele wereld in onze tijd bevat.

Wij vragen dus nu: Wat vindt u van het Boek van Mormon? Wie kan zeggen hoe wonderbaarlijk en waardevol het is? Hoevele martelaren hebben de dood in het vlees moeten ondergaan om het voort te brengen en om zijn boodschap tot behoud tot een goddeloze wereld te brengen?

Ons antwoord is: Het is een boek, een heilig boek, een boek met heilige en zaligmakende schriftuur. Het is een stem uit het stof, een stem die uit de grond fluistert, die ons over een gevallen volk vertelt, een volk dat in eindeloze vergetelheid was verzonken omdat het zijn God had verzaakt.

Het is waarheid die aan de aarde ontspringt terwijl gerechtigheid vanuit de hemel neerziet. Het is het hout van Jozef, in de handen van Efraïm, dat het gehele Israël, de tien stammen daarbij inbegrepen, zal teruggeleiden naar Hem die door hun voorvaderen werd aanbeden. Het bevat het woord dat het gehele huis van Israël weer bijeen zal vergaderen en het, net als in de tijd van zijn voorvaderen, weer tot één natie op de bergen van Israël zal maken.

Het is een verslag van de zending van Gods Zoon aan zijn andere schapen, in een tijd dat zij zijn gezicht konden zien, zijn stem konden horen en zijn woord geloofden.

Het is een goddelijk bewijs dat God in onze tijd heeft gesproken. Het voornaamste oogmerk van het boek is om iedereen, jood zowel als niet-jood, te overtuigen dat Jezus de Christus is, de eeuwi-

ge God, die zich, als er maar geloof is, door alle eeuwen heen en onder alle volken aan de mens toont.

Het kwam in deze tijd voort om de wereld te bewijzen dat de Bijbel waar is; dat Jezus, Die de verzoening heeft gebracht, Heer over alles en allen is; dat Joseph Smith door God geroepen was, zoals alle profeten vanouds; dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de enige plaats op aarde is waar zaligheid wordt gevonden.

Het is het boek dat de wereld zal redden en de kinderen der mensen op vreug-

de en vrede hier en nu, en op het eeuwige leven in de eeuwigheid, voorbereidt.

Ik ben nu toevallig één van die velen die, door de openbaringen van de Heilige Geest aan mijn ziel, te weten is gekomen dat het Boek van Mormon waar is. En, daar ik weet dat ik éénmaal voor deze wetenschap voor de rechterstoel van de grote Jehova rekening en verantwoording zal moeten afleggen wanneer Hij de gehele mensheid zal oordelen, getuig ik nu dat, zo waar als Hij leeft, het Boek van Mormon waar is, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Laat ons voorwaarts gaan!

---

*President Gordon B. Hinckley
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Mijn broeders en zusters, het is altijd de gewoonte geweest dat president Kimball als laatste op de conferentie spreekt, maar dat is nu, wegens zijn leeftijd en gezondheidstoestand, niet mogelijk. Ik weet dat u heel graag zijn stem zou hebben gehoord. Ook ben ik mij ervan bewust dat ik

maar een povere plaatsvervanger ben. Het was heerlijk dat hij en president Romney tenminste even bij ons hebben kunnen zijn. Hen alleen maar even te zien heeft zo heel velen een wereld van goed gedaan.

Toen we vanmiddag aan tafel zaten,

zat er iemand bij ons, een grootvader, die ons vertelde dat zijn kleinzoon van vier hem een poosje geleden had gevraagd: „Opa, hoe komt het dat kolibries toch zo zoemen?” Opa's antwoord was: „Dat weet ik niet, waarom vraag je dat?” Toen zei het jochie: „Omdat zij de woorden niet kennen.”

Het is niet erg waarschijnlijk dat wij alle woorden die wij in de verschillende vergaderingen van deze conferentie hebben gehoord, zullen onthouden. Maar ik hoop wel dat wij de geest van deze conferentie zullen kunnen blijven „zoemen” en dat wij, door onze gezamenlijke bijdrage daartoe, weer opgebouwd en versterkt van hier mogen gaan. Het is een heerlijke tijd geweest. De Geest des Heren is waarlijk bij ons geweest. We hebben alle reden tot dankbaarheid. Ons getuigenis en ons geloof zijn weer zeer versterkt.

We hebben behartigenswaardige dingen gehoord van de broeders die tot ons gesproken hebben. Ik hoop ook dat we, nu we dit alles gehoord hebben, deze ook nog eens zullen gaan lezen zodra het verslag van de conferentie in druk is verschenen, en nogmaals ons voordeel zullen doen met alles wat er is gezegd.

Zij hebben van onze Eeuwige Vader en van zijn geliefde Zoon getuigd, en dit hebben zij door de macht van de Heilige Geest gedaan. Uit diezelfde macht hebben zij ook over de profeet Joseph gesproken, en over alles wat er uit zijn geloof en ijver en roeping als dienstknecht van de Heer is voortgekomen.

Zij hebben ons raad gegeven met betrekking tot onze gezinnen, ons leven, onze aangelegenheden. Wij zullen er allen beter van worden als we al die dingen waarnaar wij geluisterd hebben, in ons le-

ven en onze gezinnen van toepassing brengen.

Wees maar niet bang voor de kerk. Wij hebben in deze conferentie het één en ander gezegd over een aantal van hen die kritiek op ons hebben. Zij drijven de spot met wat voor ons zeer heilig is. Wat als openbaring van de Almachtige is gekomen, bespotten zij en maken zij belachelijk. Iedereen die grapjes probeert te maken ten koste van wat voor een ander heilig is, heeft een ernstig karaktergebrek.

„Laten wij ons voornemen „een beetje beter ons best te doen om de normen van het evangelie te leven . . . om in ons hart liefde voor elkaar te kweken, buiten zowel als binnen de kerk.“

Schande zij hun die zich terwille van de pret tot zulke handelingen verlagen, en schande zij hun die daar bij staan en er nog om lachen ook. Eenvoudige hoffelijkheid legt ons een fatsoenlijk respect op voor dat wat voor burens en vrienden in een gemeenschap heilig is.

De Heer zelf heeft eens gezegd: „Bedenkt, dat hetgeen van omhoog komt, heilig is, en dat gij er met voorzichtigheid en door de Geest betuigd over moet spreken.“ (Leer en Verbonden 63:64.)

Zoals gezegd zijn er enkelen die het als hun zending zien om het geloof van de zwakken te kleineren, te verlagen en te vernietigen, en dat met het wel hoogst gebrekkige argument dat wij geen christenen zijn.

Voor hen allen hebben wij een heel rustig, tweevoudig antwoord. Het eerste is: Zou een waar volgeling van Christus, die zelf het toonbeeld van liefde, barmhartigheid en consideratie was, op die manier een ander trachten te kwetsen?

Het tweede: Wij vragen alleen maar om aan onze vrucht te worden geordeeld. De Meester zei eens:

„Aan hun vruchten zult gij hen kennen: men leest toch geen druiven van dorens of vijgen van distels?

„Zo brengt iedere goede boom goede vruchten voort, maar de slechte boom brengt slechte vruchten voort.

„Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen, of een slechte boom goede vruchten dragen . . .

Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen.“ (Matteüs 7:16-18, 20.)

Wij zijn bereid om naar die norm te worden beoordeeld.

President Joseph F. Smith sprak eens, in een tijd dat wij intensiever werden belegerd dan tegenwoordig, vanaf dit spreekgestoelte in deze tabernakel. Hij zei:

„Wij danken God voor zijn genade en zegeningen, en ik weet eigenlijk niet of wij ook niet enige dank verschuldigd zijn aan hen die het werk des Heren zo verbitterd hebben bestreden, want door al die tegenstand en bittere bestrijdingen van ons volk, heeft de Heer zijn macht en wijsheid ontwikkeld, en zijn volk meer in de belangstelling en vriendelijke gezindheid van de intelligente mensen in de wereld gebracht. Door gebruik te maken van dezelfde middelen die werden aangewend door hen die het werk van God hebben tegengewerkt, heeft Hij goed voor Zion voortgebracht. En toch staat er geschreven, en ik geloof dat dat juist is: ' . . . het is noodzakelijk, dat de ergernissen komen; doch wee dien mens door welken de er-

gernis komt!' Maar ook zijn zij, evenals wij in de handen van de Heer. Wij beschuldigen en beschimpen hen niet. Wij zijn bereid hen in de hand van de Almachtige te laten, opdat Hij naar zijn goeddunken met hen moge handelen. Onze taak is het rechtvaardigheid op de aarde te bevorderen, te trachten de kennis van Gods wil en van Gods wegen te verbreiden en van zijn grote en heerlijke waarheden die Hij door tussenkomst van Joseph, de profeet, heeft geopenbaard, niet alleen voor de zaligheid der levenden, maar ook voor de verlossing en zaligheid der doden." (*Evangelieleer*, blz. 337.)

En daar laten wij het dus bij.

En laat nu allen, die naar de conferentie zijn gereisd, met een vast besluit in hun hart naar huis terugkeren; en laten al diegenen van ons die door middel van satelliet, televisie en radio aan de conferentie hebben deelgenomen, zich ook voor-nemen dat we allemaal een beetje beter ons best zullen doen om de normen van het evangelie, waar we deze dagen zoveel over hebben gehoord, na te leven; dat wij onze kritiek en negatieve uitingen zullen uitbannen; dat wij een open oog

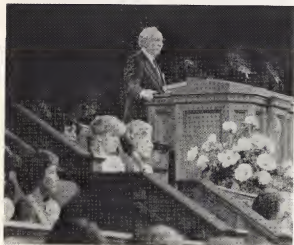
voor het goede in de wereld zullen hebben; dat wij als werknemers onze werkgevers, eerlijk onze tijd en talenten zullen geven; om in ons hart liefde voor elkaar te kweken, buiten zowel als binnen de kerk; dat wij als man en vrouw in ieder opzicht elkander getrouw zullen blijven; dat elke echtgenoot en drager van het priesterschap zijn vrouw en kinderen liefderijk en met eerbied zal behandelen; dat wij thuis geregeld ons gezinsgebed zullen hebben en dit tot een dagelijkse gewoonte zullen maken; dat wij immer eerlijk tegenover onze naasten zullen zijn en dat wij in nederigheid en gehoorzaamheid met God, onze Eeuwige Vader, zullen wandelen. Dit alles is mijn nederig gebed.

Ik herinner me nog hoe ik als jongen in deze tabernakel zat en president Heber J. Grant, met een van overtuiging trillende stem, de volgende woorden hoorde voorlezen:

„Hoelang kunnen stromende wateren onrein blijven? Welke kracht zal de hemelen tegenhouden? De mens zou evengoed zijn nietige arm kunnen uitstrekken om de rivier de Missouri in haar aangewezen loop te stuiten, of haar stroomopwaarts te wenden, als om de Almachtige te verhinderen kennis uit de hemel over de Heiligen der Laatste Dagen uit te storten." (Leer en Verbonden 121:33.)

Toen ik president Grant deze woorden hoorde lezen geloofde ik ze. Ik geloof ze nu nog steeds. Ik geloof, mijn broeders en zusters, zonder enige twijfel dat dit het werk van God is, en dat Hij op een prachtige en wonderbaarlijke manier zijn zegeningen over zijn volk uitgiet.

Gisteravond precies een week geleden hadden we in dit gebouw een grootse vergadering van de vrouwen van de kerk. En buiten dit gebouw waren er nog eens duizenden, zelfs tienduizenden in meer

President Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium, die de meeste vergaderingen leidde.

dan zeshonderd andere kerkgebouwen vergaderd, waar zij onze vergadering hier via een satelliet konden volgen. Ik dacht aan dat grote wonder, de grootsheid van deze prachtige zusterschap van meer dan een miljoen geweldige vrouwen die zich geheel aan het evangelie van Jezus Christus hebben gewijd, die met geloof in hun hart door het leven gaan — moeders, wier grootste verlangen het is om een volgende generatie van getrouwe zonen en dochters groot te brengen, die de Heer liefhebben en die gewillig zijn om de geboden van de Meester te gehoorzamen.

En gisteravond hadden we hier dan weer de mannen, de priesterschap van de kerk, honderdduizenden — hier en aan de andere zijde van de wereld, vergaderd in 1153 andere plaatsen zowel als in de 600 ringcentrums waar het programma van de vergadering naar werd uitgezonden. En weer dacht ik zo bij mezelf: „Wat een prachtige dingen heeft de God des hemels toch voor zijn volk tot stand gebracht.” Laten we dankbaar zijn; laten we die dankbaarheid tonen; laten wij zonder vrees door het leven gaan.

Ik moet aan de volgende verheven woorden uit één van Paulus' brieven aan Timoteüs denken:

„Want God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.

„Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here.” (2 Timoteüs 1:7-8.)

Deze prachtige woorden beveel ik ten eerste in uw aandacht aan: „God heeft ons niet gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.

„Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here.”

Graag lees ik u aan het slot van deze grootse conferentie de volgende aanspo-

ring van Moroni voor, zo ongeveer de laatste woorden die hij, na zijn lange en eenzame omzwervingen, heeft geschreven. Met zijn blik op deze tijd, waarin zijn verslag in de wereld bekend zou worden, gaf hij ons een grote opdracht met betrekking tot dit geslacht:

„Ontwaak, en verrijs uit het stof, o Jeruzalem; ja, en trek uw sierlijke klederen aan, o dochter van Zion; en versterk uw palen, en breid uw grenzen voor eeuwig uit, opdat gij niet meer moogt worden beschaamd, en de verbonden des Eeuwigen Vaders, die Hij met u heeft gemaakt, o huis Israëls, mogen worden vervuld.

„Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem volmaakt.” (Moroni 10:31-32.)

Toen wij in deze vergadering in die bruisende lofzang de volgende woorden zongen, werd ik ten eerste door het geloof van dit volk geoerd:

*„Ik sterk u en help u,
en waarschuw voor 't kwaad,
Als gij vol vertrouwen
Mij nimmer verlaat.”*
(Heilige lofzangen, nr. 152,
„O, vast als een rotssteen”.)

Ik geef u mijn getuigenis en smeeke de zegeningen des hemels over u af. Ik weet dat God, onze Eeuwige Vader, leeft. Ik weet dat Jezus de Christus is, de Zaligmaker en Verlosser der mensheid. Ik weet dat dit het werk van de Heer is, dat deze kerk op het fundament van apostelen en profeten is gebouwd en dat Jezus Christus zelf de hoeksteen is. (Zie Efeziërs 2:20.) Ik weet dit alles en ik weet dat u dit ook weet, en mogen wij nu, met deze wetenschap in ons leven voorwaarts gaan, in volkomen rechtschapenheid, blijheid en geloof; dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

Mark E. Peterson
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President
Gordon B. Hinckley
Tweester raadgever

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Mark E. Peterson

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce H. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

J. Thomas Flynn

Carlos E. Aiky

M. Russell Sabard

Dean L. Larson

Royden G. Detrick

G. Homer Durham

Richard G. Scott

Mark D. Hayes

A. Theodore Tuttle

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Hamman Reister, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex O. Prager

W. Grant Banginger

Achey Y. Komatsu

Joseph B. Whittin

Gene R. Cook

Charles Duder

William B. Brobst

George P. Lee

John H. Giddens

Jacobo de Jager

Vaughn J. Fuzyerstone

Robert E. Wells

Hugh W. Pivock

F. Erno Buszche

Yozimiso Knauch

Ronald E. Poeman

Derek A. Cuthbert

Robert L. Backman

Rex C. Roever Sr.

F. Burton Howald

Indy E. Brewerton

Jack H. Gossett, Jr.

Presiderende Bisschop

H. Burke Peterson
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Tweede raadgever
bisschop

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

Emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Emeritus Paritarch

Ernest G. Smith

Sterling W. Sil

Henry D. Taylor

Bernard P. Boccobus

James S. Cummins

Jacobo Aragonzo

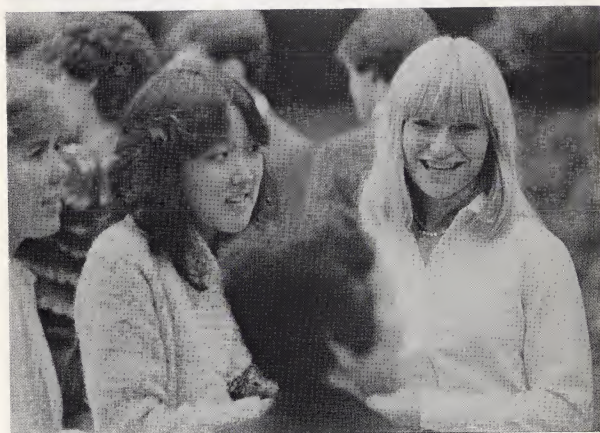
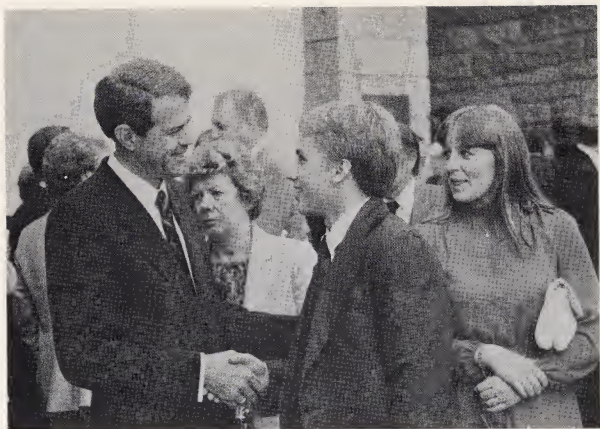
John H. Giddens

Robert E. Wells

Foto's
van de 153ste
halfjaarlijkse
conferentie
gehouden in
oktober 1983

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

APR 04 1984